о. Еміліан Тардіф

ІСУС ЖИВИЙ

ЗМІСТ

ВСТУП 2
Розділ I ТУБЕРКУЛЬОЗ ЛЕГЕНЬ 2
Розділ II НАГУА І ПІМЕНТЕЛ 4
Розділ III ІСУС ЖИВИЙ 12
Розділ IV СЛОВО ПІЗНАННЯ 16
Розділ V ЗЦІЛЕННЯ 19
Розділ VI ЗВІЛЬНЕННЯ 31
Розділ VII ДОПОМОГА У ЗЦІЛЕННІ 34
Розділ VIII П'ЯТЬ ЛИСТІВ 42
Розділ IX ОСТАННЯ ПОДОРОЖ 52

ВСТУП

Ми не можемо мовчати про те, що бачили і чули. Справді, це гідно і правильно, вчасно і спасенно, а разом з тим і необхідно на весь голос сповістити цілому світові деякі з чудес, які вчинив Господь.

Книжка ця є прославою і подякою від тих, кого Господь Бог в різний спосіб обдарував ласкою на довгому шляху євангелізації, що супроводжувалась знаками, чудами та зціленнями.

Це не книжка у вузькому розумінні цього слова, це – свідчення Євангелія. Євангелія, перш ніж її було написано, спочатку була пережита і проголошена.

За цими сторінками криється особа того, хто проголошує Євангеліє – особа настільки жива, що майже неможливо не почути її голос; однак на цих сторінках можна передусім зустріти того, хто є самою Євангелією: Ісуса Христа, однакового і вчора, і сьогодні, і навіки. Це, власне, Він є головним героєм.

Отець Еміліян звістував Христа на п'яти континентах. Подібно до того маленького ослик з Витвагії отець отримав килим квітів на Гаїті, але зазнав переслідувань в Конго. Однак не крихкий посуд, що переховує скарб, найцінніший, а його вміст – Ісус Христос.

Книжка це – не інструкція, як молитися за зцілення, а свідчення того, що Бог і сьогодні зцілює своїх хворих дітей. Тема її – не зцілення, а євангелізація. Це голос, який лунає, щоб наповнити надією тих, хто вірить, що той самий Ісус, який помер на хресті, воскрес і живе, а це означає, що немає для Нього нічого неможливого.

Чи є щось дивне в тому, що Бог чинить чуда в теперішній час, адже Він – Чудотворний Бог?

Тому, якщо є щось, чого ця книжка справді не потребує, то це, власне вступу.

Мексика, 24 червня 1983 року

Свято св. Івана Христителя.

Розділ I
ТУБЕРКУЛЬОЗ ЛЕГЕНЬ

В 1973 році я був провінціалом згромадження Місіонерів Найсвятішого Серця Ісусового в Домініканській Республіці. Протягом 16-ти років перебування в цьому краї на місіях я працював дуже напружено, не зважаючи на своє здоров'я. Багато часу витрачав на залагодження матеріальних справ: будування каплиць, духовних семінарій, центрів культури, катехитичних пунктів і т.п. Дуже старався, щоб знайти фонди для будівництва помешкань та утримання наших семінаристів. Бог дозволив мені вести життя, заповнене такими справами, аж до дня, коли я захворів.

14 червня 1973 року, під час з'їзду Руху Християнських Родин раптом відчув себе погано, навіть дуже погано. Таким чином, необхідно було відвезти мене до обласного медичного центру. Мені було так погано, що я думав, що не переживу тієї ночі. Був справді переконаний, що швидко помру. Перед тим часто думав про смерть, однак ніколи не переживав її на собі. Того вечора зустрівся з нею, і не можу сказати, що це була приємна зустріч.

Лікарі, обстеживши мене детально, виявили гострий туберкульоз легень. Побачивши, що справи мої погані, я хотів повернутися до Квебеку в Канаді, батьківського краю, де жила моя родина. Однак я був настільки ослабленим, що це стало неможливим. Мене змусили чекати два тижні для проходження курсу лікування на зміцнення організму, щоб подорож стала можливою.

В Канаді помістили мене в спеціальний медичний центр, де я пройшов повторне обстеження для підтвердження діагнозу. Ввесь липень був витрачений на обстеження, аналізи, рентгени і т.п. У висновку науково стверджено, що туберкульоз значно пошкодив обидві мої легені. Щоб мене потішити, сказали, що, можливо, після року лікування і відпочинку зможуть мене виписати з лікарні.

Одного дня відбулися два особливі візити. Спочатку прибув священик, який, будучи головним редактором журналу "Notre Dame", просив дозволу помістити мою фотографію до рубрики під назвою "Як переживати свою хворобу?"

Не встиг я добре відпочити після його візиту, як несподівано до моєї кімнати увійшло п'ять світських осіб з групи харизматичної Віднови.

Перебуваючи в Латинській Америці, я часто висміював харизматичний рух, стверджуючи, що Домінікани потребують не дару мов, а суспільних змін – а тут несподівано прийшли харизматики,

щоб молитися за мене таким способом, який я не дуже сприймав...

Прийшли молитися за дві речі: щоб я прийняв хворобу та став здоровим. Як священик-місіонер я подумав, що не вчинив би добре, якби відкинув їх молитви. Щиро кажучи, погодився на це більше через добре виховання, ніж із внутрішнього переконання, бо не вірив, що звичайна, проста молитва може повернути мені втрачене здоров'я.

Ці люди сказали мені з великим переконанням:

– Будемо зараз робити те, про що написано в Євангелії: "На хворих будуть руки класти і добре їм стане" (Мк. 16,18). Ми помолимося, і Бог зараз Вас зцілить.

За хвилину вони підійшли зовсім близько до крісла, на якому я сидів, і поклали на мене руки. Оскільки я ніколи не бачив нічого подібного, це мене збило з пантелику. Відчув, що виглядаю дуже смішно з їх руками, покладеними на мене, і тому був дещо збентежений, оскільки люди, що проходики коридором, заглядали з цікавістю через відчинені двері... Тому я перервав молитву і запропонував:

– Якщо хочете, можна зачинити двері...

– Добре, отче, в цьому немає жодної перешкоди..., – відповіли вони. Отже, зачинили двері, та Ісус був уже всередині, бо під час молитви я відчував сильне тепло в легенях. Подумав, що це повернення хвороби і що зараз помру. Та це була любов Ісуса. Він торкався мене й зціляв мої хворі легені. Під час молитви було дано пророцтво. Бог сказав до мене: "Вчиню тебе свідком моєї любові".

Ісус, який живе, повернув життя не тільки моїм легеням, але й моєму священству, цілій моїй особі. Через три дні я почував себе прекрасно, мав чудовий апетит, добре спав і не відчував жодного болю.

Лікарі ж були готові розпочати лікування. Та, однак, мали великі труднощі, добираючи ліки, бо жодні з них не були достатньо ефективні в боротьбі з виявленою хворобою. В таких випадках переважно застосовували спеціальні уколи для зміцнення організму, та в даній ситуації вони також не могли дати відчутних результатів...

Я ж тим часом почував себе добре і хотів повернутися додому. Проте мене змусили залишитися, щоб лікарі могли пошукати туберкульоз, який несподівано вислизнув з їхніх рук. Наприкінці місяця, після багатьох аналізів, лікар сказав:

– Отче, виписуємо вас додому. Ви повністю здорові, але це заперечує все, чого вчить медицина. Не знаємо, як це сталося...

За хвилину додав, здвигнувши плечима:

– Отець є винятковим випадком у цій лікарні...

– В моєму монашому згромадженні – також, – відповів я, сміючись. Вийшов з лікарні без уколів, ліків, рецептів. Повернувшись додому, важив 50 кг. В лікарні, замість того щоб лікувати туберкульоз, пробували умертвити мене голодом.

Через два тижні вийшов у світ восьмий номер "Notre Dame". На 5 сторінці була моя фотографія: я сидів у тому славнозвісному кріслі серед різноманітної медичної апаратури з сумним обличчям і задумливим поглядом. Нижче був напис: "...хворий повинен навчитися переживати свою хворобу, призвичаїтись до суб'єктивних переживань, недискретних питань..., а також до приятелів, які дивляться на пацієнта зовсім по-іншому, ніж доти"...

Тим часом моє здоров'я показувало щось зовсім протилежне написаному. Бог мене зцілив. Однак моя віра була дуже малою, можливо, меншою за зернятко гірчиці, тільки Бог, сам будучи великим, не зважав на мою крихітність. Таким, власне, є мій Бог, бо коли б Він був таким, яким би ми хотіли, щоб Він був, Він не був би справді Богом.

Таким чином, на власному тілі я отримав першу лекцію на тему дару зцілення, який в майбутньому мав виконувати. Це була основна лекція: Бог зцілює нас за допомогою такої віри, яку насправді маємо. Не вимагає більше, ніж те, що маємо.

15 вересня я взяв участь у першому в своєму житті зібранні молитовної харизматичної групи. Я не дуже розумів, в чому її особливість, але пішов туди, оскільки люди, які молилися наді мною, просили, щоб я дав свідчення про своє зцілення.

Того ж місяця почав повільно повертатися до праці і написав до свого настоятеля, щоб дозволив той рік, який я мав провести в лікарні, присвятити більш глибокому пізнанню харизматичної Віднови в Канаді і США. Мені дали дозвіл і відправили до найбільших груп у Квебек, Пітсбург, Нотр Дам та Орізону.

Добре пам'ятаю той день, коли в Лос-Анджелесі я відправляв Службу Божу, на якій була присутня моя племінниця зі своїм приятелем. Після читання Євангелії французькою мовою я хотів її розтлумачити, але почав видавати якісь дивні звуки. Чув, як мої уста ніби затерпли, і почав говорити слова, значення яких не знав. Це зовсім не було схоже ні на французьку, ні на англійську, ні на іспанську мови, які я знав. Коли це закінчилося, я вигукнув із здивуванням:

– Тільки не кажіть мені, що я одержав дар мов!

– Однак, це сталося, дядьку, – відповіла племінниця, – ти говориш мовами...

Я так досі кепкував з дару мов, а Бог тим часом подарував мені його е хвилину, коли я мав проголошувати Слово Боже. Ось так я відкрив цей чудовий дар від Бога.

Розділ II
НАГУА І ПІМЕНТЕЛ

Нагуа

Через рік, який я повинен був пролежати в лікарні, повернувся в Домінікану. Мій настоятель відправив мене на одну з парохій у місті Нагуа.

Одразу ж після прибуття я запросив 40 осіб, щоб розповісти про моє зцілення. Пам'ятаю, що передусім кликав хворих, щоб молитися за них. І справді, прийшло більше хворих, ніж здорових. Тієї ночі Бог зцілив двох осіб. Громада вибухнула радістю, а зцілені люди всюди свідчили про те, що сталося.

Так почалася історія, про яку я спочатку не міг і подумати, що вона може бути настільки чудесною. Завдяки зціленням, які вчинив Господь, наша групка нагадувала притчу про Царство Боже (Мт.22,1-14): запрошеними були сліпі, глухі, німі та убогі. Щотижня Бог зцілював хворих.

В серпні Бог зцілив Сару від раку шкіри. Вона була приречена на смерть і вийшла з лікарні, щоб померти вдома. Її привели на зустріч. Під час молитви за хворих відчула глибоке і водночас сильне тепло всередині і розплакалася. Поволі почала усвідомлювати, що хвороба зникла. Через два тижні була повністю здорова і прийшла на зустріч з пакунком в руках – то був одяг, який діти купили їй на похорон. Людей щораз більшало. Всі співали хвалу Богові і щиро його прославляли. Бачачи чудеса і зцілення люди плакали від щастя. Пізніше розповідали всюди і всім про те, що діється в їхній парохії. Після кількох таких щасливих і гарних зустрічей деякі священики почали говорити:

– Отець Тардіф вилікувався від туберкульозу, але хвороба перейшла йому на голову.

Оскільки я молився мовами і проголошував силу Христа і Його зцілень, твердили, що я збожеволів.

Тим часом Бог промовив до нас через пророцтво: "Я творю в мирі. Мир мій даю вам. Будьте посланцями миру. Я починаю виливати Мого Духа на вас. Це є вогонь поглинаючий, який швидко охопить ціле місто. Відкрийте очі і вуха, бо побачите знаки і чуда, які багато прагнули побачити, та не бачили. То Я, що до вас говорю, це вчиню". Ми були переконані, що стоїмо біля Божих справ. Діялося так багато чудес, що неможливо їх було порахувати: подружжя, які жили без шлюбу – побиралися, молодь визволялася від алкоголізму та наркоманії... Це була чудесна рибалка. Після нашої довгої, важкої праці та марних спроб упіймати хоч якусь рибу, Бог наповнив сіті так щедро, що, здавалося, не вистачить у човні місця для риби (Лк.5,7).

Ісус визволяв свій люд з кайданів неволі. Молоді люди, які вже давно не цікавилися ні церквою, ні справами віри, раптом почали переживати і проголошувати Ісуса як Того, Хто визволяє. Під час парохіяльних реколекцій ми проповідували Ісуса, а потім на Службі Божій молилися за хворих. Перше слово пізнання, яке я тоді отримав, було:

– Тут знаходиться жінка, яка в цю хвилину зцілюється від раку. Вона відчуває сильне тепло в животі.

Я продовжував молитися і надходили нові слова пізнання, підтверджені свідченнями. Тільки на перше слово не було жодної відповіді. Наступного дня одна жінка підійшла до мікрофона і промовила:

– Ви, можливо, будете здивовані, що бачите мене тут. Я була повією багато років, вчора прийшла на Службу Божу, під час якої молилися за зцілення. Я мала рак. Пережила дві операції, які не затримали розвитку хвороби, а в момент, коли священик оголосив, що хтось із присутніх тут зараз зцілюється від раку, відчула, що це саме я... І тільки з огляду на своє минуле соромилась вийти

наперед і залишилася у схованці, за живоплотом.

Бог зцілив її не тільки від раку тіла, але й від раку душі. Наступного дня вона висповідалась і прийняла Св.Причастя. Коли я бачив, як вона приступала до Св.Тайн з великою радістю та сльозами щастя на обличчі, пригадався мені блудний син, що споживав вгодоване теля, заколене батьком. Вона прийняла Агнця Божого, що взяв на себе гріхи світу та очистив її душу і змінив життя. Потім повернулася до будинку розпусти, щоб зі сльозами на очах розповісти про це своїм подругам.

– Я не прийшла кликати вас покинути те життя. Хочу тільки розповісти про мого друга Ісуса, який відкупив мене та змінив моє життя.

Розповідала їм про своє зцілення і навернення. Пізніше просила дозволу на заснування молитовної групи в тім домі. Відтоді кожного понеділка двері того дому зачинялися для гріха, а відчинялися для Серця Ісусового. Була там молитва, читання Божого Слова, співи. Однак на тому не закінчилося діяння Боже. Наступного року було організовано реколекції для 47 повій міста. Я бачив на власні очі силу Божого Милосердя, почалися навернення: 27 з них залишили своє давнє життя одразу, 21 почала ступати на Божий шлях. Декілька з них навіть стали катехитками, інші – аніматорками, які свідчили в молитовних групах про силу Божого Милосердя. Серед 24-х будинків розпусти по вулиці Маріано залишилося тільки 4.

Молитовні групи щораз збільшувалися, а Бог з їхньою допомогою змінював серця інших жінок. Хотілося б згадати тут слова Ісуса про те, що грішники входять до Божого Царства швидше, ніж вчені-книжники та фарисеї. Діана (саме таке ім'я мала перша навернена повія) відчула дотик любові Божої і віддалася їй цілковито. Однак її життя у вірі зростало повільно і не було позбавлене труднощів. Вона пережила навіть повернення до гріха через фінансові проблеми, але, коли почала віддалятися від Бога Він сказав їй: "Діано, хто йде за Мною дорогою світла, тому нічого не бракує". Тоді покаялася і знову прийшла до Бога, стала катехиткою і з великою силою свідчить на різних реколекціях про Милосердя Боже. Вона також є членом євангелізаційної групи, і багато священиків прагне мати таку велику силу у свідченні Доброї Новини про Ісуса, яку має Діана.

За офіційною статистикою в місті Нагуа було понад 5 будинків розпусти. Понад 80% з них закрилися. Не всі жінки навернулися, проте кожна з них почула слово про Воскреслого Ісуса. Більшість будинків, які служили гріху та егоїзму, стали домами зустрічей молитовних груп. Зміна була така разюча, що мені сказали:

– Нагуа було містом проституції, а стало містом молитви.

Сьогодні в Нагуа немає вулиці, на якій не було б молитовної групи. Ті малі групки євангелізують, несуть Слово Боже до людей та ведуть їх до зустрічі з живим Ісусом.

Приклад міста Нагуа допомагає зрозуміти, яке значення має харизма євангелізації. Вона не є додатковою оздобою, а головним двигуном в проголошенні Євангелії. Є багато людей, які відкидають харизми, кажучи, що вони не мають значення. Звертаю їхню увагу на те, що Нагуа прийняло Євангеліє і втратило репутацію "міста проституції" завдяки реколекціям дівчат з вулиці. А сталося це завдяки схожій до Марії Магдалини жінці, що пішла за Ісусом, а потім усім свідчила про Нього. Чому? Бо стала здоровою – зцілилася від раку. Звичайне зцілення привело до суспільних змін. Таким, власне, способом поширюється Царство Боже. Звичайна подія стала тим гірчичним зерням, яке, виростаючи, дало щедрі плоди.

Ким є ми, люди, що насмілюємося піддавати сумніву та осуджувати шляхи Божі?

Піментел

Я був щасливий у Нагуа, працюючи з молитовними групами, та Дух Святий приготував для мене велику несподіванку. Справді, дороги Божі не є нашими дорогами (Іс.55,8), однак кращі ніж ті, які ми могли б собі самі випросити чи уявити (Еф.3,20).

Отець протоігумен попросив мене терміново замінити священика, який від'їжджав у відпустку. Щиро кажучи, я трохи побоювався, залишаючи Нагуа.

Нам завжди хотілося б діяти на власний розсуд, а це дуже перешкоджає діянню Святого Духа. Життя в Дусі є повним зреченням від всього того, що є наше, навіть від того, що називаємо "нашим служінням" Богові. Ми покликані до того, щоб бути вічними мандрівниками, які живуть у нічних переносних наметах, готові завжди податися в дорогу без зворотнього квитка. Власне, тоді, коли нічого не маємо, ми здатні отримати все.

10 червня 1974 року я прибув на нове місце. Піментел – чарівне містечко, розташоване в

центрі краю, оточене розкішною долиною, багатою на рис, картоплю, какао та мандарини, які ростуть завдяки чудовим водам ріки Куаби.

В містечку була тільки одна ґрунтова вулиця, якою ходили осли, коні та їздили час від часу поодинокі автомобілі, а інколи навіть автобус.

Національний прапор стиха ворушився над управою, а стрункі пальми та акації у міському саду віддавали йому честь.

Навпроти знаходилась церква св. Івана Христителя. Його ім'я навело мене на думку, що моя роль, як і кожного, хто євангелізує, полягає в приготуванні дороги Господеві. Дух привів мене в це місце, щоб я був свідком світла Воскреслого Христа.

Одразу після прибуття я пішов до пароха, який саме пакував свої валізи. Я попросив у нього тільки дозволу на заснування невеликої групки Віднови, бо без молитви не уявляв собі праці. Це прохання спантеличило його, однак він не відмовив мені, бо їхав на відпочинок, а я мав його замінити. Тому, махнувши рукою, він сказав:

– То створи групу, та тільки без харизм!

– Добре, але це не я розподіляю харизми, їх дає Дух Святий. Якщо Він захоче наділити ними людей у твоїй парохії, то що я зможу зробити?..

– Роби, що хочеш! – відповів він і поїхав.

Літо того року було дуже спекотним, і ми сприйняли це за добрий знак.

Якщо хтось не вірить, що Ісус живе і діє, хай не читає наступних рядків, бо вони видадуться йому неймовірними.

а) Перша зустріч

У неділю після Служби Божої я сказав людям, що буду проводити конференцію на тему харизматичної Віднови, обіцяючи розповісти їм про своє зцілення. Прийшло на неї близько 200 осіб. Ці люди мали таку велику віру, що навіть привезли на візку одного паралізованого чоловіка, який мав пошкоджений хребет і не ходив уже п'ять з половиною років. Коли я побачив, як він наближається, то подумав собі, що ці люди, які його привезли, є відважними у своїй вірі, але одразу ж пригадав подібну ситуацію з Євангелії (Мк.2,1-12).

Ми молилися і просили Бога, щоб силою Своїх Святих Ран вилікував ту людину. Раптом чоловік почав тремтіти і сильно спотів. Тоді я згадав собі, що також відчував сильне тепло, коли Бог мене зціляв. Тому промовив до нього:

– Господь тебе зцілив! В ім'я Ісуса Христа встань!

Я подав йому руку, а він тільки здивовано дивився на мене. Потім з великими труднощами піднявся і почав повільно йти вперед.

– Іди далі в ім'я Ісуса! – гукнув я до нього, – Бог тебе зцілює цієї миті! Чоловік спочатку зробив один крок, далі наступний. Наблизився до Святих Тайн і, плачучи, став дякувати Богові. Всі прославляли Господа а зцілений ішов, несучи свої милиці. Того самого дня 10 осіб зцілилися любов'ю Ісуса. Як сильно люди потребують спілкування з Богом! До нас почали звертатися люди, просили навчити їх молитися, і ми не могли залишатися глухими на те чудове прохання. Коли б люди говорили менше про Бога, а більше до Бога, наш світ би повністю змінився. Без сумніву, Бог любить, коли говоримо про Нього, однак набагато миліше Йому, коли говоримо до Нього, коли розмовляємо з Ним.

б) Друга зустріч

Наступної середи прибуло майже 3.000 осіб. Оскільки церква не могла всіх вмістити, ми організували зустріч на розі вулиці. Молитва в групі була неможлива при такій великій кількості людей, тому я проповідував Слово Боже, а потім відправив Службу Божу за хворих.

Була там одна жінка, яка називалася Мерседес Домінгуес, і була сліпою вже 10 років. Під час молитви вона відчула сильний холод в очах. Повернулася додому дуже зворушена, кажучи всім, що вже трохи бачить. Наступного дня, прокинувшись, зрозуміла, що повністю здорова. Бог відкрив їй очі й уста, щоб могла всюди свідчити про своє зцілення, дивуючи людей у своєму селі.

в) Третя зустріч

Можна уявити собі, що діялося на третій тиждень. Ми організували зустріч у парку, славили

Бога на свіжому повітрі. Було таке відчуття, ніби Ісус прийшов до Капернауму або до Витсаїди. Та той самий Ісус прийшов і до нашої місцевості. Парк нагадував купіль Витесди (буквально "дім милосердя"), оточену хворими, каліками та сліпими, що чекали на зцілення (Ів.5,1-2).

Піментел, найменше з містечок, стало місцем, яке вибрав Бог, щоб виявити Своє Милосердя. Зцілення є завжди великим виявом безмежного Милосердя. Тієї ночі прибуло біля 7.000 осіб. Ми робили те, що й завжди, – проповідували про любов Ісуса, який живе у Своїй Церкві та далі діє через проповіді і чуда. Я відправив Службу Божу, на якій Господь знову почав зцілювати хворих. Колись у Кані Галиленській Господь перемінив воду на вино, якого залишилось ще так багато, що можна було зробити ще одне весілля. Коли просимо чогось у Бога, Він дає нам все, бо єдиною межею є Його безмежна любов. Не зцілив тільки одного чи двох, але набагато більше.

Поліція була дуже незадоволена всім тим, що діялося, бо була змушена працювати додатково, щоб забезпечити порядок на вулицях, керуючи рухом, надто інтенсивним для такого маленького містечка. З цієї причини поліцейські забажали від префекта, щоб заборонив зустрічі, але він тільки махнув рукою і сказав їм, усміхаючись:

– Я також хотів спочатку заборонити ці зібрання, але на одному з них була зцілена моя дружина...

Вона хворіла 12 років. Любов Божа торкнулася і її. Через кілька днів вони з чоловіком взяли церковний шлюб.

Який Бог передбачливий!.. Замість заборонити нам зустрічі, поліція додатково, для регулювання транспорту, відправила в наше розпорядження 18 поліцейських.

г) Четверта зустріч

Це було 9 липня, через рік після мого повернення в Домініканську республіку. Вже з дев'ятої години ранку приїжджали автобуси і вантажні автомобілі з цілої країни. Водії таксі з власної ініціативи рекламували нас, бо мали з того велику користь.

Того дня після обіду зібралося на молитву близько 20.000 осіб. Ми вирішили помістити престіл на даху, щоб усім було видно, бо натовп був дуже великий.

Чи знаєте ви, як Бог "пожартував" з поліцією, що хотіла покласти кінець нашим зустрічам? Тієї ж ночі Господь зцілив поліцейського, що був паралізований внаслідок крововиливу в мозок. З тієї хвилини вся поліція була на нашому боці. Справді, шляхи, що ними Бог розв'язує проблеми, є набагато геніальнішими від наших.

Ми були свідками справжнього вибуху зцілень і чудес. Того дня, Бог зцілив одну сільську жінку, що 16 років була цілковито глухою. Вона спочатку почула шум, а потім усвідомила, що чує проповідь.

На другий день на ринку один урядовець сказав своєму товаришеві:

– Дивись! Вона глуха. Пожартуймо з нею: ворушімо губами, нічого не кажучи.

– Панове, я вже не глуха, – відповіла жінка, сяючи від щастя, – Христос зцілив мене вчора ввечері.

Так вона засвідчила не тільки про своє зцілення, але й звістила Божу силу.

В той самий день був зцілений ще один чоловік, який не міг ходити. Ті незабутні хвилини були чудовими – все діялось так, як описано в Євангелії. Воскреслий Ісус проходив серед свого народу, визволяючи його. Тієї ночі відбулося понад сто зцілень, про які ми дізнались пізніше зі свідчень.

ґ) П'ята зустріч

Наше обладнання виявилось недостатнім для п'ятої зустрічі. На зустріч прийшло близько 42.000 людей, які прибули з усіх околиць: з Пуерто Ріко, Гаїті і всіх парохій краю. Вулиці були заповнені, дахи зайняті, на маленьких вуличках було припарковано безліч автобусів, легкових і вантажних автомобілів. Прибуло дуже багато людей, а все тому, що Бог від віків не змінив способу Своїх діянь. В той час, коли ми шукаємо нові методи, які були б ефективними в душпастирстві і найбільш пристосованими до наших часів, Господь невпинно діє за Своїм звичаєм: "Як зійшов Він із ними, то спинився на рівному місці, також натовп густий Його учнів, і безліч людей з усієї Юдеї та з Єрусалиму, і з приморського Тиру й Сидону, що посходилися, щоб послухати Його та вздоровитися із недугів своїх, також ті, хто від духів нечистих страждав, – і вони вздоровлялися" (Лк.6,17-18).

Христос сьогодні також робить так само: зцілює хворих, згуртовує тисячі людей, а ми їм проголошуємо Царство Боже. Це є не що інше, як Євангелія, яка повторюється.

Тієї зустрічі трапилося те, чого я не передбачав: раптом, ці бідні люди почали намагатися доторкнутись до мене і просили, щоб я помолився за кожного з них особисто. Тієї ночі мені повідривали всі ґудзики від сорочки і мало не задушили.

Виникла ще й інша проблема: після цілоденної подорожі люди не знаходили їжі в селі і були змушені повертатися додому голодними. Ми почали молитися і просити в Бога поради, що маємо робити з таким великим натовпом? Молилися так: "Боже Ти поставив нас перед цією проблемою, а тому зараз повинен допомогти її вирішити". Під час молитви отримали послання іншими мовами через Єварісто Гузмана. Бог використав мене для тлумачення мови:

"Євангелізуй Мій народ. Хочу мати людей, які Мене прославляють".

Ми не повинні боятися великої кількості людей. Господь посилає нас, щоб ми проповідували їм Слово визволення. Ті, які бояться чудес, бояться також і Творця чудес.

Дехто дивувався, що Бог так швидко відповідає на молитву. Я пояснив їм, що було б дуже дивно, якби Він, будучи таким добрим, не відповідав на неї: "І буде так, що перш, ніж вони візвуть до Мене, Я озвуся; вони ще будуть промовляти, а Я їх уже вислухаю". (Іс.65,24). "Просіть, і буде дано вам; шукайте, і найдете; стукайте, і вам відчинять". (Лк. 11,9-13).

Що думав Екселенція Антоніо Флорес, єпископ Веги з приводу того, що діялося? Я поїхав до нього і застав його в капличці. Добре сприймав це, але був занепокоєний надмірною увагою радіо і телебачення. Ми спільно помолилися і дійшли до висновку, що треба розділити те величезне згромадження на малі групи, так, як було Нагуа.

Я повернувся додому щасливий тому, що Святий Дух, єпископ і я були у згоді. Разом склали повідомлення для радіо і телебачення, в якому пояснили, що велике згромадження розформовується і запросили людей збиратися на молитву у своїх парохіях.

Бог мав Свій план щодо подій у Піментелі: збудити Свій народ і Церкву та показати через знаки і чуда, що Він живий і дає життя вповні тим, хто вірить в Його ім'я. Тепер почався новий етап, новий вид праці – на глибшому ґрунті і дуже відповідальний. Треба було сформувати провідників малих молитовних груп, тому ми організували реколекції для найбільш активних членів Віднови. Пояснили їм, що таке молитовні зібрання, харизматична віднова, хрещення Святим Духом і харизми, а також "звіщали Євангелію Божої благодаті" (Дії.ап 20,24). Наступні три дні ці самі аніматори налагоджували зв'язок між 45-ма парохіяльними групами в різних місцях країни. Групи збиралися всюди: під деревами, в церквах та в багатьох інших місцях. Ціла країна перетворилась на дім молитви.

Щоб люди звернули свій погляд на Ісуса, а не на людину, я тієї самої ночі виїхав з парохії, Господь же залишився і далі зціляв хворих. Під час відвідин Піментелу у 1984 році мені передали для публікації зошит, в якому було описано 224 свідчення зцілень, які сталися тільки в одній з груп. Та група утворилася в Гуара Розаріо на вулиці Коломбі. Тільки за одну ніч 13 жовтня 1975 року описано 22 зцілення. Трохи пізніше їх стало так багато, що вже годі було й записати. Ми запитали людей з тієї групи, чи Господь завжди так сильно діяв, як зараз. Вони ж відповіли з незвичною простотою:

– Ні, оскільки досі не було стільки хворих...

д) Квітна Неділя

Бог тріумфально увійшов не тільки до малого містечка Піментел, але й до цілого краю і навіть поза його межі. Все це було настільки надзвичайним, що більше нагадувало сон, ніж реальність. Моє місійне покликання ніколи не було таким сильним, захоплюючим і чудовим, як тоді.

Господь увійшов до засобів масової інформації, зціливши матір ведучого телебачення, який згодом організував передачу зі свідченнями зцілень, що сталися. Ісус увійшов також до депутатської групи, зціливши жінку, що мала пошкоджені шийні ребці.

Пізніше я довідався, що читачі журналу "Il est vivant" написали лист до єпископа із запитанням про достовірність подій в Піментелі. Єпископ відписав їм 15 жовтня 1975 року, де були такі слова: "...свідчення отця Еміліана Тардіфа є достовірними". Цього листа було опубліковано у 6 і 7 номерах часопису. Того дня, славлячи Бога, я відчував себе мовби на вершині гори Тавор. Переживав з Ісусом те, що Отець сказав Йому: "Ти Син Мій улюблений, Тебе Я вподобав".

16 липня Господь через пророцтво сказав, що на нас будуть напади і насміхатимуться над

нами. Однак, ми не повинні боятися, бо Він переміг світ.

Через три місяці парох Піментелу повернувся з відпочинку. Він був дуже здивований тим, що побачив, і тим, що йому розповідали. Все це було для нього таким незвичним, що він не міг повірити. Господь навідався до Свого народу, збудивши в ньому силу спасіння, виявляючи милосердя Своїм вибраним та проливаючи світло на місце темряви. І все це тільки для того, щоб ми, звільнившись від усякого страху, служили Йому у святості і справедливості до кінця нашого життя.

Бог зцілив багатьох людей, які прибули здалеку і були невиліковно хворими: чоловіків, жінок, дітей. Ми євангелізували Його народ, проголошували Добру Новину про Царство Боже, користуючись також такими засобами, як радіо та телебачення.

Була Квітна Неділя. Господь тріумфально вступив до міста. Коли я, повертаючись до Нагуа, виїжджав з парохії Піментел, вулиця була безлюдною. Повівав легенький вітерець, шелестячи листям пальм і пестячи прапор, який був свідком стількох чудес Божих. Я з ностальгією подумав про багатьох людей, які тут були. Якраз тоді попри мене проходив маленький ослик, весело стукаючи копитцями. Він подивився на мене своїми великими очима. І раптом заревів, в широкій усмішці показуючи всі свої зуби, ніби хотів сказати:

– Ти є тільки осликом, який привіз Ісуса до цього містечка, а зараз ти повинен повернутися у Витфагію, звідки прийшов. Слава, квіти і визнання не для тебе, а для Того, Кого ти привіз. Ти так само як Іван Хреститель, повинен маліти, щоб Він міг рости. Еміліан повинен вмерти, щоб у ньому міг жити Христос. Твоєю славою є те, що Ісус прославився, а твоїм привілеєм є проголошення Євангелії...

є) Велика П'ятниця

Всі наступні події нагадували сутінки. Бог був таким чудесним, що перевершив наші сподівання. Не встигли ми ще охолонути після п'янкого вина Його любові, як вже чорні хмари заполонили небо. Раптом сонце сховалося, і чорне покривало хмар закрило все. І хоч я усвідомлював, що Бог з нами, вітри – вістуни бурі – вдарили мене з великою силою. Секретар Комісії Здоров'я звинуватив мене на телебаченні, що я використав неосвіченість народу, переконуючи всіх, що люди зцілилися. Закидав мені, що я не поїхав розказувати подібні речі до більш розвинутих країн, наприклад, до Канади.

Інші переконували мене, що я чужинець і не знаю тутешнього народу та що ті чуда і зцілення провадять людей до магії і спіритизму. Я відповів на те:

– Взагалі це правда, що я не знаю тутешнього народу так, як ви, але зате я добре знаю Ісуса і знаю, що Він ще нікого не допровадив до магії і спіритизму. Якраз навпаки, коли Він діє, то добре знає, що робить, і немає підстав для страху...

Посипалися атаки через пресу, радіо та телебачення. За ці кілька днів я став ворожбитом і шахраєм, а оскільки я вірив і проголошував, що Ісус живе, визволяє і зцілює Свій народ, казали, що я шалений, фанатик і т.п. Протягом 24-х годин преса, яка спершу з подивом захоплювалася мною, раптом почала на мене наступ.

Тоді, власне, я зрозумів, яка непевна слава цього світу і яким великим безумством є турбота про неї.

Протягом кількох годин Бог зруйнував деякі речі в моєму житті, які не подобалися Йому. Я всю надію поклав на Бога, який є Таким Самим учора, сьогодні і навіки. Тому не переймався тим, що про мене говорили, і навіть коли почали гостро критикувати, це мене зовсім не зачепило. Відчував у своєму серці спокій, глибокий спокій.

До мене навіть приходили деякі психологи і говорили, що у зціленнях немає нічого надзвичайного, намагались мені пояснити, що чуда викликані афектом натовпу і масовою істерією. Я відповів їм, що в такому випадку дуже несправедливо і образливо, що вони, знаючи про це, не організовують подібних сеансів кожного вечора, щоб зцілювати людей.

Інші звинувачували нас, що ми емоціоналісти. Таким я відповідав, що емоціоналіст – це людина, яка шукає емоції задля самих емоцій, ми ж шукаємо Бога. Адже відшукування захованого скарбу супроводжується хвилюванням і ейфорією, і в цьому немає нічого дивного. Знаком, що хтось знайшов скарб, є радість, яку знахідка приносить.

Ще інші, посилаючись на духовну незрілість людей, казали:

– Весь цей натовп приходить тільки з цікавості і заради зцілення. Я відповів їм:

– Яке значення має причина, заради якої вони приходять? Важливо те, що люди збираються і ми маємо змогу проповідувати Добру Новину. Напевно, і Закхей виліз на дерево не для того, щоб помолитися на вервиці, а з цікавості, бо "хотів бачити Ісуса".

Дійшло навіть до того, що деякі прямо запитували мене, чи я не збожеволів.

Відповідав їм:

– Я і сам часом запитую себе про це, бо з деякого часу не можу говорити ні про що інше, як тільки про Ісуса...

Священики із сусідніх парохій почали мені заздрити. Деякі з них вимагали від мого настоятеля, щоб наказав дивакуватому о.Еміліану, покинути країну. Аргументували це тим, що я руйную душпастирські структури. Я відповів їм, що Ісус не прийшов змінити структуру Церкви, Він чинить те, що й раніше – зцілює свій люд.

Мене звинуватили в тому, що їхні парохії опустіли, проте я нікого до себе не кликав, а просто проголошував Євангеліє.

Один священик сказав мені, що вперед треба йти трохи повільніше, а те, що діється – це вже занадто. Аргументував це так:

– Коли б ти говорив про 2, 3 зцілення, то я, можливо, повірив би... Але ви, харизматики, божевільні – говорите про стільки чудес...

– Так говорити може тільки той, хто не знає Ісуса...

– Добре, але в Люрді знаходиться медичний центр для дослідження чудесних зцілень, що там сталися, але їх не так вже й багато...

– Хай так, але критерієм нашої віри є не медичний центр в Люрді, а Євангелія, де описано стільки чудес!..

Євангелія від св. Марка, найстарша з усіх Євангелій, в 16 розділах тексту розповідає про 18 чудес, вчинених Ісусом. Коли усунемо з неї знаки Божої сили, то залишиться тільки одна, або найбільше дві сторінки. Багато є таких, які, бажаючи ігнорувати чуда з Євангелії, скалічили саму Євангелію, звівши її до доктрини та теорії. Євангелія є життям і відчуттям, яке слід спершу пережити, щоб бути здатним розповідати іншим. Слово "життя" (Ді.5,20) для перших християн було терміном, що визначав суть християнства.

На мене так запекло нападали з усіх сторін (навіть ті люди, які, здавалося, були на боці Ісуса...), що я змушений був у серпні 1975 року опублікувати статтю в газеті "Ami de foyer". Вона мала назву "Винен Ісус". У ній я писав:

"Остерігаючись небезпеки впасти у фанатизм та спостерігаючи чуда, які діються, ми вдаємося до другої крайності, набагато страшнішої, ніж перша, – забуваємо про те, що Бог є Господом і неможливих речей. Зцілення є реальною відповіддю на молитву віри. І в цьому можна переконатись, читаючи Євангелію. Молитися може сам хворий чи його опікуни, спільнота чи окрема особа. Ісус є той самий вчора, сьогодні і навіки. Це Він є Господом історії, а тому творить її згідно зі Своїм уподобанням, не питаючи нашої згоди, щоб творити чуда. Ким ми є, щоб перечити Богові або ставити Йому будь-які межі?! Я твердо переконаний, що Він не протиставляє Себе медицині. У світі є багато людей, що не мають грошей, щоб оплатити послуги лікаря, клініку чи купити ліки. Що ж дивного, коли Господь опікується вбогими і турбується про них? Чому закриваємо двері перед тими, котрі повірили словам Ісуса: "Прийдіть до Мене всі втомлені і обтяжені і Я облегшу вас". Чи не звикли ми до християнства за нашою, людською міркою? Бог приходить через чуда, показуючи нам, що Він є живий і прийде нас судити, а тому всі його вимоги залишаються актуальними. Правда полягає в тому, що Ісус не є мертвий, а живий".

Трохи згодом я зрозумів, що в цій статті допустив дві помилки: подаючи адресу і прізвища конкретних осіб, які були зцілені, я вважав, що це доведе правдивість фактів, а не поклав надію на віру, що змінює серця. Я вказав їм чуда з неба, що їм і було потрібно, але вони не навернулися, бо ці знаки не є знаками для людей, що не мають віри. Лише віра дозволяє нам розпізнавати їх значення: що Бог любить людей, Христос – живий та що Церква має силу Св. Духа, щоб воскрешати померлих.

Господь дозволив мені повернутися до мого попереднього стану, тобто дійти до висновку, що я не повинен захищатися, бо й Він не захищався. Коли б боронив себе власними способами та аргументами, то не дав би можливості Ісусові стати моїм оборонцем з Його способами і аргументами.

З другого боку, обороняючись, я, сам того не розуміючи, відкидав очищення, що його Бог

хотів вчинити в моєму житті: уподібнити мене до образу Свого Сина, який пройшов через темряву Голготи, щоб осягнути славу Воскресіння.

Час показав, що підхвалювання значно небезпечніше, ніж критика, бо остання є вогнем, що очищує серця. Славолюбство є предметом чи не найбільшої критики Ісуса: "Горе вам, коли про вас усі люди будуть говорити добре. Так само бо з ложними пророками поводились батьки їхні" (Лк.6,26).

Непомітно забули, що ми – звичайний крихкий глиняний посуд, та Бог нагадав нам про це через хрест і нерозуміння. Бог Своїм Милосердям очищує і упокоряє нас, щоб ми віддавали Йому належну славу. Хрест – те місце, де об'являється Живий Бог. Однак треба зняти взуття, щоб наблизитись до палаючого куща. Критика є ніби місцем перед святинею, де треба очиститись, зустрічаючи Живого Бога, та звільнитися від будь-якого прив'язання. Потрібно бути вільними від тих найнебезпечніших прив'язань, які ми звикли називати "нашою апостольською діяльністю".

Напади були сильні і запеклі, часом я навіть думав, що не зможу їх витримати. Переслідування приходили з усіх сторін. Я почувався самотнім на новій дорозі. Саме тому попросив одну із сестер, сповнену Святим Духом, щоб помолилася за мене. Вона це зробила і одержала слово, яке зміцнило мене. Господь сказав: "Після того, як ти скуштував Квітної Неділі, чи ж не здається тобі нормальним відчути присмак Великої П'ятниці?"

Це слово мене цілковито зцілило. З того часу я спокійно і ясно дивився на цю проблему.

Відтоді, коли все йде добре, кажу: "Це Квітна Неділя", а коли з'являються труднощі, стверджую: "Це маю Велику П'ятницю". Так чи інакше, а Неділя Воскресіння ось-ось настане – Слава Богу!

Господь, перед тим, як повести на Голготу, дав мені скуштувати слави гори Тавор, однак не дозволив розбити намету, а наказав зійти вниз, щоб я міг мати частку в Його хресті. Перш ніж приходить біль, Господь обдаровує нас любов'ю, а саме тому, що любить, дає нам Свій хрест. Ми не можемо прийняти хрест, якщо перед тим не відчуємо любові Божої. Хрест є найкращим подарунком, який Бог дає тим, що Його люблять. Саме тому згідно з Божим провидінням перед Голготою знаходиться гора Тавор. Після слави приходить терпіння, яке веде до воскресіння. Наше життя – наче таїнства Вервиці: радісні, страсні, славні, проте кожна з них закінчується ствердженням: "Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові".

Неможливо, щоб життя було тільки радісним чи прославленим. Кожного дня переживаємо одне з таїнств, що змінюються на Славу Божу. Хрест і Воскресіння – як малюнки Рембрандта, де світло і тінь, взаємно переплітаючись, творять прекрасне...

Наш народ, приспаний та збайдужілий до всього, поринув у летаргічний сон, але прийшов Бог і розбудив його. Люди йшли до священиків, вимагаючи пояснення того, що діялось, а священики, в свою чергу, були змушені шукати правду, щоб дати їм компетентні відповіді. Тому для вирішення цієї проблеми та прийняття відповідного рішення була організована зустріч Комісій Єпископату. Її остаточне рішення мало для мене велике значення.

Я був абсолютно впевненим, що те, що я роблю є справою Божою, але потребував виваженого рішення єпископів, бо вони для мене були голосом Бога. Єпископи видали декларацію: "Папа визнає і схвалює молитовні зустрічі харизматичної Віднови". Трохи нижче був надпис:

"Владика Пепен (голова Комісії Єпископату) підтримує справу отця Тардіфа".

Коли я прочитав ці рядки, то дуже зрадів, а водночас мені захотілося сміятися з себе самого:

– Ця ж справа не є моєю!!!

Я, як і святий Йосиф, був переконаний, що те життя, яке народилося в лоні Церкви, не є справою моїх рук.

Не знаю, як і чому це сталося, але я прийняв запрошення владики Карлоса Талавері провести реколекції для священиків у Гваделупі (Мексика). Відтоді мене часто запрошували проголошувати Євангелію в Латинській Америці.

Бог веде нас аж на край світу, щоб ми свідчили, що Він – живий.

Після приїзду з Панами моє життя проходило у звичайному руслі. Наступного дня я вирішив відвідати маленьку спільноту, що знаходилась високо в горах. Щоб дістатися до неї, я був змушений сісти на ослика. Саме тоді, коли він повільно піднімався на гору, я подумав: "Як сильно відрізняється мій ослик від Боїнга 747 лінії Pan Am. Які дивні Божі дороги".

Та й справді: в літаку чи на ослику – ми завжди посланці. Бог посилає нас до Своїх дітей –

однаково, чи їх 60 осіб, чи 90.000.

В тих убогих з гір справді можна побачити "убогих Ягве".

Дивні дороги Божі – спочатку Він наказує нам летіти літаком, а потім заставляє пересісти на ослика, щоб навчити нас покори.

На хребті ослика я зробив дуже важливе відкриття: кожен з нас є осликом, який у Квітну Неділю привозить Ісуса до Єрусалиму. Наше призначення – нести Ісуса, бо ми – наче глиняний посуд, що містить в собі цінний скарб, який ми носимо у своїх серцях. Нічого не змінилося. Все так, як і 2000 років тому. Знаки, як і раніше, стверджують, що Ісус – Месія: "Сліпі прозрівають, криві ходять, прокажені очищуються, глухі чують, мертві воскресають, убогим звіщається Добра Новина" (Лк.7,22).

Ми пробували нагодувати народ, який не відчував голоду за Богом, та найгіршим було те, що й ми самі не скуштували Хліба Життя Вічного. Тепер нам не вистачає часу і сил, щоб заспокоїти голод всіх тих, хто до нас приходить. Справді, жнива великі, дуже великі, але Бог безмірно більший і сильніший.

Господь запалив вогник, а зараз розгорається вогонь, який ніхто не зможе погасити. Це Ріка Води Живої, що пливе крізь Церкву та очищає н, обмиває і оновлює.

Жінки, які жили без церковного шлюбу, усвідомили собі, що далі так бути не може. Протягом тільки одного року ми поблагословили 306 пар – кількість нечувана як на наші умови. Однак найбільше чудо – те, що Бог дає робітників на свої жнива. Тепер ми маємо так багато катехитів, що змушені самі їх вчити щоб вони проповідували Добру Новину.

1976 року, в день П'ятдесятниці, близько 120 катехитів попросили нового зіслання Святого Духа. Святий Дух не стільки дар для духовної радості, скільки сила, дана нам, щоб проповідувати живого Христа, який дає життя тим, хто вірить у Його ім'я.

Я почав отримувати листи з Франції, Південної Америки, Філіппін. Нам писали навіть з таких країн, яких я іноді не міг знайти на карті. Часто отримував їх мовою, якої не міг зрозуміти. В таких випадках я просто вкладав ті листи в руки Божі і просив Того, Хто їх розуміє, ласкаво відповісти на них.

Я не пам'ятаю, щоб коли-небудь мав таке добре здоров'я, як зараз, їм все, прекрасно сплю. Господь обдарував мене міцним здоров'ям, і я щасливий, що можу його використовувати для євангелізації.

Однак думаю, що найбільшим даром, який я отримав від Бога, є радість. Я безмежно щасливий. Ніколи до цього часу я не переживав свого священства так, як зараз...

Розділ III
ІСУС ЖИВИЙ

У червні 1981 року, провівши день на євангелізації в Алжирі і Мароко, я отримав ласку від Бога – можливість відвідати Святу Землю. Наступного дня після приїзду я прокинувся зі сходом сонця і пішов звивистою вуличкою Єрусалиму – міста, яке завжди нове. Йшов тією самою дорогою, якою проходила Марія Магдалина в день Воскресіння.

Коли прибув до Святого Гробу, то побачив там знайомого мексиканця, який саме збирався поїхати до Кани Галілейської, щоб взяти там шлюб з гарною пуерториканкою.

Коли я увійшов до гробниці, звернув увагу на напис грецькою мовою:

"ЧОМУ ШУКАЄТЕ ЖИВОГО МІЖ ПОМЕРЛИМИ? ЙОГО НЕМАЄ ТУТ. ВІН ВОСКРЕС".

Ще довго я був приголомшений словами, які прочитав того ранку. Вони були наче відлунням Неділі Воскресіння. Той, Хто помер на хресті – живий. Він покинув Свій гріб. Із темряви того гробу засяяло світло, яке освітило всіх людей, щоб у них можна було розпізнати нове створіння. Якщо Ісуса немає в порожнім гробі в Єрусалимі це означає, що Він всюди, в цілому світі. Єдине місце на цій землі, де немає Ісуса – гріб з каменю, в який його поклав Йосиф з Ариматеї.

Ісус послав Своїх учнів не для того, щоб вони проголошували теорії чи абстрактні ідеї, але щоб свідчити про те, що бачили і чули. На жаль, ми більше схильні навчати доктрин, ніж проголошувати життя. Щоб зростати в Божому житті, треба спочатку народитися із сили Святого Духа. Той, хто євангелізує, перш за все, є свідком свого власного пережиття смерті і Воскресіння Ісуса Христа, яке потім передає іншим. Він переказує не доктрину, а пережиття зустрічі з Живою

особою, яка дає життя в повноті. І тільки потім можна моралізувати.

Інколи ми домагаємось, щоб люди виконували накази, перш ніж вони пізнали Бога наказів. Однак, не треба забувати, що така ж ситуація була після переображення на горі Тавор. Правдивим свідком Євангелії не може бути той, хто сам не пережив досвід нового життя, яке приносить Ісус Христос. Коли ми починаємо свідчити про те, що вчинив Господь від моменту свого Воскресіння, все раптово змінюється. Проповідь починають супроводити знаки і чуда, які обіцяв Ісус.

Парох Яніцо запросив нас провести реколекції у його парохії. Одночасно він попередив нас, що тутешні люди затверділі серцем і ніколи особливо не любили ходити до Церкви.

Все ж ми вирішили приїхати. Першої ночі людей було небагато. Між ними був чоловік, який лежав на землі, нагадуючи ляльку з ганчірок, що сама не може встати. Крім того у нього були паралізовані обидві руки, і він не міг без сторонньої допомоги ні їсти, ні рухатись. Ця людина викликала співчуття у кожного, хто на неї дивився...

Коли я побачив його, то запитав себе: "Навіщо ж цього чоловіка привели сюди?" Проте, бачачи його безпомічний стан, я все ж сказав:

– Будемо за нього молитися.

Наприкінці молитви він раптом вкрився потом і почав тремтіти. У цю мить я пригадав собі, що також відчував сильне тепло, коли Бог зцілив мене. Тому й сказав до нього:

– Встань! Господь зцілив тебе!

Потім взяв його за руки і наказав іти. Він підійшов аж до кивоту. Коли зупинився, то розповів, що вже 19 років не міг ступити жодного кроку. Тоді я подумав: "Добре, що я не дізнався про це раніше, бо тоді ніколи б не наважився наказати йому зробити хоча б один крок".

Того самого дня, після обіду, ми вийшли разом з тим чоловіком прогулятися вулицею і сіли на бруківку. Коли сідали, він додав: "Бог зцілив також мої руки, можу ними рухати!"

Завдяки цьому зціленню наступного дня наша церква була переповнена людьми так, що частина з них були змушені стояти під дверима.

Як тільки ми приймаємо силу свідчення, наша проповідь змінюється. У своєму житті я говорив чимало проповідей. Щоб їх підготувати, вивчав твори класичних теологів та відомих богословів нашого часу. Щоб лекції були розумними і глибокими, я змушений був записувати їх на аркушику, щоб не втратити жодної думки а передати багатство, яке я у них вкладав. Господь, однак, змінив мене і в тому.

Однієї неділі Бог сказав мені стосовно добре підготовлених нотаток проповіді:

– Якщо ти, що стільки вчився і стільки читав, не здатний все це запам'ятати, щоб потім тільки повторити, то як можеш бажати, щоб ці прості люди, які не мають такої сильної підготовки, прийняли це до свого серця і застосували в житті?

З того часу я змінив спосіб проповідування. Зараз тільки свідчу про силу Божу та про те, що Він творить, і наводжу приклади Божої любові.

Я засвоїв ще одну важливу річ: найважливіше – не стільки добре говорити про Ісуса, скільки дозволити Йому діяти силою Святого Духа. Для чого чудово говорити про Ісуса, якщо набагато краще буде дозволити Йому діяти в нас. Царство Боже є тією силою, яка приходить з неба, щоб об'явитись поміж нами.

Одного разу я дуже довго проповідував – більше години. Після проповіді до мене підійшов трохи роздратований священик і, показуючи на годинник, сказав:

– Не люблю конференцій отця Тардіфа, який 67 хвилин говорить про чуда, і ще раз про чуда, що не мають жодного зв'язку з тими чудами, які описані в Євангелії!

Це почула інша особа і відповіла:

– Для чого говорити про чуда, які відбулися 2000 років тому, коли можна розповідати про ті, які Ісус вчинив минулого тижня.

Що стосується мене, то мені до кінця життя не вистачило б часу, щоб розповідати про все те, що зробив Бог на моїх очах за останні 10 років.

Я проповідував Євангелію вже на п'яти континентах, і всюди говорив одне і те ж, бо нічого іншого не маю сказати. Постійно розповідаю те саме: про милосердну любов Бога. Я свідок любові Божої до людей: до всіх людей, зі всіх країн, що розмовляють усіма мовами світу. Сила Святого Духа зробила мене свідком Живого Ісуса Христа. Інколи я не маю часу навіть поїсти. Після кількох годин подорожі відразу починаю працювати. Бог об'являє Свою силу через нашу неміч.

На реколекціях в Люрді зібралося багато священиків з різних європейських країн. Це було для мене дуже втомливо: вести конференцію і відразу ж після неї сповідати, потім наступна конференція або відправа Служби Божої. Одного дня до мене прийшли сповідатися декілька священиків. Один з них був з Голландії, тому не дуже добре володів французькою. Після сповіді він попросив мене:

– Отче, помоліться за моє зцілення. Я німий на ліве вухо.

Це було так оригінально, що я вибухнув сміхом з приводу "німого вуха" і сказав:

– Боже, якщо Ти вилікуєш цю хворобу, то це буде найкращим зціленням у світі.

Я голосно сміявся, бо ніколи не чув нічого подібного. Я не міг забути того виразу "німе вухо" і тому сміявся під час кількох наступних сповідей. Священики сказали про мене:

– Який щасливий отець Еміліан – не дивлячись на те, що має багато роботи, завжди задоволений...

Бог скористався "німим на ліве вухо", щоб показати, що Він є Богом радості, і тішиться, коли ми до Нього приходимо. Наш Бог має почуття гумору – щодо цього в мене немає жодного сумніву.

Іншого разу, коли я проповідував Євангелію людям на стадіоні, мене запитали:

– Отче, чи ви не боїтеся і не хвилюєтеся, коли говорите до такої великої кількості людей?

Я відповів з усмішкою:

– Коли хтось впевнений, що проповідує Добру Новину, то може вилізти й на дах, свідчити в тюрмі і на стадіонах. Бо я не кажу нічого понад те, що бачив і чув, а якщо б казав, то запевняю вас, що це було б неприємно як для мене, так і для вас.

Сумно, що коли хтось не осягнув величі Живого Ісуса, змушений говорити про тисячу інших речей, замість розповідати про Ісуса. В теперішній час не потрібно ні нової Євангелії, ні нової євангелізації, а тільки проголошення з силою і впевненістю, що Христос живий. Цього переконання неможливо здобути за допомогою добре розроблених теорій, які ми десь чули або прочитали, проте це містять наші свідчення. Тепер ми повинні євангелізувати з силою Святого Духа, що супроводжує наше проповідування знаками і чудами, які повинні бути об'явлені в світлі Євангелія.

На конгресі в Монреалі в 1977 році було понад 55.000 осіб, що зібралися на Службу Божу на олімпійському стадіоні. Там був кардинал Роу, 6 єпископів, 920 священиків та бургомістр. Близько біля вівтаря знаходилось понад 100 хворих на інвалідних візках.

Ми молилися за них. І саме в той момент, коли цілий стадіон прославляв Бога, одна жінка на ім'я Роза Диме, яка 11 років хворіла тяжким склерозом, несподівано для всіх встала з крісла і пішла. На другому боці стадіону інший чоловік раптом встав з візка, потім ще один, і ще... В результаті 12 паралізованих почали ходити.

Люди плескали в долоні і плакали від хвилювання. Сам бургомістр Монреаля заходився від плачу, мов дитина. Коли об'являється Бог, то немає людини, яка була б дорослою – всі стають дітьми. Бургомістр плакав від зворушення і щастя.

На ранок головний часопис міста писав: "Дива на олімпійському стадіоні – кульгаві ходять".

Часопис "Монреаль" згадував: "Паралізовані, які лежали на ліжках, почали ходити".

Взагалі, не було нічого дивного в тому, що хворі зцілялись. Було б більш диво, якби Ісус не дотримав своїх обіцянок, і вони не були зцілені.

Наступного дня у мене взяли інтерв'ю для телебачення, запитуючи:

– Отче, чи не думаєте ви, що всі ті зцілення є результатом афекту натовпу, емоцій та оплесків народу?

Я відповів:

– Тоді прошу мені пояснити, чому на футбольних матчах чи змаганнях з баскетболу жоден паралізований ніколи не встав з візка, і жоден хворий на рак не зцілився, коли виграла його команда?

Єдиною відповіддю є те, що Ісус – живий. Він воскрес, і є посеред нас. Не шукаймо іншого пояснення, бо обов'язково помилимось.

Одного разу, коли я вечеряв, хтось поставив мені таке нетактовне запитання:

– Отче, чи впевнені ви, що маєте дар зцілення? Я відповів:

– Я впевнений в тому, що моя місія – євангелізувати, а знаки і чуда завжди супроводжують слова Євангелії. Я тільки проповідую Боже Слово, в той час, як Бог сам зцілює хворих. Ми об'єднали свої зусилля і добре один одного розуміємо.

Божі плани часто викликають у мене сміх, бо це справді смішно, коли Він ставить звичайного священика перед теологами з різних країн, щоб той проповідував їм Добру Новину. Взагалі, я не

навчаю, а свідчу про милосердя Ісусового Серця.

В 1981 році разом з отцем Альбертом де Монлеоном я провадив реколекції для 320 священиків в Лісеуксі у Франції. Там було дуже багато вчених священиків, не бракувало і таких, що були настроєні критично. Після чудового виступу отця Монлеона прийшла і моя черга. Я почував себе маленьким серед такої кількості вчених і титулованих людей, маленьким поруч з кардиналом Суененсом та іншими єпископами. Тому молився до Бога, кажучи: "Боже, що тут робить священик, який прибув з малого містечка, серед таких вчених людей, які навіть не знають, де знаходиться країна, з якої він приїхав... Не залишай мене самого, Боже, благаю Тебе!"

Так щасливо склалося, що в першу ніч Господь зцілив одного священика, який мав варикозне розширення вен. Завдяки цьому всі дискусії закінчилися. Пам'ятаю, він у їдальні показував свої ноги, які були зовсім здорові. Це свідчення більше послужило славі Божій, ніж уся моя убога конференція.

Кардинал Ренард, здивований чудовими зціленнями, встав і промовив:

– Нам сьогодні важко сприйняти таємниці діяння Святого Духа, бо ми такі вчені і такі великі раціоналісти! Всі ми більшою чи меншою мірою діти Картезія, але навіть у кожного з нас є щось від Вольтера. Саме тому нам так важко сприйняти таємниці діяння Святого Духа, який віє, куди хоче, не будучи обмеженим нашою логічною дидукцією. Ми визначаємо сторони, якими Він повинен діяти, а, Він, тим часом віє поза ними; ми визначаємо місце, куди Він має прийти, а Він проходить стороною. Святий Дух не пристосовується до нашої душ пастирської про грами. Іноді ми дійсно потребуємо пастирських методів, але основою всякої педагогіки віри є прийняття віри, що не ми керуємо Його діяння ми, але Він – нашими. Всяка методологія повинна бути достатньо проникливою, щоб Дух міг її використати і навіть змінити.

Дари Духа різноманітні і постійно актуальні. Можливо, з причини нашого раціоналізму або через малу віру ми думаємо, "що ті дари Духа належать до минулого. Сучасний світ шукає людину духовну, християнських пророків, яких провадить Дух. А якщо їх не знайде, то піде за ілюміністами, а це дуже небезпечно. Церква є безперервною П'ятдесятницею.

Ці останні слова кардинала пригадали мені анекдот.

Одного разу Ісус перебував зі своїми учнями і запитав їх:

– За кого Мене мають люди? Симон Петро встав і відповів:

– Ти – есхатологічне переображення, яке живить онтологічну інтенціональність наших підсвідомих та інтерперсональних реляцій.

Ісус із здивуванням подивився на нього і запитав:

– Як, як?..

Однак Петро не зміг повторити, бо забув...

Забув, бо не мав того в серці, а тільки в думці. Світ втомився від слухання теорій і літературних висновків. Він прагне Слова Живого і діяльного, яке виконує те, про що говорить. "Сучасний світ втомився від слухання вчителів. Він хоче слухати тільки свідків" – казав Павло VI. Свідків, які спізнали нове життя – життя, що приніс Ісус. Євангелія від святого Луки оповідає, що в неділю ввечері двоє учнів йшли з Єрусалиму до Емаусу. Вони були сумні, бо разом зі смертю Месії втратили всю надію на віднову Ізраїля. Сам Христос наблизився до них в дорозі, та вони його не впізнали. Один з них на ім'я Клеопа почав навчати Ісуса курсу христології. Він переконливо пригадував Йому діяння і чуда. Розповідав про хресну смерть, свідком якої був весь народ, а коли зупинився на Воскресінні, то не міг сказати нічого зі свого власного досвіду і тільки повторив те, що, як твердили жінки, звістили ангели.

Коли людина сама не пережила зустрічі з Воскреслим Ісусом, вона переказуватиме чужі теорії і науку інших. Ми покликані бути свідками всього, про що проповідуємо. Щоб бути діяльним, а значить справжнім свідком, потрібно пережити цю подію особисто.

Одного разу мене запросили оглянути чудові приміщення гідроелектростанцій у Парагваї. Мене вразило побачене: люди і навіть вантажівки, виглядали мурахами біля потужних шлюзів з бетону. Там виробляється стільки енергії, що вона задовольняє потреби краю, а також частину потреб Бразилії та Аргентини.

Коли настали сутінки, я помітив, що кілька будинків працівників термоелектроцентралі не мали електрики і були погано освітлені свічками. За кілька метрів, поруч з найкращими у світі турбінами і генераторами, не було струму, тільки свічки! А все тому, що до них не провели мережу, необхідну для подавання енергії...

Щось подібне трапляється з нами неодноразово. Наше життя замість того, щоб освітлюватись електричним струмом, освітлюється свічками, бо ми "не під'єднані" до Ісуса, який є світлом світу.

Є багато людей, які допомагають Церкві, але світло ще не ввійшло до їхніх сердець. Вони – неначе туристи, які використовують фотоапарат, щоб зробити фотографію, а потім, замість того, щоб захоплюватись красою справжнього пейзажу, милуються його відбитком на папері.

Є багато християн, які побачили "фотознімок" Ісуса, і не знають Його "в обличчя ", бо ніколи не зустрічалися з Ним особисто. Вони повторюють тільки те, що почули і прочитали, але не мають досвіду нового життя. Вічне життя полягає ні в чому іншому, як тільки в пізнаванні, а значить, у сприйнятті Бога і Його Сина – Ісуса Христа (їв. 17,3). Справжній проповідник – той, хто має своє особисте переживання, свій власний досвід визволення і може засвідчити, що Ісус – живий, бо зустрів Його особисто – так, як апостоли, які твердять: "Не можемо ми не говорити про те, що самі бачили і чули" (Дії.ап 4,20).

Справжній проповідник Євангелії не той, хто говорить про Ісуса, а той, хто здатний донести Живого Бога тим, кого євангелізує, щоб вони могли сказати, як самаритяни: "Віримо вже не завдяки тому, що чули, а тому, що на власні очі побачили, і переконані, що Він – справді Визволитель світу" (їв. 4,22). Ніхто не спроможний переказати життя Воскреслого Христа, якщо сам не пізнав Живого Ісуса.

Розділ IV
СЛОВО ПІЗНАННЯ

Останнім часом багато говориться на тему харизми "слово знання", що точніше можна було б назвати "словом пізнання".

Це чудовий дар, за посередництвом якого Бог об'являє те, що було в минулому, або довершується в теперішньому у рамках історії спасіння окремих людей. Завдяки такому об'явленню можна дізнатися про коріння проблем, причини хвороб, можна також дізнати, чи людина зцілена.

Одного разу до мене прийшла жінка, яка була дуже пригнічена хворобою своєї доньки. Дивна хвороба прогресувала настільки, що змусила дівчину залишити навчання. Мені розповіли, що вона страждає від приступів хвороби, подібної до епілепсії, під час яких втрачає свідомість. Вона була разом з мамою у багатьох лікарів, але безрезультатно. Вони відвідували також різних психіатрів, але поліпшення не було. Допустили навіть таку помилку, що пішли до ворожбита. Тільки в самому кінці дійшли до висновку, що потрібно читати екзорцизм.

Мати розповідала мені це, а дівчина весь час мовчала. Вона навіть не хотіла відповідати на мої запитання. Не маючи достатньої інформації про ситуацію і не знаючи, про що маю просити Бога для неї, я молився мовами. Тоді, власне, прийшло до мене слово, яке вперто крутилося в свідомості щораз із більшою настирливістю – "знищення плоду".

Відкривши очі, я запитав, чи може вона щось сказати відносно переривання вагітності. Це запитання захопило дівчину зненацька, тож запитала: "Хто вам про це сказав?" Зі сльозами на очах вона визнала, що мала стосунки з нареченим і завагітніла, а оскільки походила з дуже поважної родини, то зі страху зробила аборт. Відтоді гріх, який вчинила, не давав їй спокою, і саме з тієї причини вона часто втрачала свідомість. Навернулася, посповідалась і ми помолилися до Бога за її внутрішнє зцілення. Господь пробачив їй гріхи, і з того часу дівчина вже не мала приступів.

Господь обдарував нас "пізнанням" коренів проблеми, завдяки цьому дару я зрозумів проблему дівчини, і міг їй допомогти. Через дар "пізнання" Бог говорить про зцілення, яке відбувається у спільноті і виявляється усім присутнім.

В 1975 році я був вибраний делегатом від Домініканської республіки на II Конференцію Лідерів Харизматичної Віднови у Римі. Коли ж я сказав про це своїм настоятелям, то отримав несподівану відповідь:

– Нехай поїде хтось із тутешніх. Буде краще, коли край представлятиме місцевий житель.

Я мав багато заперечень і не міг схвалити це рішення, бо вважав, що це – найкраща можливість пізнати Віднову, та завдяки своїй вірі відкрив для себе волю Божу, яка проявилася через моїх настоятелів. Як це сталося? В той день, коли я мав вирушити літаком до Риму, я поїхав на коні провідати одну із спільнот, яка була високо в горах. Відправив там Службу Божу і молився за хворих. Коли я молився мовами, в думках настирливо крутилося слово "епілепсія". Не перериваючи молитви,

трохи пізніше, коли настала тиша, з певною долею ризику, та скріплюючи себе у вірі, я запитав:

– Чи є між вами тут хтось хворий на епілепсію? Господь в цій хвилині зцілює його.

По кількох хвилинах напруженої тиші, що нагадувала мені вічність, директор школи підняла руку і сказала:

– Отче, моя донька! Погляньте на неї!

Біля неї була молода дівчина, що тремтіла і вкривалася потом. Вона хворіла епілепсією від народження. Господь зцілив її, і приступи більше ніколи не повторилися. Саме тоді Господь перший раз дав мені слово пізнання.

В той день, коли я послухався настоятелів, Господь подарував мені дар, який набагато більше мені допоміг, ніж всі конференції в Римі, в яких я брав участь.

Слово пізнання є даром Святого Духа, який викликає велике здивування у тих, хто має його. Це немовби якийсь зв'язок, єдність, імпульс, властивістю якого є внутрішня певність, якої неможливо досягнути шляхом рефлекції чи дидукції. Це нагадує думку, яка опановує наш розум з великою настирливістю, бере нас у полон і залишається надовго у нашій свідомості. Перебуваючи під її впливом, ми переконані, що вона приходить не від нас, а для нас. Я знаю з власного досвіду, що таке існує. Натан отримав слово пізнання, коли відкрив таємниці серця Давидового (2Сам 12,1-15). Подібне слово пізнання отримав Петро, коли говорив до Ананії та Сапфіри (Дії.ап5,1-11). Слово пізнання в дечому нагадує пророцтво.

Одного дня я проводив реколекції у Самані в Домінікані. Під час проповіді прийшло слово пізнання, яке постійно крутилося в моїх думках. Щоб знову сконцентруватися на тому, що маю говорити, я був змушений перервати проповідь і сказати:

Тут є чоловік, що прибув на реколекції з великою недовірою в серці. Його запросила сюди дружина, запевняючи, що коли він піде на реколекції, його життя зміниться. Він відповів, що піде, але свого життя не змінить. Той чоловік тут, і Господь каже до нього, що шанує його волю, але нехай він пригадає слова святого Августина: "Боюся Бога, що проходить і не вертається вже більше".

В протилежному кінці каплиці один чоловік впав на коліна і почав плакати. Пізніше він посповідався. Згодом підтвердив священикові, що все до дрібниць у моїх словах відповідало дійсності. Він посвятив своє життя Богові. Коли підійшов до мене, то сказав:

– Отче, якщо б ви коли-небудь мене потребували, то я завжди до ваших послуг.

В цьому випадку мова йде про ясне пізнання, яке сприймається духом. В міру того, як заглиблюємося в його суть, приходять щоразу нові деталі. Це переживання дуже схоже до читання тексту, що написаний на так званій "скриньці Клеенекса". На першій стороні скриньки знаходяться слова, які потрібно прочитати, перекласти, і лише тоді можна прочитати наступні. Не можна ні прочитати ні розшифрувати слів з третього напису, якщо не прочитані два попередні. В такий спосіб стає зрозумілим перше послання, яке згодом поступово доповнюється.

Як розпізнати, чи це справжнє слово пізнання? Виключно за наслідками. Свідчення є барометром, що показує, чи вони походять від Бога, чи ні. Слово пізнання не приносить результатів, якщо його не супроводжує свідчення. Наприклад, якщо проголошується зцілення на підставі слова пізнання, але не підтверджується свідченнями, то виникає сумнів, чи дійсно вони правдиві, і це викликає швидше критику, ніж прославлення Господа.

В листопаді 1982 року я проводив реколекції у Полінезії Французькій. Мала бути Служба Божа у Таїтській архидієцезії. Тієї ночі понад 55.000 осіб зібралися на площі під зоряним небом, яке наводило мене на думку про обітницю, дану Богом Авраамові. Після причастя почалася молитва за хворих. Всі присутні молилися мовами. Були то хвилини, сповнені віри. Тоді, коли Дух Святий співав у нас, приходили слова пізнання. Послання ті немов би визволялись через молитву мовами, оскільки тоді канал нашого розуму вільний, і завдяки цьому він більш схильний до сприйняття Божого Слова. Серед багатьох слів пізнання одне особливо здивувало мене своєю точністю. Повторюю його так само детально, як почув: "Тут є одна жінка, що прибула дуже здалека. Вона перший раз на Службі Божій. Має хворий хребет. Ця недуга є наслідком удару кокосовим горіхом по четвертому хребці. В цей момент велике тепло розливається по її плечах. Господь тебе зцілює! Скоро засвідчиш цілковите зцілення".

Зранку відбулася чергова Служба Божа. Кількість людей ще збільшилась. Ми пережили тоді незабутні хвилини сили і милосердя Божого Перед закінченням зустрічі ми попросили людей, які були вчора зцілені, розповісти про свої переживання. Між багатьма іншими говорила одна жінка:

– Я протестантка від народження. Вчора перший раз була на Службі Божій. Дуже сильно мучилася від болю в хребті. Недавно довідалась, що Господь зцілив кількох людей на Службі Божій, тому дала себе вмовити приятельці, щоб приїхати сюди і просити Бога за зцілення. Я перенесла довгу подорож. Прибула вчора. Коли священик оголосив, що людина, яка має ушкоджений хребет, зцілена, відчула сильне тепло, що розливалося по плечах. А коли додав, що мовиться про четвертий хребець, то зрозуміла, що йдеться про мене. Але найбільше мене здивувало те, що священик сказав про походження недуги від удару кокосовим горіхом. Той випадок стався півтора року тому, коли я продавала кокосові горіхи туристам. Коли збивала їх палицею з дерева, один впав мені на плечі і пошкодив четвертий хребець. Оскільки я була вагітна, лікар просив почекати з операцією до народження дитини. Сказав також, що не знає, як до неї взятися, бо хребці немов зрослися. Особливо сильний біль я відчувала вночі, довго шукаючи пози, в якій могла б заснути. Вчора ввечері відчуваючи тепло, я тремтіла і дуже сильно плакала. Я була переконана, що Господь біля мене. Коли поверталась додому, зрозуміла, що зовсім здорова. Не відчуваю більше ніякого болю в хребті і дякую за це Богові.

Я також прославив Господа, бо розповідь була дуже детальна, і я не мав жодного сумніву, що слово пізнання походить від Духа, а не від мене. Деталі були абсолютно точними і не могли бути плодом моєї уяви. Я звірив свої слова і свідчення жінки, бо мав запис обох виступів. Всі деталі збігалися.

Коли жінка свідчила про своє зцілення, всі славили Бога. Віра у присутність Воскреслого Христа ще більше зросла у християнській спільноті.

Те саме сталося з Самарянкою біля криниці Якова, коли Ісус через слово пізнання об'явив їй певні відомості з її життя: "Добре єси мовила – відрік їй, – не маю чоловіка! П'ятьох бо мала єси чоловіків, та й той, що тепер у тебе, – не чоловік він тобі" (Ів. 4,18).

Як через слово пізнання навернулися люди містечка самарійського, так само зміцніла віра спільноти в Таїті.

Одного дня кардинал Суененс попросив мене написати статтю, яка б пояснювала спосіб дії харизми "слова пізнання". Я відповів йому:

– Еміненціє! Не знаю, в який спосіб пояснити той дар. Це завдання для мене таке ж важке, як і спроба зрозуміти, яким чином приходять розсіяння під час молитви.

Влітку 1982 року мене попросили записати дев'ять півгодинних телевізійних трансляцій на тему харизматичної Віднови для організації СНОТ в Оттаві. Кожна з них була записана на відеокасету. Вони мали вийти в ефір восени.

Під час запису останньої з них я молився за хворих і одержав слово пізнання, що звіщало нове зцілення, яке чинить цієї миті Господь. Я сказав:

– Зараз у лікарні знаходиться один самотній чоловік. Йому дошкуляє біль у плечах, але в цей момент Господь починає його зцілювати. Він відчуває тепло, яке охоплює його плечі, і може тепер встати і йти...

Повертаючись додому, я усвідомив, що програма не йде у прямий ефір, а буде показана лише через декілька місяців. Я був шокований. Подумав собі: "Можливо, той чоловік ще не прибув до лікарні, а я вже сповістив його зцілення"... Мене дуже розвеселило те, що зробив мені Бог.

В кінці січня наступного року я одержав лист від Б.Г.

16 січня 1983 року

"Через хворобу я був змушений перервати працю: мав зміщення хребців. Лікувальні вправи і терапія не дали результату, тому у грудні я пішов на операцію, яка тривала 4 години. Після неї міг поворухнути правою ногою. В день операції, 9 грудня, моє серце було зовсім розбите, бо я був причиною переживань моєї родини. 18 грудня я лежав у лікарні, розбитий фізично і морально. Моя віра була мертвою. О 18 год. 35 хвилин увімкнув телевізор. Ішла передача "Любов без меж". Раптом я почув такі слова: "Цієї миті в лікарні знаходиться самотній чоловік, який відчуває сильну біль в плечах. В цій хвилині Ісус починає його зцілювати. Пізніше він засвідчить про своє зцілення". Я вже не міг дослухати пісню, якою закінчувалась програма. Я плакав і був глибоко зворушений, бо Ісус поєднав з Собою моє так сильно зранене серце – серце, розбите і замкнене в собі".

Чи ж не до таких, власне, сердець прийшов Ісус?

Десь через місяць він описував це священику: "Моє одужання йде чудово. Перший раз у житті я пізнав, що означає прощення без меж"...

Так само, як і на Таїті, все до дрібнички було підтверджене свідченням. Дивувало лиш те, що Ісус сказав оголосити мені в червні зцілення, яке мало статися 18 грудня того ж року словами "у цій хвилині".

Завдяки цьому випадку я зрозумів важливу річ: Господь не обмежений часом. Він може сказати слово "у цій хвилині", яке сповниться пізніше. Від того моменту я знаю, що Бог не має ні годинника, ні календаря. Він ВІЧНИЙ СЬОГОДНІ.

Розділ V
ЗЦІЛЕННЯ

Існують три види хвороб, і кожному з них відповідає та чи інша молитва за зцілення:

1) Хвороба тіла, викликана різними обставинами, застосовується звичайна молитва за фізичне зцілення.

2) Хвороба, яка викликана зраненням почуттів, потребує молитви за внутрішнє зцілення.

3) Хвороба духа, причиною якої є гріх. Ісус зціляє таку хворобу завдяки вірі і наверненню людини.

Я хотів би тільки підкреслити два суттєві моменти:

1) Єдність людської особи: тіла, душі і духа (ІСол.5,23) все-таки не подільна. Якщо навіть ми і ділимо, то тільки з педагогічної точки зору.

2) Співзалежність: тіло, душа і дух між собою взаємопов'язані і завжди взаємно впливають одне на одного.

1.Хвороба тіла і фізичне зцілення.

Слід зазначити, що нашим наміром не є поглиблення даної теми, бо ця книжка має на меті свідчити про зцілення, які чинить Бог. Крім того на цю тему вже написано багато гарних книжок і статей у харизматичній віднові. Хотів би тільки засвідчити, що Євангелія справджується і в XX столітті. Додам до цього твердження певне зауваження.

Вся діяльність Бога як Спасителя проявляється двояко: через слова і дію. Св. Лука досконалим способом об'єднує діяльність Ісуса в словах: "Першу книгу я написав, о Теофіле, про все, що Ісус робив та навчав від початку"...(Ді. 1,1).

II Ватиканський собор вказує на два аспекти проблеми, коли стверджує: "Об'явлення здійснюється через дії і слова, внутрішньо між собою пов'язані таким чином, що дії, які вчинив Бог за всю історію спасіння, ілюструють і скріплюють науку та справи, передані словами; слова ж звіщають дії і відкривають таємниці, в них приховані"(Dei Verbum пг.2). Наприкінці Собор стверджує, що Ісус Христос (Знання і Слово Боже) є повнотою об'явлення.

Власне, в тому полягає твердження, про важливість духовного і фізичного зцілення. Є люди, які думають, що зцілення є чимось винятковим, вважаючи, що харизма зцілення неважлива, бо важливішою є любов, якій все повинно бути підпорядковане. Мені здається, що розрізнення "істотне - неістотне" не згадується у Новому Завіті. Замість того, щоб робити такі поділи, ми повинні поставити собі запитання: "Чи Бог хоче зцілити своїх дітей"? Якщо мова йде про те, що любов – найбільша харизма, то я цілковито з цим погоджуюся, але мушу зауважити, що зцілення є чудесним способом виявлення любові до тих, хто страждає. Божа любов не миттєва і не абстрактна, вона навіть чимось конкретніша, ніж зцілена людина. Дар зцілення в своїй основі є даром любові.

В Євангеліях 40 разів вживається дієслово "зціляти", а крім того ще додатково 12 разів – інше дієслово, яке можна пояснити двома способами: як "спасати" і як "зцілювати". Все це говорить про те, що акт "спасіння" містить в собі також акт "зцілення".

"Бадьорися, дочко! Віра твоя спасла тебе. І видужала жінка від тієї ж години" (Мт.9, 22)

"А коли доторкалися до одягу Ісуса, то одужували" (Мт.14, 16).

"Не бійся, тільки віруй, і вона спасеться!" (Лк.8,50).

І ще інші фрагменти: Мк.3,4; 5,23-28; 6,56; 10,52; Ів.11,12; Ді.14,9. Спасіння, яке приніс Ісус Христос, охоплює всю людину. Ісус не прийшов на те, щоб спасти тільки душу. Він зацікавлений цілою людиною – її духом, душею і тілом.

Ісус

Було б зайвим і непотрібним наводити біблійні тексти, в яких розповідається про чуда зцілення, які творив Ісус. Ціла Євангелія – не що інше, як безперервний ланцюг дії Божого Милосердя. Хотів би тут навести кілька уривків зі Святого Письма, що мають особливе значення. На першому місці – прилюдний початок діяльності Ісуса:

"Дух Господа Бога на мені,
бо Господь мене помазав.
Він послав мене,
щоб принести благу вість убогим,
лікувати сокрушених серцем,
проголосити невольникам свободу,
ув'язненим відкрити очі,
проголосити рік Господнього благовоління "...
(Лк.4,18-19).

Отже, бачимо, що місія Ісуса полягала в зціленні (як фізичному, так і духовному) і звільненні від усіх пут, які роблять людину невільником, а особливо – звільнення від пут гріха (Мт.4,23-25). Зрештою, сам Ісус говорив, що не прийшов до здорових, але до хворих, не до праведних, а до грішних. Його місія безнастанно підкреслювала необхідність спасіння через жертву.

Для цього Він висловив до нас запрошення словами, повними милосердя і надії: "Прийдіть до мене всі втомлені і обтяжені, і я облегшу вас" (Мт.11,28). Його ім'я єврейською мовою звучить "Єшуа", що означає "Бог спасає". Ісус є повним спасінням людини, спасінням усіх людей.

Церква

"Як мене Отець послав, так я посилаю вас" (Ів.20,22). 12 апостолів продовжували Ісусову справу спасіння. Вони були відповідальні за те, щоб наука Ісуса поширювалась, щоб плоди відкуплення дійшли до всіх людей усіх часів. Вони були послані, щоб сповіщати Добру Новину і водночас зцілювати, їх завдання полягало не тільки в проголошенні Слова, а також і в несенні Ісусового спасіння. Церква не лише проголошувала Добру Новину, а й несла плоди спасіння (Мт.10,5-8; Лк.9,16). Ця місія не обмежувалась 12 апостолами, вона стосувалась також 72 учнів: "Зцілюйте хворих, і кажіть їм: Наблизилось до вас Царство Боже!" (Лк.10,9). В кінці Євангелії св. Марка бачимо, що ця місія поширилась не тільки на дванадцятьох, і навіть не на 72-х, але "на всіх тих, що увірують": "Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому творінню. Хто увірує й охреститься, той буде спасенний; а хто не увірує, той буде осуджений. А ось чуда, що будуть супроводити тих, які увірують: Ім'ям моїм виганятимуть бісів, будуть говорити мовами новими; гадюк руками братимуть, і хоч би що смертоносне випили, не пошкодить їм; на хворих будуть руки класти, і добре їм стане".

Останнє речення в Євангелії св.Марка не є її закінченням, бо продовжується та Євангелія аж до наших часів: "Вони ж пішли і проповідували усюди, а Господь допомагав їм і стверджував слово чудами, які його супроводили" (Мк. 16,20).

Одним з характерних критеріїв, які відрізняють справжнього апостола від фальшивого, є присутність знаків і чуд (2Кор.12,12; Рм.15,19).

Знаки

Цікаво, що в 4-ій Євангелії св. Іван не говорить ні про чуда, ні про зцілення, а лише про "знаки". Знак завжди приводить нас до відкриття притаманного йому значення. Подібно до того, як дим вказує на наявність вогню, так само чудо чи зцілення означає, що Бог присутній, що Він діє і спасає. Це видимі знаки невидимої діяльності Бога. Зцілення є тим світлом, яке вказує нам, що:

1) Ісус живе і має таку саму силу, яку мав у Галілеї і Самарії, коли зцілював хворих;
2) Бог любить нас і прагне цілковитого спасіння людини: спасіння її душі і тіла;
3) Ісус-Месія. Коли учні Івана Хрестителя прийшли запитати Ісуса, чи Він справді Месія, Ісус не відповів, тільки почав зцілювати хворих.

Часто не вірять в існування чудес і знаків, оскільки вони неминуче ведуть до визнання Ісуса і його вимог, бо визнання чуд означає також прийняття їх Творця. З цієї ж причини дехто заперечує чуда.

Після закінчення одних реколекцій я повернувся до себе і почав розповідати про знаки і чуда, які зробив Господь. Був там один французький священик, який слухав мене уважно, хоч і з недовірою. Я розповідав йому про те, як під час Служби Божої і зцілення Господь повернув мову дружині аніматора молитовної групи. Вона прийшла і привселюдно засвідчила, що чотири з половиною роки не могла промовити жодного слова. Священик лише відповів на те:

– Чудо полягає в чомусь іншому, ніж тобі здається...

– В чому? Скажи!

– Чудесне не те, що ця жінка могла говорити, але те, що вона могла не говорити чотири з половиною роки... Зцілення – не доведення правдивості доктрини. Господь сам спасає. Ісус зцілює не для того, щоб довести, що Він Бог, а тому, що є Ним насправді.

Кожний знак служить об'явленням певної правди – така мета чуд, які творить Господь. Чуда існують для того, щоб в різні часи через дійові і прагматичні справи виявити, що Бог існує і творить. Вони проголошують силу Бога з тією метою, щоб ми повністю віддалися Йому у всіх аспектах нашого життя. Про те, що чуда є знаком, свідчить наступний факт:

Одного разу після обіду я відвідав одного поліцейського – капітана Муноза. Він лежав у своєму ліжку і помирав. Уже 50 днів нічого не їв, пив лиш спиртне через кожні 3 години. Ми молилися за нього, і Господь чудесним способом зцілив його від і схильності до алкоголю. Капітан покинув пити і навіть не потребував їхати до лікарні на лікування. Я тоді пригадав слова з книги Мудрості 16:12: "Бо ні зілля, ані припарки їх не вилікували, лише твоє, Господи, слово, що всіх ізціляє". На ранок замість пляшки взяв в руки Біблію. Плачучи сказав:

– Який добрий Господь!..

Однак ця подія завдала мені трохи проблем, бо на ранок перед церквою зібрався натовп, люди, які жваво про щось дискутували. Жінки, чоловіки яких пили, стали в чергу і намагалися примусити своїх чоловіків, щоб піддалися молитві за них. Це було цікаве видовище: в церкві було більше пияків, ніж у барах і ресторанах.

Бог захотів звільнити того поліцейського від хвороби з тією метою, щоб збудити віру в Своє Ім'я, але не завжди це відбувається таким чином.

Так само, як не всі поліцейські були такими п'яницями, як капітан Муноз, так не всі пияки прийняли Спасіння, як він. Але найважливіше те, що через той випадок зросла віра в Божу силу, яка може змінити наше життя таким способом, який Ісус сам вибере.

Чуда та зцілення

Існують зцілення, які настають внаслідок молитви, однак їх не можна трактувати як чудесні зцілення.

Говоримо про чуда, тобто про зцілення, якого не можна досягнути за допомогою жодних відомих медицині методів, а проте Бог здійснює таке зцілення. У випадку, коли Бог прискорює процес зцілення, яке можна було досягнути за допомогою операції чи за допомогою лікування відпочинком або інших методів, ми тоді просто кажемо: "зцілення". Так само не кожне зцілення, одержане внаслідок молитви, може мати назву "чудесне".

В Люрді серед багатьох зцілень протягом одного тільки століття дуже мало зцілень визначені як "чудесні", що ілюструє статистика: "Від часу Катерини Латрапе, зціленої в березні 1958 року, аж до Сержа Перрін, зціленого в 1978 році, 64 зцілення дістали підтвердження Церкви. Однак тільки в самому 1972 році записано 5.432 оголошені зцілення.

"Чудесним" було зцілення Аніти Сін де Шеффер: у цьому випадку Бог вчинив те, на що не була здатна медицина. Від часу дорожньої аварії, яка сталася 10 років тому вранці, пошкодження мозку потерпілої спричинило втрату смаку і нюху. Поскільки це була жінка, яка належала до матеріально забезпеченої частини суспільства, вона мала можливість звертатися до різних клінік США з надією на одужання. Після багатьох обстежень і терапій, проведеними різними методами, лікарі зробили висновок, що операція тих тканин, які відповідають за смак і нюх, неможлива через їх надто малі розміри. Їй було виразно сказано, що тільки чудо може повернути їй втрачені чуття.

Аніта вже не мала надії на те, що коли-небудь зможе знову мати смак, а також відчувати запах квітів.

Під час Служби Божої за хворих в Панамі Бог дав нам кілька слів пізнання з приводу того, що діється. Одне з них свідчило: "Тут є жінка, яка серйозно хвора. Сьогодні вночі вона буде зцілена і

скоро засвідчить це". На ранок Аніта усвідомила, що до неї повернувся нюх. Коли вона прокинулась, відчула солодкий запах троянд, які були близько біля її вікна, а також запах кави, який линув з кухні. Вона швидко встала і розповіла про чудо своєму чоловікові. Коли снідала, раптом заплакала, усвідомивши, що вперше від часу аварії відчуває смак їжі.

Те, чого не зміг зробити жоден лікар на світі вчинив Господь – Ісус, майстер неможливого. Та жінка, плачучи з радості, свідчила перед цілою громадою:

– Я маю 2 дітей, але ніколи не відчувала їх запаху. Ви, матері, знаєте, що значить відчувати запах своїх дітей. Тільки вранці, коли наблизилась до них і почала цілувати, почула їхній солодкий запах.

Інше дуже гарне свідчення було описане зціленою особою 25 серпня 1981 року:

"Хворіла ревматоїдним запаленням суглобів. Не слід це плутати з ревматизмом, хворобою осіб похилого віку, який не має серйозних наслідків і загрози для життя. Ревматоїдне запалення суглобів – це рідкісне захворювання, яке ніхто не може вилікувати. Ця хвороба суглобів спричиняє сильний біль. Хвора людина характеризується затверділими кінцівками, деформація яких доводить до інвалідності. В мене це все почалося в листопаді болем суглобів, кісток, колін і згинів та загальною слабістю. Я не передчувала нічого страшного, але пішла до лікаря, який запропонував зробити обстеження, внаслідок чого була виявлена ця страшна хвороба. В лабораторії мені порадили поїхати до США, щоб пройти необхідне лікування. В клініці, де я лікувалась, мене вразили спостереження за різними етапами хвороби. Доктор Алонсо Портуондо, великий спеціаліст у цій галузі повідомив, що хвороба невиліковна. Єдине, що можна було зробити – це затримати наступ недуги солями золота. Хвороба на мене впливала дуже негативно: я мала висипку по всьому тілі, втратила волосся, а також нігті на ногах. Настали також зміни в білих та червоних кров'яних тільцях. Саме тоді до Парагваю приїхав отець Еміліан Тардіф. Я вперше слухала його в церкві святого Альфонса. Коли він молився за хворих, мені здавалося, що серце зараз вискочить з грудей – воно билося так сильно, що я відчувала його удари.

Другий раз це трапилося в церкві в місцевості Колонель Оведо. Знову я відчувала тремтіння всього тіла під час молитви за зцілення. Отець Тардіф сказав, що двоє людей цієї миті зцілюються від запалення суглобів, і сказав їм вклякнути. Я не насмілилася цього зробити, бо не була певна, що йдеться про мене і не вірила в такого роду зцілення – можливо, через малу віру взагалі. Пішла на третю Службу Божу. Болі відступили, і я більше не вживала ліки. Моя мама стверджувала, що це сталося тому, що сестра Маргарита Прінце в день від'їзду о.Тардіфа і після цього молилася за моє зцілення разом з отцем Анжеєм Кар. Молитву закінчила словами:

– Не кажи більш: "Маю ревматоїдне запалення суглобів", а повтори: "Мала запалення суглобів".

Болі відійшли, і вже не було потреби вживати ліки (я швидко дійшла до вживання 12 таблеток в день і до щоденної ін'єкції з солями золота). Зробила обстеження. Виявилось, що я справді здорова.

Лікар Ніколас Бренен (людина дуже віруюча), який опікувався мною, сказав:

– Треба взяти до уваги факт, що, крім науки, є ще Хтось, Хто вищий, і для Кого немає нічого неможливого.

Лікарі говорили, що якщо хтось захворів запаленням суглобів, то вже ніколи не втрачає слідів цієї невиліковної хвороби, подібно як у хворого після перелому кінцівок назавжди залишаються сліди перелому. У мене ж зникли всі ознаки хвороби разом з наслідками. Єдиним поясненням факту є те, що Бог зробив чудо"...

Марія Тереза Галеанс де Баер.

Ті, хто думає, що зцілення є чимось додатковим в діях Ісуса, дуже помиляються. Ті, хто переконаний, ніби сьогодні вже немає потреби у зціленнях, що найважливіше – це проголошувати Євангелію, забувають про душпастирську діяльність Ісуса. Вони складають плани і шукають тисячі нових форм, щоб притягнути людей, які приходять до церкви час від часу. Організовують урочисті свята, концерти, вистави і т.п., а результати цього мізерні. Ісус же просто – зцілював хворих, і для того приходили натовпи. Одного разу навіть довелося спустити паралітика з даху дому Петра, бо неможливо було пробитися крізь натовп.

Сьогодні відбуваються подібні події. Коли Ісус зцілює хворих, приходять натовпи – такі натовпи, що часто їх не може вмістити стадіон, – і тоді ми проголошуємо їм Царство Боже. Наслідки цього набагато більші, ніж просте фізичне зцілення.

Знаки Божої сили – це не тільки видовище. Вони ефективно допомагають відновлювати життя віри, про що свідчить лист архиєпископа Таїті до мого настоятеля. Першу частину листа наводжу дослівно:

Папете 30.11.1980р.

"Всечесний Отче!

Незважаючи на мою відсутність в дієцезії під час приїзду о. Тардіфа з 21.10. по 14.11., я стверджую після свого повернення 26.11. зміни, які настали внаслідок його перебування. Не буду повертатися до опису, який зробив о. П.Губерт, мій співбрат, але хотів би тільки зазначити, що:

1) Кількість людей, які ходять в неділю до церкви, значно збільшилась.
2) Оновився клімат екуменізму.
3) Всюди відроджується, оновлюється духовне життя.
4) Були явні навернення, а людей, які сповідаються, надзвичайно багато.
5) Священики, монахи, монахині високо оцінюють проповіді о. Тардіфа.
6) Подружжя, до якого люди почали готуватись, дозволяють врегулювати нелегальні зв'язки і відновити родинне життя.

Ніколи досі дієцезія не бачила такого пориву віри, хоч мала до цього 2 синоди, апостольські зустрічі, реколекції, проголошені відомими священиками. Протягом останніх 15 років ми переживали великі релігійні маніфестації, але жодна за своїми наслідками не зрівняється з тим, що відбувається зараз".

Мішель Коопенрат
Архиєпископ Папете

Ось один із тисячі прикладів, що сталися на Таїті. Під час Служби Божої за хворих один сліпий чоловік почав плакати, і коли сльози його висохли, прозрів. Зустрівши Ісуса, світло світу, відкрив світло в своїх очах. Це чудо справило велике враження на Галібої – відомого співака з регіону Пацифіки, який отримав другу нагороду на фестивалі Євровізії. Він брав участь в наступних реколекціях, під час яких висповідався і прийняв Святе Причастя, а на останній Службі Божій свідчив про наступне:

– Тут сталося багато зцілень, але найбільше з них випало мені: Господь зцілив мій дух. 16 років тому я віддалився від християнського життя і Святих Таїн, але під час реколекцій Ісус знайшов мене, і з тієї хвилини я хочу жити і співати для Нього!

Він повторив своє свідчення на телебаченні, а наступне – на стадіоні перед 20.000 осіб. Зараз Галібої євангелізує, співаючи харизматичні пісні, притягуючи таким чином молодь. Ісус є Богом артистів та співаків також.

Отже, зцілення мають ясну мову, з чого ми мусимо зробити висновки.

Архиєпископ Бразавілле написав лист до всіх спільнот своєї дієцезії:

Браззавілле, 4.10.1983р.

"Ми дуже раді проповідуванням о.Тардіфа, який підняв головну тему євангелізації в Конго: відновлення віри. Його проповіді часто супроводжують душевні, моральні і фізичні зцілення. Найбільшим видовищем було спостереження зцілень під час молитви: паралітики ходили, німі починали говорити. Це було віднова часу перших християн. Однак ніхто нехай не забуває про значення тих знаків і чуд: вони є свідченням для пробудження віри у віруючих: "Ваші ж очі щасливі, бо бачать; та й ваші вуха – бо чують. Істинно кажу вам: багато пророків і праведних хотіли бачити, що ви бачите, і не бачили і чути, що ви чуєте, і не чули" (Мт.13.16).

о.Тардіф проголошував нам Євангелію правди, а не брехні. Бачити ті знаки і не повірити – важка провина. Ісус називає таке ставлення "гріхом проти Святого Духа", бо неможливо відкинути правду, яку бачиш.

Проповідування з силою, яку ми пережили, залишило глибокі сліди, про які ще довго говоритимуть покоління мешканців Конго, так само, як довго говорять про слова Христа".

Бартлеми Батанту,
Архиєпископ Браззавілле.

Думаю, що біблійні тексти і життя святих Церкви такі численні, що не обов'язково виправдовувати чи обґрунтовувати зцілення. "Чи я вірю, що Бог може мене зцілити? Чи вірю в зціляючу силу Ісуса, який може мене використати для зцілення інших людей?" – ось питання, що повинні народитися в глибині наших сердець.

Інколи ми боїмося чуд Бога з тієї простої причини, що не розуміємо їх.

Єпископ Сангмеліма в Камеруні запросив мене на реколекції священиків і заохочував своїх священиків взяти в них участь. Один з них сказав єпископові:

– Я не хочу їхати туди, бо там говорять лиш про чуда... Єпископ відповів:

– Їдь! Не бійся – темою реколекцій є молитва.

Нарешті священик згодився поїхати, причому швидше з послуху єпископові, ніж із внутрішніх переконань. Реколекції розпочались. На третій день він встав і промовив до всіх:

– У мене було запалення суглобів, внаслідок чого мені викрутило так пальці, що я не міг зав'язати шнурівки на черевиках. Додатково повинен визнати, що не хотів приїхати на реколекції з огляду на те, що тут будуть говорити тільки про чуда. Але вчора під час Служби Божої я відчув сильне тепло в руках. Хочу знову і знову віддати хвалу Богові, оскільки я повністю зцілений. Можу вільно ворушити пальцями...

Після цих слів я, сміючись, сказав:

– Ви не хотіли слухати про чуда, а зараз самі не перестаєте говорити про це!

Всі присутні сміялися і славили Бога. А в цей час священик махав руками і показував їх усім.

Ми повинні повністю віддавати себе в руки Бога, бо Він має щодо нас чудовий план.

Молитва за хворих

8 лютого 1984 року ми відправили Літургію за здоров'я фізично хворих, які будуть читати цю книжку. Нехай вони з'єднаються у вірі і в цій молитві віддадуть своє життя Ісусові.

Господи Ісусе!

Віримо, що Ти живий, що воскрес, що дійсно присутній в Найсвятішій Тайні Євхаристії і в кожному з нас.

Прославляємо Тебе! Величаємо Тебе! Дякуємо Тобі, Господи, за те, що Ти прийшов до нас як живий Хліб, що зійшов з неба. Ти сповнений життя! Ти Воскресіння і Життя! Ти Бог, що зцілює хворих!

Сьогодні хочемо віддати Тобі всіх хворих, які читають цю книжку, бо для Тебе не існує ні відстані, ні часу, ні простору. Ти вічно присутній, і знаєш усіх тих людей. Зараз просимо Тебе, Господи, змилуйся над ними! Наверни їх через Своє Євангеліє, проголошене в цій книжці, щоб всі пізнали, що Ти живеш у Своїй Церкві, щоб їх віра і довір'я до Тебе відновилися.

Просимо тебе, Ісусе, змилосердися над тими, хто страждає тілом, над тими, хто страждає серцем, хто страждає у своїх думках, бо вони моляться і читають свідчення того, що Ти вчинив Своїм Святим Духом, Відновителем всієї Землі.

Змилуйся над нами, Господи!

Зараз просимо Тебе, Господи, благослови всіх і дай їм ласку зцілення, щоб їх віра зросла і відкрилася на чуда Твоєї любові, щоб вони стали свідками Твоєї сили і Твого милосердя.

Просимо Тебе про це, Господи, через Силу Твоїх Святих Ран, через Твій Святий Хрест і Твою Найдорожчу Кров.

Зціли їх, Господи! Зціли їх тіла! Зціли їх серця! Зціли їх душі! Дай їм життя вповні!

Просимо Тебе про це через посередництво Пречистої Діви Марії Богородиці, Твоєї Матері, Страдальної Матері, тієї, яка стояла біля Твого Хреста. Тієї, яка першою розважала про Твої Святі Рани і яку ти нам дав за Матір.

Ти взяв на Себе всі наші хвороби, і ми зцілені Силою Твоїх Святих Ран.

Сьогодні з вірою віддаємо Тобі всіх хворих, які просили нас про молитву, і просимо Тебе: забери їхні хвороби, а дай їм здоров'я.

Просимо Тебе про це для прослави Отця в небі, щоб зцілив усіх, хто буде читати цю книжку.

Зроби, щоб вони зросли у вірі і надії, щоб отримали здоров'я для прослави Твого Імені! Щоб Твоє Царство і надалі розвивалось в людських серцях через знаки і чуда Твоєї Любові.

Просимо Тебе про це, Ісусе, бо Ти – Бог, Який визволяє. Ти добрий Пастир, а ми – вівці у Твоєму стаді.

Ми настільки впевнені у Твоїй любові, що, перш ніж побачимо результат нашої молитви у вірі, мовимо до Тебе:

Дякуємо Тобі, Ісусе, за те все, що чиниш кожному з них! Дякуємо Тобі за тих, кого зараз зцілюєш! За те, що їх навідуєш у Твоєму милосерді. Дякуємо за все, що чиниш через цю книжку!

Віддаємо Тобі усіх і просимо, щоб Ти занурив їх у Свої Священні Рани. Омий їх Своєю Божественою Кров'ю, щоб послання Твого Серця Доброго Пастиря промовило до сердець багатьох хворих, які будуть читати ці сторінки.

Тобі, Боже, хвала і слава!

2. Хвороба зранених почуттів і внутрішнє зцілення

Ми всі усвідомлюємо великий вплив минулого на сучасність. Тому будемо говорити зараз про різні хворобливі прояви нашої особистості у стосунках з іншими людьми, причиною чого є болісні переживання минулого.

Скільки наших переживань є результатом минулих ран! Негативні наслідки постають на психологічному і фізіологічному ґрунті, деякі хвороби спричинені зраненими почуттями. Серед випадків, що виникали на психічному ґрунті, слід виділити комплекси, які завжди спричинені внутрішньою вразливістю. Ці наслідки стосуються і духовної сфери (причина хвороб у нашому житті криється в болючому минулому). Такі хвороби почуттів Господь може зцілити через молитву за внутрішнє зцілення.

В психіатричній клініці в Монреалі перебував один дуже дивний пацієнт. Він втратив зір без жодної відомої на те причини. Очний нерв, зіниця і рогівка були в хорошому стані. Було встановлено, що причина сягає корінням в дитинство, коли цей пацієнт ще дитиною спав в одній кімнаті з батьками. Однієї ночі батьки дуже інтенсивно займалися сексом, і малий хлопчик розцінив це як напад батька на матір. Це викликало такий глибокий невроз, що хлопчик заплющив очі й осліп. Знайшовши корінь проблеми, застосували відповідну терапію, в пацієнта через кілька місяців відновився зір.

Подібним способом Господь в молитві за внутрішнє зцілення доходить до коренів наших конфліктів. Перевага полягає в тому, що Він не вимагає платні, робить це швидше та ефективніше, ніж психологи і психіатри цього світу. "Розбитих серцем Він зціляє і перев'язує їх рани" (Пс. 147,3).

Наш Бог чудовий. Він здатний увійти в глибину наших проблем, щоб нас зцілити і звільнити. Раніше в Літургії промовляли таку молитву: "Звільни нас, Боже, від нашого зла: минулого, теперішнього і майбутнього". Наш Господь здатний на це, бо Він поза часом. Краще було б сказати, що Він завжди такий, яким був учора, сьогодні і такий самий навіки.

Щоб настало зцілення, потрібно зрозуміти причину нашої біди. Важливо не тільки її усвідомити, але й виставити на світло Божої Любові, віддаючись йому цілковито, просячи зцілити наші рани в Його безконечному милосерді.

Половина перемоги у зціленні полягає в здатності вислухати іншу людину з любов'ю і без осуду.

Існують хвороби тіла, які лікують сонячними ваннами. Хворого виводять на свіже повітря, де сонячне проміння обігріває його і одночасно зцілює. Так само Ісус, Сонце Справедливості, зцілює рани серця, якщо ми відкриваємо себе. Тоді Його тепло проникне в нас і зцілить. "Для вас же, що боїтеся імені мого, зійде сонце правди, і в його промінні буде спасіння" (Мл.3,20).

Збереження болісних спогадів у нашій пам'яті є причиною багатьох комплексів у взаєминах з іншими людьми, навіть у наших стосунках з Богом. Тому внутрішнє зцілення найперше починається на основі нашої пам'яті, оскільки те, що ми в ній приховуємо (свідоме чи несвідоме), спричиняє соматичні, органічні і психічні реакції. В обстановці молитви і віри ми пропонуємо даній людині відшукати причини страждань (наприклад, проблеми у родині, самотність, крик, шок і т.п.). Далі кожен з цих випадків виставляємо на Боже світло. Той, Хто є лікарем учора, сьогодні і на віки, лікує рани, приховані в пам'яті (свідомі чи несвідомі), як сонце лікує рани на тілі. Просимо в ім'я Ісуса, через Силу Його Святих Ран (бо Його Ранами ми вилікувані: Іс.53,5), щоб Він зцілив нас від недуг.

Моліться так: "Звільняю тебе в Ім'я Ісуса від боязні, страху, комплексів, неврозів, спричинених певними подіями".

Коріння проблеми

Не слід плутати зцілення із зникненням симптомів хвороби. Ми можемо помилитись, бо ознаки хвороб то з'являються, то зникають, тоді як проблеми насправді ще не розв'язані. Трапляється, наприклад, що деякі люди по-різному кидають курити, але зате починають їсти надміру. Алкоголік може навіть перестати пити, але якщо він не зцілений в основі, то потрапляє в іншу залежність. У

такому випадку проблема не розв'язана, а тільки перенесена. Така ситуація нагадує надуту кульку: якщо її натиснути з одного боку, то повітря переміститься в інший бік, але все ж залишається всередині.

Взагалі в основі будь-якого страху лежить брак любові, або зневажена любов. Для зцілення недостатньо тільки викрити корінь проблеми чи конфлікту, але треба заповнити цю пустку милосердною любов'ю, яка випливає з Ісусового Серця.

Суть зцілення полягає в тому, що ми покладаємось на заслуги смерті Ісуса, щоб могти тішитись плодами Його відкуплення, маючи тверду віру, що 2000 років тому Він вмер на хресті, щоб принести нам спокій.

У внутрішньому зціленні мова йде не про те, щоб ліквідувати симптоми проблеми (наприклад, болю), а про те, щоб дійти до їх суті, до причин. Симптоми є тільки ознаками, а наше завдання полягає у виявленні причин. Зцілення Ісуса діє в глибині. Воно торкається центру і джерела всіх проблем. Корінь гріха може бути відкритий двома способами: або в процесі розмови з даною особою, під час якої ми намагаємося виявити, коли виникла ця проблема, або через харизматичне пізнання.

Одного разу на молитві була присутня жінка, яка мала такі сильні приступи астми, що аж душилася. Після розмови з єпископом Альфонсом Ярамілло вона усвідомила причину виникнення хвороби. Виявилось, що перед народженням другого сина одна з її сусідок стверджувала, що ця дитина не від її чоловіка. Це занило її настільки, що вона захворіла на астму. Однак у цьому випадку астма була не головною причиною, а симптомом занених почуттів. Хвороба зникла з моменту усвідомлення проблеми та після молитви за зцілення.

В деяких випадках Господь обдаровує спеціальним світлом харизматичного пізнання, яке дозволяє зрозуміти коріння проблеми. Бог приходить допомогти нашій немочі, відкрити причину хвороби (підхід до справи з наукової точки зору вимагає дуже багато часу або застосування багатьох психологічних методів), а результатом є те, що хворий взагалі може бути зцілений. Це розпізнання – не наслідок своєрідної психологічної техніки, а Божа ласка.

Одна дівчинка у віці 13-ти років пробудилась опівночі в неділю дуже налякана. Потім зірвалася з ліжка і почала кричати, бо якийсь чоловік зайшов до її кімнати. На ранок вона осліпла. Оскільки родина була убогою, пробували спочатку лікувати її домашніми методами. Коли це не допомогло, її привели до церкви. Я почав з молитви, бо не розумівся в медицині. Однак помітних результатів не було. Я молився мовами, і одержав виразне розуміння, що дитина не осліпла, лише внутрішньо зранена враженнями, які на неї справив чоловік, який увійшов до її кімнати і якого вона бачила. Ми просили Бога, щоб зцілив її від психічної хвороби, і протягом 10 хвилин до неї повернувся зір. Її психічна рана була коренем фізичної хвороби.

Молитва повинна бути сконцентрована на розриві зв'язків з минулим, які відбиваються на сучасності. Потім молимося, щоб Господь наповнив любов'ю, спокоєм, розумінням той момент, який був причиною страждань.

На одних реколекціях в Каракасі, у Венесуелі, одна із сестер-монахинь розповіла нам, що задоволення, яке дає їй покликання й апостольська діяльність, важко пригнічене смутком, який з'являється без причини. Ми молилися за її внутрішнє зцілення, і під час молитви мовами одна людина мала видіння. Вона побачила дівчинку у віці 5 років, що плакала, бо загубилася в лісі серед смерек, вкритих снігом. Коли запитали монахиню, над якою молилися, чи це їй про щось нагадує, вона відповіла зі сльозами в очах:

– Коли я була маленькою, одного зимового дня вийшла з дому і на зворотньому шляху загубилася в лісі. Мої батьки не знали, де мене шукати. Довгий час я була сама... І дуже переживала, думаючи, що вже ніколи не побачу своїх батьків.

Ми молилися, щоб Ісус, який є Добрим Пастирем, вилікував внутрішні рани, бо це Він її тоді вивів з лісу додому. Він ніколи її не покидав, не дозволяв їй віддалитися від Себе. Вона була зцілена, і знайшла радість у своїй праці і покликанні.

Для Бога все є сучасністю – Він зцілює нас зі всіх ран, навіть якщо вони приховані під покровом часу.

Зцілення спогадів ґрунтується на факті, що "Ісус Христос учора й сьогодні - той самий навіки" (Євр. 13,8) і що заслуги Його відкуплюючої смерті і воскресіння завжди присутні і дієві.

При зціленнях ми використовуємо все, що дали нам смерть і Воскресіння Христа, щоб скористатись результатами відкуплення, даних для моменту, коли відбувається зцілення. Ми повинні

бути впевнені, що Ісус 2000 років тому "наші недуги взяв на Себе, Він ніс на собі наші болі" (Іс.53,4). Саме через віру ми отримуємо перемогу у Христі. Завдяки внутрішньому зціленню з'являється надія для тих, хто вже змирився з життям, де панують неспокій і комплекси. Відкривається шлях до зцілення всього, що не можна було змінити людськими силами, всього, що ранило душу і робило її невільницею минулого. Треба нагадати, що Ісус "прийшов, щоб мали життя – щоб достоту мали" (Ів. 10,10). Він хоче, щоб ми звільнилися від пут, які обплутують і зв'язують нас із сумним минулим або негативними переживаннями. Є люди, які приступають до святої Сповіді, щоб визнавати ті самі провини і гріхи. Складається враження, що ця Тайна приносить нам тільки прощення від Бога, а не дає сили для перемоги у боротьбі з гріхом.

Внутрішнє зцілення існує для того, щоб звільнити нас від усіх залежностей, які поневолюють нас і не дають нам піднятися на висоту з'єднання з Богом у святості. Чи мало б це означати, що внутрішнє зцілення дієвіше, ніж Тайна Сповіді? Нічого подібного, бо у Тайні Сповіді зцілення може бути надзвичайно глибоким. Якби священики усвідомлювали силу зцілення, яку несе ця Тайна, то не переставали б її використовувати. Священик, який обмежує Тайну Сповіді розгрішенням і не молиться за внутрішнє зцілення, трагічно зменшує силу цієї Святої Тайни.

Молитва за зцілення спогадів.

Ми всі вражені негативними спогадами про минуле, і тому зараз пропоную молитву за внутрішнє зцілення, щоб Господь вилікував серця всіх тих, хто відчуває таку потребу:

Отче всякого добра, Отче любові, благословляю Тебе, прославляю Тебе і дякую Тобі за те, що з любові дав нам Ісуса. Дякую Тобі за те, що через Світло Духа Святого я зрозумів, що Він – Світло, Правда, Добрий Пастир, який прийшов для того, щоб ми мали життя вповні.

Хочу Тобі, Отче, сьогодні доручити цього Твого сина (цю Твою дочку), Ти знаєш його (її) ім'я. Віддаю його (її) Тобі, щоб Ти глянув на нього (на неї) Батьківським оком, щоб подивився на все його (її) життя. Ти знаєш його (її) серце і всі рани цього серця. Ти знаєш про все, що він (вона) хотів(ла) вчинити, а не вчинив(ла). Ти знаєш, що злого він (вона) зробив (ла) і що злого йому (їй) зроблено. Ти знаєш його (її) немочі, помилки і гріхи. Ти знаєш його (її) поведінку і комплекси його (її) життя.

Зараз просимо Тебе, Отче, задля Любові Твого Сина – Ісуса Христа, зішли Свого Святого Духа на цього брата (сестру), щоб тепло Твоєї Любові, яке зцілює, проникло до всіх закутків його (її) серця. Ти, Хто лікує розбиті серця і загоює їх рани, зціли цього брата (цю сестру). Увійди до його (її) серця, Боже, як увійшов до дому, де перебували злякані учні. Ти став посеред них і сказав: "Мир вам!"

Увійди до цього серця і подаруй йому спокій. Наповни його любов'ю. Знаємо, що любов перемагає страх. Увійди в це життя і зціли це серце. Знаємо, Боже, що чиниш те, про що ми Тебе просимо. Просимо Тебе про це разом з Марією, нашою матір'ю, яка на весіллі у Кані Галилейській, коли не вистачило вина, попросила Тебе, і Ти перемінив воду на вино. Зміни це серце, зроби його великодушним, лагідним, сповненим добра, обнови його. Зроби, Господи, щоб у цьому браті (цій сестрі) проросли плоди Твоєї присутності. Обдаруй його (її) дарами Твого Святого Духа, а саме: любов'ю, радістю і спокоєм. Вчини, нехай зійде на нього (неї) Дух благословення, щоб він (вона) міг (могла) пізнавати і шукати Бога, жити без комплексів і терпеливо витримувати нерозуміння своєї дружини (свого чоловіка, родини, братів і т.п.).

Дякуємо Тобі, Господи, за те, що чиниш зараз в його (її) житті. Дякуємо Тобі усім серцем, бо це Ти нас зцілюєш, Ти нас звільняєш, Ти розриваєш наші ланцюги і повертаєш нам свободу. Дякуємо Тобі, Боже, за те, що ми є святинями Твого Духа, і ті святині не можуть бути знищені, бо вони є Храмом Твоїм.

Складаємо Тобі подяку, Господи, за віру, за любов, яку Ти вклав у наші серця. Який Ти могутній, Господи! Будь благословенний і прославлений!

Молитва

Мені здається, що найбільше у молитві за внутрішнє зцілення допомагає попередня особиста молитва. Спочатку ми повинні просити співчуття до людини, над якою маємо молитись, бо це характерна ознака Милосердя Ісусового Серця. Ісус співчував людям, а тому зцілював їх і годував, коли вони були голодні. Без співчуття (яке означає страждання разом з даною людиною) наша молитва буде тільки словами, які не виходять із серця.

Молитва за внутрішнє зцілення не має єдиної окресленої схеми, яка могла б бути застосована у кожному випадку. Найперше треба бути слухняними Ісусові, який сам повчає і зцілює через натхнення Святого Духа. Ми не знаємо якогось особливого методу, бо Ісус сам такі методи не застосовував. Хочу передати наш єдиний досвід – описати, яким чином Бог вчив нас молитися за хворих. Це кілька різних шляхів, хоч, звичайно, Бог може вказати й інші.

1) В ім'я Ісуса

"Один-бо Бог, один також і посередник між Богом і людьми – чоловік Христос, Ісус. І нема ні в кому іншому спасіння, бо й імені немає іншого під небом, що було дане людям, яким ми маємо спастися" (ІТм.2,5; Ді.4,12). Тільки Ісус зцілює, звільняє і спасає. Все, про що просимо в Його Ім'я, отримуємо від Отця (Ів. 16,23).

Молитва в Ім'я Ісуса не обмежується тільки прикликанням Його Імені, але є перш за все надією на Ісуса, слухання Його, коли Він молиться в нас, а ми в Ньому. Дехто під час молитви за зцілення і за звільнення повторює багаторазово святе Ім'я "Ісус". Так, це Ім'я містить святість і силу, бо воно означає "Бог спасає", адже добре відомо, що Слово Боже завжди виконує те, про що мовить. Адже, власне, в Ім'я Ісуса хворі отримують зцілення (Мт.7,22; Ді.4.30).

2) Через Кров Агнця

Благаємо про те, щоб сила дорогоцінної Крові Ісуса, Агнця Божого, який бере гріхи світу, звільнила нас від зла. Взиваємо Святу Кров Ісуса, бо інколи зранені почуття, нав'язливі ідеї, манія переслідування чи навіть зрушення психіки містять у собі елемент гріха. Тому молимося: "Через дорогоцінну Кров Ісуса Христа звільняю Тебе від будь-яких пут і від усякого зла, яке заважає Тобі жити повнотою життя у Христі".

Лист до Ефесян (1,7) підтверджує, що ми викуплені Христовою Кров'ю.

Про силу Крові Агнця свідчить наступний лист:

"Під час зібрання, коли Ви молилися за хворих, я сиділа дуже низько, так, що не могла вас бачити, а тільки чула. Я спухала і входила в чудовий світ Бога, про який Ви розповідали, навіть не помічаючи цього, Раптом помітила, що діється щось дивне. Спочатку здавалося, ніби мною рухав вітер, я вкрилася потом і відчула сильну потребу голосно прославляти Бога. Я дуже плакала. Пізніше почалася молитва за хворих. Ви вчили нас розважати про Хрест Господній. Я уявила його дуже виразно. Відчула себе наче зануреною в ту дорогоцінну Кров Христа. В той момент я почала плакати з жалю за свої гріхи. Тоді Бог сказав мені: "Я люблю тебе! Завжди, коли відчуватимеш брак розуміння, Я потішу тебе, бо люблю тебе". Навіть зараз, коли я це пишу, теж плачу. Тоді я відчула напруження у шлунку і в печінці. Бог зцілив мій сечовий міхур, а також канал, який був ушкоджений внаслідок родів. Я цілу ніч прославляла Бога і не могла заснути. Це було рік тому, і з того часу мене нічого не болить. Найсильнішим переживанням було відчути себе зануреною у Кров Христа; саме тоді сталися чудесні речі в моєму духовному житті.

Віргінія Дієс де Енрікез.

3) Через Рани Ісуса.

Ранами Ісуса ми зцілені від наших ран. Він прийняв на себе наші провини і зміцнив нас своїм стражданням. Слуга Ягве взяв на Себе всі наші хвороби і немочі для того, щоб ми звільнилися від страху і могли служити Йому у святості і справедливості все наше життя.

Тому ми також молимося: "Через 5 Святих Ран Ісуса Христа звільняю тебе і повертаю тобі свободу Божої дитини, відкупленої Кров'ю Ісуса Христа. Господи, зціли його рани й образи Твоїми Святими Ранами. Забери причину проблеми, яка стала приводом для смутку, ненависті, страху т.п.

4) Молитва мовами.

Я повторюся, бо хочу тільки нагадати, що коли ми молимось мовами, наш дух цілковито знаходиться в Бозі, Який може нас використати на своїх дорогах спасіння та зцілення так, як Він захоче.

Молитва мовами є чудовим знаряддям, здатним проникнути, туди, куди людина і наука сягнути не можуть.

На одних реколекціях для священиків у Ліоні (Франція) були декілька священиків, які мали дар мов, але були й такі, що противились цьому дарові і навіть з нього насміхалися. Найбільше насміхався один місіонер, який вивчав арабську мову в Африці. На другий день той місіонер став перед усіма і написав на таблиці якісь дивні знаки. Потім зворушено пояснив нам:

– Вчора під час молитви мовами отець промовив арабською мовою "Бог проявляє милосердя".

Фактично, Бог показує нам милосердя під час кожної молитви мовами, бо "Дух допомагає нам у немочі нашій; про що бо нам молитися як слід, ми не знаємо, але сам Дух заступається за нас стогонами невимовними" (Рим.8,26).

5) Заступництво Марії.

Тут також повторююся, але треба ствердити, що Марія займає особливе місце під час молитви за внутрішнє зцілення. Вона – один з найголовніших елементів нашої молитви. Марія – особа, яка носила Ісуса, який є нашим спасінням, і також стояла біля хреста, на якому Агнець Божий був розіп'ятий за наші гріхи.

3. Хвороба духа.

Наш дух також може захворіти, а це гірше, ніж рак чи невроз. Одного разу Ісус прибув до купальні Витесда, що означає "дім милосердя". Він побачив там чоловіка, який лежав на ложі, і сказав йому:

– Встань! Візьми своє ложе і йди!

Той чоловік був паралізований 38 років. Він знайшов ласку у Бога, встав і почав ходити. Пізніше Учитель відшукав його і сказав:

– Ти зцілений. Іди і не гріши вже більше, щоб щось гірше тобі не сталося.

Ісус стверджував не те, що через гріхи чоловік мучився 38 років, а те, що гріх є чимось гіршим, ніж 38 років паралічу. Гріх не обмежується виникненням хвороби, гріх є причиною смерті як неминучого наслідку. Святий Павло твердив, що заплатою за гріх є смерть (Рм.6,23). Гріх спричиняє смерть, бо позбавляє життя Божого, іншими словами, позбавляє Бога, Який є життям.

"Покинули мене, джерело води живої, і повикопували собі копанки, копанки діряві, що води не держать" (Єр.2,13).

В своїй основі гріх є браком віри в Бога, а це спричиняється надмірною надією на самого себе. Ми більше довіряємо собі (нашим багатствам, інтелігентності, забезпеченості і т.п.), ніж Богові.

Забороненим плодом у раю було таке спрямування людини, що вона замість запропонованого Богом шляху поклала надію на свої власні методи і засоби для досягнення мети, якої навіть сама собі не визначила. Гріх більше ранить людину, ніж Бога.

"Та чи ж Мені вони допікають – слово Господнє, – а не самим собі на свій же власний сором?" (Єр.7,19). Бог любить нас так сильно, що бачачи, яку шкоду спричиняє нам гріх, забороняє нам його чинити, не хоче, щоб ми стали його невільниками. Повне зцілення полягає у звільненні нас від права на гріх, яке каже нам чинити зло, якого ми не хочемо, і перешкоджає чинити добро, якого прагнемо. Бог не тільки прощає гріхи, але і зміцнює нас, щоб ми їх не робили. Одночасно Він змінює наші серця, щоб ми хотіли чините те, що Він нам пропонує. Ці пропозиції не є чимось зовнішнім, а є внутрішнім наказом, який випливає як вимога всього нашого єства, зміненого Святим Духом. Ніхто не є більше людиною, ніж той, хто звільнився від неволі гріха.

Бог є Богом швидким на прощення (Не.9,17) і Тим, Хто відпускає гріхи раз і назавжди. Зі свого боку Він вже простив нам всі наші гріхи. Дорогоцінна Кров Розп'ятого Христа є ліком від всіх наших провин: "Хто Бог, як Ти, що провину прощаєш і даруєш переступ" (Мі.7,18).

Бог не перебуває в гніві завжди, бо Він – Бог радості і любові. Він віддаляє від нас гріхи аж до глибини морської.

Від нас Він потребує, щоб ми прийняли ці зціляючі ласки з довір'ям і покорою. Завдяки довірі отримуємо заслуги Христа, здобуті на хресті. Через навернення запроваджуємо в дійсність нашого життя плоди Його відкуплення. Важливо тільки щиро визнати перед Його великим милосердям, що ми грішні, і наші гріхи будуть прощені. Апостол Іван говорить: "Коли ми визнаємо гріхи наші, то Він – вірний і праведний, щоб нам простити гріхи наші й очистити нас від усякої неправди" (Пв.1,9).]

У цьому випадку свята Сповідь відіграє важливу роль, бо стає тайною зустрічі з радістю, тайною навернення блудного сина до дому милосердного Отця, який одягає нові сандалі (символ гідності), новий одяг (символ нового життя) і забиває теля, організовує свято, бо син, котрий був мертвий, ожив (Лк. 15,11-24).

Ісус посилав апостолів воскрешати мертвих (Мт.10,8), але немає нікого, хто був би більше мертвим, ніж той, хто втратив Життя через гріх. Крім того ще багато хто не розуміє цієї чудової тайни і відчуває страх, вишукуючи тисячі причин, щоб тільки не сповідатись.

Одного разу я зустрівся зі священиком, який працював у маленькому містечку на Північному

Полюсі. Він, щоб дістатись до найближчого населеного пункту, мусив користуватись гелікоптером, бо не було доріг, тому вже давно не покидав свого містечка, щоб зустрітися з іншим священиком. Він сказав так:

– Я вже не сповідаюся, бо подорож літаком коштує дуже дорого, щоб висповідатися з повсякденних гріхів. Коли б я вчинив смертний гріх, то мусив би сісти в цю стару машину, щоб піднятися в повітря...

Одного разу, повертаючись додому, я не звернув уваги на те, що перевищив дозволену швидкість. Мене затримав поліцейський, який їхав на мотоциклі. Я зупинив машину, бо поліцейський наблизився до мене з пістолетом у руці. Він гнався за мною 10 хвилин, тому розгнівано запитав, переглядаючи мої документи:

– Отже, Ви той самий о. Тардіф?

– Так, – відповів я. – Може, ви хочете посповідатись?

Настрій поліцейського раптово змінився, він віддав мені документи, кажучи, що поспішає... і відійшов зі своїм пістолетом, бо боявся сповіді. Через цей страх не було ні штрафу за перевищення швидкості, ні сповіді.

Ми боїмося Тайни Сповіді, бо не розуміємо, що це тайна любові. Кожного разу, коли просимо в Бога пробачення, Господь прощає нам, яким би не був наш гріх. Він чекає від нас, що б ми зрозуміли правдиві причини своїх гріхів та їх не применшували і не шукали собі виправдання, бо ми часто чинимо гріх, за який не просимо вибачення і про який іноді не здогадуємося – це самооправдання.

Священик є слугою Божого пробачення. Він не суддя, не кат, через нього пливе Боже Милосердя. Немає заняття більш клопіткого і одночасно більш потрібного, ніж прийняти грішника, обтяженого гріхом і поставити його перед брамою раю.

Священик – єдиний у парохіяльній спільноті, хто може відпускати гріхи і відправляти Службу Божу. Ніхто не може його заміни. Кожного разу, коли священик сповідає, він стає наче голосом Божим, який звіщає: "Відпускаю тобі твої гріхи". Він говорить це в Ім'я Бога.

Як Служба Божа є найкращим місцем отримання фізичного зцілення, так і Тайна Сповіді є найкращим моментом внутрішнього зцілення.

Один священик говорив мені дуже переконливо:

– Я не можу довго молитися за кожну людину окремо, бо тоді не вистачає часу на працю...

Я відповів на це запитанням:

– Яку маєш іншу роботу, ніж звільняти пригнічених через сповідь? Він вважав, що малювання парохіяльної кімнатки було для нього основним заняттям, якому він присвячував весь час, і що ніхто не міг його замінити.

Є ще інші священики, які вважають за краще рахувати грош з пожертв, ніж вийти назустріч чудам, які Бог творить людям, ніж звільняти людей з кайданів гріха.

Повернення здоров'я

У всіх випадках, про які було сказано раніше, процес видужування має велике значення, бо від нього залежить все зцілення – як фізичне, так і духовне. Коли Бог несподівано чинить чуда, людина, над якою моляться, потребує певного періоду одужання, щоб хвороба не повернулася. Ось кілька аспектів цього процесу:

сакраментальний

Людина, зцілена Богом, потребує особливої зміцнюючої поживи, яку Бог дає через Тайни. Мова йде про сакраментальне життя, оскільки воно є справжнім життям – життям у повноті Божої любові. Цього не можна уникати, якщо є прагнення повного зцілення.

молитва

Вона є безпосереднім контактом із Джерелом Святості. Поєднання з Богом у молитві важливіше, ніж кров для хворого. Якщо розірвемо цей зв'язок, то ризикуємо втратити щось значно цінніше, ніж фізичне чи внутрішнє здоров'я. Молитва – це причастя любові.

читання Божого Слова

Боже Слово очищає (Ів. 15,3) і зцілює: "Бо ні зілля, ані припарки їх не вилікували, лише твоє, Господи, Слово, що всіх зцілює" (Мдр.16,12). Святе Письмо, читане з вірою і під час молитви, є найкориснішим для нашого здоров'я, бо воно є Словом вічного життя (їв.6,69).

спільнота

Інколи можна втратити наслідки внутрішнього зцілення з тієї причини, що людина не належить до спільноти. Якщо кажемо, що Бог хоче, щоб всі члени тіла Його Сина були здорові, то тим більше можемо сказати це про Його Тіло як про цілість. Цілковите зцілення настає в міру того, як ми переживаємо Тайну буття тілом Христа.

служіння

Всі ми шукаємо щастя – тому, як і інші, хочемо бути зцілені. Однак справжнє, повне зцілення знаходимо в благоволіннях, які заповів Христос. Ісус дав нам золоте правило, яке зробить нас щасливими: "більше щастя – давати, ніж брати" (Ді.20,35).

В міру того, як будемо віддавати самих себе, осягнемо досконале зцілення.

З часу звільнення Марії Магдалини від семи демонів, вона пройшла ще довгий шлях повернення до повного здоров'я, Якщо б ми уважно проаналізували її життя, то переконалися б, що вона пройшла через 5 пунктів, які ми навели вище.

Розділ VI
ЗВІЛЬНЕННЯ

Існує реальність делікатна і правдива – це дія бісів у світі і в людях.

Ісус говорить на цю тему дуже часто – ми бачимо Його в боротьбі проти сатани і сил темноти, які панують над світом. Насамперед одним з доказів, які наводите Ісус для доведення своєї місійної діяльності, є вигнання бісів: "Коли ж я Божим перстом виганяю бісів, то значить, що прийшло до вас Боже Царство" (Лк. 11,20; Мт.8,16; Лк.7,21). Своєю смертю Ісус переміг князя темряви і своїм воскресінням переніс нас до Царства Своєї Любові.

Петро (Ді. 10,38) подає короткий зміст місійної діяльності Ісуса в трьох пунктах:

–помазання Духом Святим і Силою;

–чинив добро;

–зціляв усіх, кого поневолив диявол.

Ось основа, на яку ми повинні опиратися при звільненнях. Це не відокремлена діяльність, а поєднання з цілим контекстом євангелізації. Наприкінці люди отримують помазання Святим Духом, який довершує звільнення в Ім'я Ісуса. Мова йде не тільки про вигнання злих духів, а й про те, щоб чинити добро, якнайбільше добра, дозволити силі спасіння діяти в людях і в спільноті.

Апостоли також були послані проповідувати Євангелію, виганяти злих духів (Мт. 10,7-8) і повернулися з радістю, кажучи: "Господи, навіть демони коряться нам у ймення Твоє" (Лк. 10,17). У наш час існують люди, які вважають, що слова про існування сатани і його діяльність слід трактувати як фундаменталізм або повернення до середньовічних ідей.

Я не зацікавлений в тому, щоб світ пізнав сатану, а в тому, щоб він пізнав і полюбив Ісуса. Сатана – великий противник Бога, він робить перешкоди нашій з Ним зустрічі.

Якщо ми не усвідомлюватимемо, якими методами він діє і яку брехню звик вживати, то будемо беззахисні перед його нападами. Папа Павло VI у промові 15. XI. 1972 р. сказав:

"Одним з найважливіших завдань Церкви на сьогодні є посилення засобів оборони проти того зла, яке має ім'я сатана, бо зло не тільки недолік чи слабість. Фактично, зло – живе, духовне буття, підступне саме по собі і діє лукаво. Заперечити це означало б протиставитись Біблії і науці Церкви".

Тут слід додати, що Наш Отець у небі здійснює те, про що ми просимо в молитві: "Визволи нас від злого", а не тільки від "зла", як постійно пояснюється (Мт. 6,13). Велика перемога сатани, як вчить отець Сальвадор Карілло, доктор теології, полягає в тому, що люди вже не вірять в реальність його існування і таким чином дозволяють йому діяти з повною свободою.

Святе Письмо мало говорить про сатану. В Старому Завіті він майже зовсім не з'являється. Після появи Ісуса його вплив на дійсність змінився. В Євангеліях, у зв'язку із спасительною присутністю Ісуса Христа, його діяльність пожвавлюється. Що ж дивного, що тепер, коли переживаємо певну силу об'явлень Христа, сили зла бурхливо їй протистоять, як було це в часи публічної діяльності Ісуса?

Також потрібно підкреслити той факт, що діяльність демонів не може бути предметом нашої уваги. Вона – симптом, знак, що Ісус своєю силою діє на землі. Він прийшов для того, щоб звільнити нас від гріхів цього світу, і виграв битву на хресті. Сатана переможений, він зв'язаний силою Христа,

і це завдає йому гніву. Ісус вже розтрощив голову неприятелеві (Бут.3,15). Деякі люди підкреслюють силу сатани, перебільшують, приписуючи йому всяке зло, найпростіші труднощі чи будь-яку хворобу. Вони бачать всюди нечистого і хочуть екзорцизмувати навіть нежить. Це друга крайність, бо не треба забувати факт, що ворогами душі є також тіло і світ. Сатана буває задоволений у двох випадках: коли забуваємо про нього і коли приписуємо йому надто велику роль. Його діяльність виявляється в трьох формах: мучення, переслідування (які трапляються найчастіше), а також одержимість (трапляється рідко).

Мучення.

Мучення полягає у впливі сатани на тіло або на певні предмети. Наприклад: шум посеред ночі, пересування предметів, світло, яке гасне саме по собі, голоси, деякі дивні хвороби, які не мають пояснень у медицині. Це зовнішні прояви. Єпископ з Караїбів прислав до мене свої двоюрідну сестру, котра хворіла на дуже дивну хворобу. Ми молилися за неї, і Господь її зцілив. Згодом вона попросила мене, щоб я навідався до неї додому, бо там діються дивні речі. Я відповів, що не хочу цього робити, бо її брат єпископ сам може прийти і освятити квартиру.

Тоді проблеми зникли. Все було так просто, бо для Ісуса все просте. Ми зі свого боку поділяємо проблеми на прості і складні, а тим часом для Ісуса всі проблеми прості, інакше Він не був би Богом.

Пам'ятаю інший цікавий випадок. Один чоловік на ім'я Юліо Нунез був паралізований настільки, що ледве пересувався. Його зцілив Бог під час спільної молитви. Це зцілення було таким незвичайним, що він всюди про нього розповідав. Одна жінка зустріла його і запитала:

– Чи не ви були паралізовані?

– Так, це я, але Господь мене зцілив.

Ми навіть запрошували його, щоб він на різних реколекціях давав свідчення про це.

Через рік парох однієї місцевості попросив мене, щоб я провів там харизматичні реколекції. Я запросив Юліо Нунеза, думаючи, що його свідчення буде найсильнішим, бо він був членом тієї спільноти. Коли прибув і розпитав про нього, одна жінка підійшла і сумно розповіла:

– Отче, Юліо повернувся до свого давнього стану. На жаль, може рухатись так, як і раніше, – тільки на чотирьох.

– Давно?

– П'ять днів.

Я поїхав до нього на коні. Ми почали молитися і просити про зцілення. Я спитав: "Господи, чи не вчиниш зцілення в цій парохії? Що тоді подумають хворі люди?" Господь, однак, не зціляв його. Коли ми помолились мовами, прийшли на думку виразні слова: "дух хвороби". Тоді я сказав в Ім'я Ісуса:

– Духу хвороби, наказую тобі в Ім'я Ісуса понизитись перед Його стопами, щоб Він тобі наказав, що маєш робити, і забороняю тобі знову мучити цю людину, яка є Дитиною Божою, а ти нічого свого в ній не маєш.

Юліо затремтів, випрямився і почав нормально ходити. Сатана переслідував його для того, щоб не дати йому свідчити про своє зцілення. Однак Бог був спритніший і знову зцілив Юліо. В результаті він склав подвійне свідчення зцілення і звільнення від пут.

Під час молитви мовами Господь приходить, щоб зцілити нашу недугу, і на цей раз прийшов дати харизматичне пізнання того, що мучило Юліо. Його мучив дух хвороби. Це може здатися дивним тому, хто не читав Євангелію, бо в ній описаний подібний випадок: "... там була одна жінка, що вісімнадцять літ мала вона духа немочі, й була скорчена, й не могла ніяк випростатись" (Лк. 13,11). Ісус зцілив її, сказавши: "Жінко, – звільнена ти від хвороби своєї"".

В іншому місці Святого Письма знаходимо згадку, що люди приносили апостолам хворих і тих, кого мучили нечисті духи (Ді.5,16).

Переслідування.

Переслідуванням називаємо вплив або дії неприятеля на дух окремих людей. Мучення проявляється через зовнішній вплив, а переслідування стосується внутрішнього.

Є люди, пригноблені несамовитими проявами своєї сексуальної вдачі, манією самогубства, богохульними чи мазохістичними думками, ненавистю або духом, який переконує людину, що вона не гідна Божого прощення і т.п. В таких випадках причина полягає не тільки у психологічній чи фізіологічній сфері, бо людина страждає від обставин, які поневолюють її і відбирають сили до

боротьби. Переслідування подібні до спокуси з тією тільки різницею, що замість того, щоб закінчитись, вони продовжуються постійно. Більше того, вони такі сильні й інтенсивні, що не можуть бути усунені людськими засобами.

Одного разу в Мексиці до мене привели одну жінку, яка багато років хворіла на дивну хворобу. Ми молилися за неї і просили, щоб вона відмовила з нами "Отче наш", але жінка не могла вимовити слів: "І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим". Виявилося, що вона мала давню образу на одного чоловіка, який використав демонів, аби помститися їй. З того часу жінка дуже страждала, одночасно ненавидячи того чоловіка. Це не була звичайна неприязнь, а поневолення ненавистю. Ми молилися за її звільнення, але безрезультатно. Тоді я пригадав хлопця, якого учні Ісуса не могли звільнити і привели до Вчителя. Ми наблизились до Найсвятіших Тайн і просили, щоб Ісус зцілив її через Свою Найдорожчу Кров. В результаті Христос звільнив її від духа чару і поневолення ненавистю. Жінка після цього вперше за довгий час змогла вимовити молитву "Отче наш".

В Домініканській Республіці проживав один чоловік з жінкою і двома дітьми. Однак йому не вдавалося покинути проституцію. Це було сильним прагненням, яке він не міг опанувати. Ми намагалися його вилікувати, але все залишилося без змін. У зв'язку з цим ми організували молитву за його звільнення, але також без результату. Він був звільнений тільки тоді, коли ми зрозуміли, що тут діє дух нечистоти, котрого слід вигнати. Бог звільнив його силою Своєї Євангелії.

В Квебеку жила монахиня, яка в момент Причастя завжди мала на думці якийсь святотатський образ. Вона це дуже важко переживала, мучилась і плакала. Розповіла про це своєму сповідникові, який порадив їй у тій справі молитись до Марії. Та ні молитви, ні пости не приносили результату. Одного разу священик з харизматичного руху прийшов до її згромадження і помолився за її звільнення від духу святотатства. Завдяки його молитві всі її об'яви зникли.

В Новому Завіті виступають різні типи духів, які слід знати:

— дух нечисті або нечистоти виступає найчастіше (Мт. 12,43; Мк1,23.26.27; 3,11; 5,2.8.13; 7,25; Лк.4,33-36; 6,18; 8,29; 9,25-42; 11,24).

— німий дух (Мк.9,17)

— німий і глухонімий дух (Мк.9,25)

— злі духи (Лк.7,21; Ді.19,12; Лк.8,2)

– дух віщунства (Ді. 16,16)

– дух злоби (Єф.6,12)

– духи обману (1Тим.4,1)

а) Молитва за звільнення

Звільнення здійснюється в Ім'я Ісуса Христа і Його силою. Це в Його Ім'я ми просимо Отця (Ів. 16,24) і протистоїмо нападам ворога. Це Його силою звільняємо від утиску і переслідування. Звільнення має два аспекти:

– молитва до Отця в Ім'я Ісуса, щоб Він звільнив певну людину від усього, що її поневолює. Цей аспект зрозумілий і не вимагає пояснення;

– наказ силою Христа, який сказав: "Ім'ям Моїм виганятимуть бісів" (Мк.16, 17). Тут не йдеться про прохання, а про виразний наказ, щоб злі духи залишили людину вільною і в спокої. Ця влада здійснюється в Ім'я Ісуса. Найпростішу й ефективну молитву подає св. Павло: "Велю тобі Іменем Ісуса Христа вийти з неї!" (Ді. 16,18).

Дехто виганяє бісів, але дозволяє їм повертатися, забуваючи слова Євангелії: "Тоді він іде, бере з собою сім інших духів, гірших від себе" (Мт. 12,43-45). Треба йому наказувати: "Вийди з нього і не входь більше в нього" (Мк.9,25).

Щоб так молитися, потрібно найперше просити в Бога захисту. Як у Пасхальну ніч будинки євреїв охоронила перед ангелом-губителем кров пасхального ягняти, так кров Агнця Божого захищає нас, охороняє від усілякого впливу зла.

Про це молимося так: "Прикликаю наді мною і над присутніми тут Кров Агнця Божого, який загладжує гріхи світу, щоб нас охоронила від усякого впливу зла".

Пригадую одну з перших наших молитв за звільнення, під час якої ми допустилися кількох помилок і яка навчила нас дуже багато: насамперед ми вчасно не помолилися про захист, коли просили звільнення однієї людини в групі. Під час молитви ми наказали духові покинути цю людину. Вона була звільнена, але натомість у когось іншого з'явилися схожі ознаки. Ми молилися і над тим

чоловіком, але проблема пересунулась на когось іншого. Завдяки цьому випадку ми на ціле життя навчилися декількох важливих речей:

— Не досить наказати злому духові вийти, а потрібно заборонити йому повертатись (Мк.9,25) і відіслати його до стіп Христа, щоб Ісус ним розпоряджався.

— Молитва повинна відбуватись у малій групі без участі зацікавлених та дітей.

— Група повинна складатися із зрілих і розумних людей, які не дошукуються всюди диявола, а намагаються розпізнати його вплив і присутність.

— Маємо владу в Ім'я Ісуса і використовуємо її через силу Його Найсвятішої Крові і Його Святих Ран.

Дуже важливий ще один аспект: недостатньо розсіяти темряву, треба ще засвітити лампу Христа. Коли проголошуємо Евангелію, справді приносимо світло Христа людям, уникаючи багатьох ускладнень, бо Христос – найсильніший, Він долає слабшого (Лк. 11,22). "І світло світить у темряві" (Ів. 1,5).

Ефективне звільнення не може відбутися поза контекстом цілої Євангелії. Звільнення від злих духів заради самого звільнення не має ніякого сенсу. Справді, Ісус не послав своїх учнів, щоб лиш виганяти злих духів, а щоб проголошували Добру Новину. Вигнання бісів є результатом проголошення Євангелії (Мт.10, 7-8).

Я відмовляю людям, які звертаються з проханням про молитву звільнення, але не навернулися до християнського життя.

б) Звільнення самого себе

У випадку мучення або переслідування можемо застосувати самі до себе молитву про звільнення, беручи до уваги все, що до цього часу було сказане. Завдяки вірі й Ісусові ми беремо участь у перемозі Христа і отримуємо від Нього владу проганяти все, що нас гнобить і непокоїть. Силою Христа людина проголошується звільненою завдяки Крові Христа. Залежно від конкретного випадку і харизматичного пізнання можна застосувати наступну молитву: "Духу (злості, самогубства, нечистоти, жалю, страху...) наказую тобі в Ім'я Ісуса віддалитися від мене і відійти до стіп Ісуса, щоб Він тобі наказав, що маєш чинити. В Ім'я Ісуса забороняю тобі повертатись і непокоїти мене!"

в) Одержимість

Вона рідкісна, але реальна. Одержимість зустрічається у тих випадках, коли хтось свідомо віддає свою волю сатані, продає свою душу, підписує сатанинські акти власною кров'ю або належить до секти сатаністів. Це трапляється також з людьми, що присвячені дияволові своїми родичами за допомогою ворожбитів.

Поневолення такого роду настільки сильне, що людина втрачає свою власну волю і можливість вирватися з цих ланцюгів. У таких випадках існує необхідність зовнішньої дії через літургічні екзорцизми. Такий звичайний екзорцизм застосовується єпископом або призначеним для цієї мети священиком, щоб він його здійснював силою молитв і постів.

Розділ VII
ДОПОМОГА У ЗЦІЛЕННІ

Деякі автори вказують на перешкоди у зціленні і перелічують низку вчинків або позицій, які блокують дії Господа. Це здається незрозумілим, бо Ісус – Господь неможливих речей, і ніщо не в змозі перешкодити Йому в Його визвольних діях. Він цілком вільний, а понад усе володіє силою – Він може діяти при нашій співпраці, або без неї. Діє різними способами: одного разу так, іншого – інакше. Певне те, що Бог зцілює нас без наших заслуг, задарма.

Наприклад, стверджують, що мала віра є причиною, через яку Бог нас не зцілює. Однак я був свідком зцілень серед мусульман і невіруючих людей. Ми не можемо нав'язувати Богові жодних правил дії. Його дороги – не наші дороги, вони вищі від наших думок (Іс.55,8).

Але потрібно сказати про способи, які допомагають Богові діяти і прискорюють ці дії. Ласка Божа діє сама по собі, та якщо впаде на приготовлений ґрунт, може дати багаті плоди.

А. Євангелізація.

Найгірше, що можна зробити – це відокремити зцілення від його суті, пов'язаної з проповідуванням Євангелія. Зцілення, відірване від проголошення визволення в Ісусі Христі, дуже легко може бути неправильно потрактованим. Обіцянка Христа звучала так: "Ім'ям моїм

виганятимуть бісів, будуть говорити мовами новими, на хворих будуть класти руки, і добре їм стане" (Мк. 16,17-18). Вона була дана безпосередньо у словах: "Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому створінню" (Мк. 16,14-16).

Євангелізувати – означає проголошувати цілковите визволення людини через Ісуса Христа. Це визволення охоплює душу, тіло і дух. Зцілення без проголошення Доброї Новини є справою знахарів. Зцілення, яке здійснюється Богом, завжди перебуває у зв'язку з проголошенням Євангелії. Ісус посилав своїх учнів, щоб вони проголошували Євангелію (і також зціляли), але головна увага приділялась не звільненню від хвороб, а переказуванню послань, бо ці дві речі завжди існують в парі. Останні слова з Євангелії св. Марка пояснюють це: "Вони ж пішли й проповідували всюди, і Господь допомагав їм та стверджував слово чудесами, які його супроводжували" (Мк. 16,20).

Тому я не люблю молитися за хворих там, де не можу проповідувати, що Ісус – живий і розповісти декілька свідчень, які вказують, що Євангелія справджується і переживається сьогодні. Я свідок збільшення чуд і знаків усюди, де проголошується Ісус. Не можу зрозуміти, як ще існують люди, які дивуються чудам і не хочуть їх визнати. Особисто для мене було б дуже дивним, якби Ісус не дотримувався своїх обіцянок, коли ми просимо і прославляємо Його Ім'я.

Під час харизматичного конгресу в Квебеку в 1974 році мене попросили провести сесію на тему знаків, які супроводжують проповідування Євангелії. В конференційному залі було понад 2000 осіб. В коридорі стояв сильний шум, тому я підійшов зачинити двері, щоб не чути звуків, які нам заважали. Тут я побачив одну жінку на інвалідному візку. Я запросив її зайти всередину, але вона відповіла мені:

- Дуже цього хочу, але зал переповнений, а я не можу рухатись.

- Прошу, заходьте! –- сказав я їй і штовхнув візок до залу. Я зачинив двері і розпочав конференцію, наголошуючи на необхідності проголошувати факт, що Ісус воскрес, живе, зцілює і визволяє всіх людей.

Я розповів про своє зцілення і про те, як Бог зцілює Своєю любов'ю. Я підкреслив важливість свідчення про те, що Бог творить чуда в нашому житті. Один чоловік встав і сказав:

- Я християнин і вірю в Бога. Але я лікар і вважаю, що перш, ніж твердити, що ми зцілені, треба пройти обстеження лікарів, як це відбувається, наприклад, у Люрді...

- Як лікар ви маєте право так вважати, але якщо хтось раптом відчув, що зцілений, як це сталося зі мною, то не мусить чекати висновку лікарів, щоб подякувати Богові.

Він повторив це ще раз, говорив слова, які навіть добре не розумів, казав, що ми повинні бути обережні і т.п. Слова цього чоловіка були, як лід, що заморозив ціле згромадження, і я не знав, що йому відповісти.

У той час, коли лікар все підпорядкував своїй мудрості і розважливості, жінка з інвалідного візка відчула велику силу, встала і пішла власними силами. Вона 5 років тому в результаті дорожньої катастрофи втратила здатність ходити, їй робили складні операції на коліна, і на думку офіційної медицини вона мала на все життя залишитись нерухомою. Але Господь підняв її під оплески і прославлення Божого Імені, які линули з залу. Одні плакали, інші благословляли Бога. Жінку звали Гелена Лякроікс. Вона підійшла до мікрофона і про все розповіла. Коли жінка закінчила, і з залу полинули оплески, вона звернулася до того лікаря, запитуючи, чи він вважає, що їй треба чекати на результати лікарського огляду, чи можна відразу подякувати Богові. Лікар не відповів, а впав на коліна. Він був зворушений найбільше і почував себе присоромленим, бо став посміховищем. Я сказав до нього:

– Прошу вас, не турбуйтеся! Бог прагнув вчинити сьогодні велике чудо і використав вас, щоб об'явити Свою Славу, кажучи: "Коли отець Еміліан Тардіф не зможе відповісти, Я тобі відповім".

Це було перше зцілення, яке я побачив на власні очі під час євангелізації.

Б. У вірі й очікуванні.

Віра є каналом, яким тече жива вода зцілення, і це зцілення виявляється серед нас. Віра приводить нас до контакту з самим Богом, ми беремо участь у його визволенні через фізичне і внутрішнє зцілення. Віра полягає у довір'ї до Бога, у безмежному відданні себе Йому, Його планам щодо нашого життя та нехтуванні нашими власними планами заради Нього.

Тому віра звертає нашу увагу на Ісуса Христа, який за нас помер і воскрес. Однак є люди, у яких погляд звернений на самих себе, а не на Бога. Вони більше думають про своє зцілення, ніж про Того, хто його звершує. Потрібно мати віру в Ісуса, а не віру в нашу віру. Остання нічому не

служить. Найбільшим актом віри є вірування, що Бог більший за нашу малу віру і Він не залежить від нас.

Ми називаємо "очікуванням у вірі" впевненість і довіру, що наш Бог вчинить згідно зі Своїми обіцянками, знаючи, що Він може нас зцілити. Тоді дії Бога дуже сильні.

Я не маю звички молитися за хворих, не підкріпивши їх віри і довір'я кількома свідченнями, що Бог хоче їх вилікувати.

Одного разу я відправляв Службу Божу з одним єпископом. Його проповідь була дорогоцінним скарбом – з великою силою вказувала на ціну хреста і терпіння. Після Св. Причастя він здивував мене своїм проханням, щоб я помолився за хворих. Я відповів йому:

– Ваша Святосте! Ваша проповідь про хрест була така гарна, що після неї ніхто не хоче бути зцілений... Але якби я міг розповісти щось про силу хреста і зцілення як знак Божої Любові...

Ісус обіцяв нам, що отримаємо все, чого будемо просити (Мт. 11,24). У Євангелії зустрічаємо багатьох людей, які просять і отримують, шукають і знаходять, стукають, і їм відчиняють. Бог вимагає простоти у вірі. Однак існують люди, які моляться так:

– Господи, якщо така воля Твоя і якщо це потрібно для мого освячення і вічного спасіння, то зціли мене!

Є й такі, які ставлять стільки умов, ніби хочуть виправдати своє маловір'я. Ми повинні бути убогими духом, щоб жити у цілковитій залежності від Отця. Дитина ніколи не говорить до своєї матері:

– Матусю, якщо це буде добре і не вплине негативно на підвищення холестерину в моєму організмі, дай мені яйце!

Дитина просто просить, а мама краще знає, що для неї добре, а що ні. Потрібно бути убогими і покірними, просити з надією, що отримаємо. Інші обмежують Бога, кажучи:

– Господи, у мене хворе серце, а також горло і коліно, але якби Ти зцілив серце, то, напевне, цього було б достатньо.

Ці також моляться неправильно. Слід просити про все, не ставлячи обмежень Божій Силі. Бог великий і дає в повноті. Якщо Бог зсилає Святого Духа без міри, то так само без міри наділяє Своїми дарами.

Коли Папа Леон XIII святкував 50-літній ювілей єпископських свячень, один з кардиналів, прагнучи йому сподобатись, сказав:

- Будемо просити Бога, щоб Він уділив Вашій Святості ще 50 літ! Папа швидко відповів:

- Не ставте обмежень Божому провидінню!

13 червня я поїхав в одне село, щоб взяти участь в урочистостях з нагоди вшанування св. Антонія. Сповідав, проповідував і відправляв Службу Божу, молячись за хворих. Потім я швидко вийшов із захристії бо мав ще кілька хрещень, а також декілька інших важливих справ. Назустріч мені вийшла одна маленька дівчинка, тримаючись за руку своєї матері. Вона рішуче промовила:

– Отче, помоліться, щоб моя мама одужала.

– Але хвилину тому ми закінчили молитву за хворих, – відповів я збентежено. А дівчинка відповіла на це з вірою, як самарянка з Євангелії:

– Моя мама глуха і пропустила момент, коли молилися за зцілення. Я раптом відчув сильний жаль до тих бідних людей і швидко попросив, щоб вони сіли.

Далі моя молитва виглядала так:

– Господи, зціли її швидко, бо знаєш, що в мене багато роботи.... Зразу після цієї молитви я нахилився і запитав матір:

– З якого часу ви не чуєте?

– 8 років.

Я здивувався, що жінка мені відповіла, бо гадав, що вона не почула мого запитання.

Я заговорив до неї ще, на цей раз трохи тихіше:

– Мабуть, ви добра матір.

Жінка посміхнулася, – отже, вона почула мене! Найцікавішим, однак, було те, що Бог вислухав мою дивну молитву. Жінка відчула, наче раптовий вітер дмухнув їй у вуха і прочистив їх. Отже, я міг підтвердити правдивість наступних слів Господа:

"Перш ніж вони ввізвуть до Мене, Я озвусь; вони ще будуть промовляти, а Я їх уже вислухаю" (Іс. 65,24).

"Бо ще немає слова на язиці у мене, а Ти, Господи, вже все знаєш" (Пс. 139,4).

Віра і зцілення внутрішньо пов'язані між собою, як чудово свідчить про це Марія Тереза Г. де Беаз. Вона була зцілена від запалення суглобів, і це привело цілу її родину до Бога:

"В мене нема слів, щоб подякувати сьогодні не тільки за фізичне зцілення, а й за щось набагато більше і краще – за віру в Бога, якого я прославляю. Господь став образом моїх мрій і світлом моїх очей".

Парагвай - Ассомпціон

25.08.1981р.

В. Навернення.

Навернення прискорює фізичне і внутрішнє зцілення. Хвороба сама по собі є плодом гріха (при цьому не йдеться про те, що конкретна хвороба – плід конкретного гріха). Коли ми навертаємося і визнаємо наші гріхи, то неминуче зникають наслідки гріха. Достатньо прочитати перше послання Коринтянам 11,30. Мушу визнати, що є люди, які живуть у гріхах, але бувають зціленими, але я свідок, що велика кількість людей навертається саме в результаті зцілення. Це нормальний хід подій, який знаходимо в Євангелії. Найперше зцілення від гріха: "відпускаються тобі твої гріхи", а потім фізичне зцілення: "встань, візьми твоє ложе і йди" (Мк.2,5-11).

Одна молода дівчина у віці 26 років на ім'я Альтаграція Розаріо 2 роки була глухою, потім через декілька місяців осліпла. Крім того анемія довела її до такого стану, що вона очікувала смерті. Мати привела її на п'яту зустріч в Піментел в 1975 році. Там було стільки людей, що вони були змушені ночувати на землі. Хвора дуже страждала і не усвідомлювала, що діється навколо. На ранок дівчина була цілком здорова: вона бачила і чула. Але найкращим було не те, що до неї повернулися слух і зір, а те, що Господь увійшов у її серце, вказав на гріх, в якому дівчина перебувала багато років. Пізніше вона стала катехиткою і свідчила про те, що Бог їй вчинив у місті Сан-Франциско де Макроіс. Через декілька місяців, коли вона щасливо жила новим життям у Христі, вона раптово знову захворіла; у неї піднялася температура. 18 листопада радісно сказала до своєї матері:

– Мамо, я чула голос Бога у своєму серці. Він казав, що через два дні прийде забрати мене до Себе.

Мати відповіла:

– Альтаграціє, не говори цього! То гарячка спричиняє марення, тобі здається, що ти чуєш голос Бога. Нікому цього не повторюй, бо з тебе сміятимуться.

Однак дівчина розповіла про це всім катехиткам, які прийшли її відвідати. Вона справді померла 20 листопада, щаслива, співаючи, як птах, її похорон проходив у спокої і надії. Її останні дні не були обтяжені ні жалем, ні слізьми. Були тільки щастя і радість, бо вона раз і назавжди прийняла Того, хто її любив.

Одна жінка у віці 28 років, Анета Гіроукс, страждала хворобою Паркінсона. Батьки привели її на останню Службу Божу під час конгресу в Монреалі на Зелені Свята 1979 року. Під час Святого Причастя один священик підійшов до неї по сходах, щоб уділити їй Ісуса, а вона йому відповіла:

– Не можу прийняти Св. Причастя, бо я грішна. Два роки живу без шлюбу.

Однак у ту хвилину вона твердо вирішила змінити спосіб свого життя – навернулася, висповідалась, прийняла Св. Причастя і зміцніла у вірі. Повернувшись додому, сказала своєму чоловікові:

– Від сьогодні не вважай мене більше своєю жінкою, якщо не хочеш взяти зі мною шлюб у церкві. Через 3 дні я повернуся до родичів.

Вона пішла до своєї кімнати і лягла спати. Вранці прокинулась і відчула в усьому тілі велике тепло. Встала зовсім здоровою. Таким чином, зцілена душею і тілом, вона повернулась до своїх родичів. Через 2 місяці взяла шлюб при двох молитовних групах, де складала свідчення про те, що спочатку навернулася, а потім була зцілена фізично.

В іншому випадку, про який я розповім, було якраз навпаки: Маріно 10 років не був у церкві, але був зцілений від схильності до алкоголю, розладів шлунка, сердечної недостатності. В той день, коли його мати Дона Сара склала свідчення про його зцілення, він повернувся додому щасливий. Пізніше він хотів прийняти Святе Причастя, але не отримав дозволу, бо жив без шлюбу з матір'ю кількох дітей. Розлучення було неможливе, а тим більше неможливе було повернення до першої дружини. Маріно виділив собі окрему кімнату в будинку і кілька місяців жив з дружиною як брат із сестрою. Потім зміг прийняти Святе Причастя в день П'ятдесятниці, і Господь обдарував його

багатьма дарами, які допомагають в євангелізації. Він допомагав мені під час реколекцій в багатьох країнах, закликаючи подружні пари до вірності в подружньому житті. Через декілька років архиєпископ детально проаналізував його перший шлюб і знайшов достатньо причин, щоб його скасувати. Таким чином, через кілька років важких випробувань він зміг взяти церковний шлюб з жінкою, з якою жив віддавна. У той день в церкві було багато подружніх пар, яких Маріно закликав до вірності у шлюбі.

Важливо те, що Бог хоче нас зцілити у всій повноті: наше тіло, нашу душу і нашого духа. Інколи фізичне зцілення доповнює навернення, часом навернення спричиняє зцілення.

Г. Перше прощення.

Багаторазово я був свідком того, як прощення, дароване неприятелеві, спричиняє зціляючу діяльність Бога. Молитва, якої навчив нас Ісус, виразно говорить: "Прости нам борги наші, як і ми прощаємо боржникам нашим" (Мт.6,12). Інші тексти також говорять про це.

Майже в кожному випадку, коли Господь обіцяє ефективність молитов і відповідь на наші прохання, це залежить від нашого вміння прощати іншим людям (Мт. 18,21; Мк. 11,25).

Багато людей вважають, що простити – це втратити. Вони не усвідомлюють, що це корисно, бо прощення звільняє від ненависті і негативних почуттів, які нас мучать. Прощення робить нас подібними до Христа, який помилував своїх неприятелів і простив їм.

Здатність прощати відкриває нам шлях до Божого прощення. На це вказує наступне свідчення: "Якось я відчула, що Господь прагне, щоб я простила одній людині, яка зробила мені кривду. Я не могла побороти в собі заздрості, опиралася Богові, твердила наступне:

– Боже, чому Ти хочеш, щоб я молилася за неї, адже Ти такий добрий, що поблагословиш її навіть тоді, коли я не буду про це Тебе просити...

Тоді внутрішній голос виразно мені відповів:

– Нігауд, чи не здається тобі, що, молячись за неї, ти першою будеш зцілена?"

Пробачити – це означає воскресити в нас життя, яке подарував нам Христос. Прощення і прохання про вибачення – як хмара, яка провіщає життєдайний дощ для сухої землі. Це добре ілюструє свідчення Еварісто: "В роки дитинства серйозні проблеми з батьком змусили мене покинути рідний дім. Я думав, що час вилікує ті давні образи дитинства, однак, цього не сталося. Я жив у постійному усвідомленні минулого, яке мене пригнічувало. Бог дав мені ласку пізнання харизматичного відновлення, яке визволило мене з багатьох пут, дало великий поштовх моїй вірі. Однак мені постійно чогось бракувало. В мене не було такої радості і свободи, яку я спостерігав у людей віднови. Я почував себе розчарованим і пригніченим. Так минуло декілька років, аж до лютого 1977 року, коли мій батько тяжко захворів. Я бачив, що з'явилася нагода до примирення з ним, але не мав сили і відваги це зробити. Я почав молитися, просячи Бога: "Боже! Я сам не здатний на це". Тоді внутрішній голос так промовив до мене: "Сам не зможеш це зробити, але в Моє Ім'я все може зробити той, хто вірить". З Божою підтримкою я прийшов до свого батька і обняв його, пробачивши йому усім серцем. Але не тільки це – я зі сльозами на очах просив, щоб і він мені вибачив. Обличчя мого вмираючого батька змінилося, бо і я дивився на нього вже іншими очима, тому що Бог змінив мене. Я любив свого батька серцем Ісуса й обіймав його плечима Ісуса. З того дня я почав співати Господові нову пісню – пісню прослави, яка триває вже більше 7 років. Бог показав мені Свою силу, завдяки внутрішньому зціленню, яке здійснилось в результаті прощення. Зараз я щасливий і радісний, проголошуючи, що Бог вчинив зі мною чудо, і я все можу в Тому, Хто мене зміцнює".

Інше гарне свідчення походить від Ольги Г. де Цабрера з Гватемали: "10 років я страждала від сильного болю в ногах і руках, які поступово деформувалися. Я відвідала 15 лікарів, і останній з них сказав мені, що треба ампутувати ліву ногу. 1 травня 1976 року я стала повним інвалідом. Решту свого життя я мусила провести в інвалідному візку, який ненавиділа. Якось я дізналася, що в школі буде Служба Божа за хворих. Вирішила податися на неї на своєму візку. Мене розмістили навпроти дверей, в які входив кардинал Цасарієго. Він зупинився біля мене, взяв мої руки в свої і сказав:

– Бог тебе любить і зараз зцілює!

Коли почалась молитва за внутрішнє зцілення, я заплакала і з цілого серця пробачила всім, хто вчинив мені багато зла. Потім отець Тардіф помолився за фізичне зцілення, і я відчула, що мене щось штовхає і каже: "Встань і йди!" Я відчувала сильне тепло і тремтіння. Зі сльозами на очах встала з крісла і почала йти.

Господь такий добрий, що зцілив мене духовно, душевно і фізично. Нехай Його Ім'я буде благословенне і прославлене навіки! Хвала Тобі, Боже, Царю всього світу!"

Ґ. Молитва у спільноті.

Ісус обіцяв: "...істинно кажу вам: коли двоє з вас згодиться на землі просити, що б там не було, воно буде дано їм моїм Отцем Небесним; бо де двоє або троє зібрані в моє ім'я, там Я серед них" (Мт. 18,19-20). Бог наділив великою силою молитву у спільноті. У цьому ми переконалися в найширшому значенні цього слова. Тому ми дуже любимо молитися у спільноті. В такий спосіб збагачуємося, бо дехто має видіння, хтось інший в цей час має пророцтво, слово пізнання, а всі моляться мовами. Не потрібно також забувати, що Служба Божа як привілейований момент спільноти є одночасно моментом, коли виникає особисте зцілення. На жаль, люди не усвідомлюють цього і після молитви в спільноті хочуть, щоб над ними ще раз індивідуально помолилися. Ми, як правило, їм відмовляємо, бо це означало б, що молитва в спільноті не має ніякого значення.

Підсумовуючи свою позицію, мушу ствердити, що існує різниця між молитвою в спільноті і молитвою окремої людини над хворим. Під час реколекцій, які я проводив протягом 10 років, були зцілення і при молитві однієї людини, і під час молитви спільноти. Однак, більше результатів у внутрішньому зціленні приносить індивідуальна молитва. Проте завжди треба усвідомлювати, що молитва спільноти за окрему людину набагато ефективніша.

Одним словом, думаю, що мало людей має дар зцілення, але зате існує багато спільнот, які володіють цим даром.

На одну із зустрічей в Піментел прибуло 15 чоловік із сусіднього села. Вони прийшли прославляти Бога, співаючи і молячись на вервиці. Це було схоже на паломництво – їхня молитва тривала всю дорогу. Повертаючись назад, ділились враженнями, що Бог вчинив посеред них, і виявилось, що всі були зцілені. Отже, давали спільне свідчення.

Я нетерпляче чекаю того дня, коли можна буде ствердити так, як написано в Євангелії: "всі стали зцілені".

Д. Молитва хворого.

Потрібно, щоб хворий молився також. Дуже легко просити за молитву інших, а самому не трудитись. Це нагадує бажання віддати комусь іншому свою білизну для прання, а самому нічого не робити. Такі люди очікують швидкої допомоги, яка з одного боку вигідна, а з другого – не вимагає від них жодного зусилля. Глибоке зцілення буває лише тоді, коли ми злучені з Богом, Який очищує і освячує; здійснюється воно в міру того, наскільки ми прагнемо цього з'єднання. Які чуда ми бачили у людей, що молилися! Коли повіримо в силу молитви, то будемо більше молитися і надавати їй перевагу над діянням. Дехто твердить, що молитва є тратою часу і нічого не дає. Вони не усвідомлюють того, що найважливіше не те, що ми чинимо, а те, що Бог чинить під час молитви.

Одна жінка в нашому місті постійно наполягала, щоб ми молилися над нею. Коли я зустрічався з нею на вулиці, то намагався її уникнути – настільки вона чинила на нас тиск. Одного разу прибув до нас хтось із Сполучених Штатів, щоб провести реколекції в нашій парохії. Після закінчення конференції та жінка, за своїм звичаєм, підійшла до реколектора і просила, щоб він помолився за неї. Той чоловік заглибився в молитву і почув внутрішній голос: "Не молися за неї, а скажи їй, щоб сама молилася, бо вона безнастанно мучить Моїх слуг".

Цей випадок протилежний тому, який стався в Конго. Під час Служби Божої після закінчення реколекцій Господь вчинив багато чудових зцілень. Коли сідало сонце, люди виходили такі щасливі, ніби зійшли з гори Синай, побачивши славу Господню. Коли всі покинули стадіон, сторож закривав ворота і гасив світло. На порожній лавці сиділа жінка з шестирічним сином, а біля них лежали повітряні кульки. Сторож сказав їй:

– Прошу пані вже йти. Все закінчилося, я зачиняю двері...

– Ні, не хочу йти, бо мій син ще не зцілений. Я буду далі молитися її вигляд був настільки зворушливий, що черговий дозволив їй залишитись. Жінка молилася ще дві години.

О 20.15 її син встав і почав іти без підтримки матері, при світлі місяця, який своїм срібним променем творив найкращу дорогу. "Через її настирливість була вислухана" – говорить Євангеліє (Лк. 11,5-8).

Е. Заступництво Марії.

Під час молитви за зцілення ми не можемо забувати про силу заступництва Марії. Знаємо, що вона сама нікого не зцілює, але може заступитись за нас, коли забракне нам чогось, як це було в Кані.

Наступне свідчення було складене одним із членів нашої спільноти: "Одного дня я відвідала гінеколога, бо мене нудило. Лікар сказав, що мене потрібно оперувати, а коли я завагалася, запропонував:

– Твоя хвороба прогресує. Знаю, що ти маєш велику віру, тому даю тобі рік; молися до Господа за зцілення. Якщо цього не станеться, – мусиш піти на операцію.

Я прийняла умову, бо знала, що Бог творить чуда. Через кілька днів отець Еміліан Тардіф запросив мене і мого чоловіка до організації реколекцій в Чикаго. І хоч я почувала себе погано, не жалілася, бо вірила, що Божа сила допоможе мені проголошувати Слово Господнє. В Чикаго мені погіршало. Отець Тардіф і мій чоловік молилися наді мною, але кровотеча не припинялася. Тоді відвели мене до одного відомого хірурга, який підтвердив необхідність операції. Оперувати було неможливо, бо я була далеко від дому. Він прописав мені кілька ліків, які я, на щастя, не встигла прийняти. Ми продовжували свою євангелізаційну подорож Канадою, під час якої мій стан погіршився. Я пішла до іншого лікаря, який здивувався, що я, будучи такою ослабленою, могла бути настільки радісною. Він хотів забрати мене в лікарню, але я покладалася на Бога, і, крім того, розпочиналися наступні реколекції, і ми повинні були їхати. В результаті кровотеча посилилася. Ми поїхали до святилища Найсвятішої Діви Марії в Цап, і коли отець Тардіф і мій чоловік молилися за мене, я сказала Марії:

– Найсвятіша Мати, люблю тебе і віддаюся в опіку твоїй материнській любові. Заступися за мене перед твоїм Сином, бо мені забракло віри, щоб подякувати Йому за зцілення. Проси за мене, щоб зміцніла моя віра в зцілення, яке здійснив твій Син.

Я повністю віддала всі свої проблеми в руки Марії, щоб вона просила за них в Ісуса. Після повернення в Домініканську Республіку отець Тардіф запитав чи я вживала ліки, які мені прописали в Канаді. Я відповіла, що забула про них і подякувала за те Богові, бо завдяки цьому Його слава виявляється ще більше. Я почувалася чудово, а тому звернулася до гінеколога тільки через 6 місяців. Він прийняв мене відразу:

– Якщо ти думаєш, що можна повернути здоров'я, проголошуючи проповіді, то помиляєшся... Проголошення проповідей не зцілює!

Але я була спокійна, бо бачила, що Господь вже чинив чуда в моєму житті. Лікар оглянув мене і скрикнув із здивуванням:

– Йоланто, але ж, це правда! Господь зцілює! Твоє здоров'я прекрасне. Бог вчинив ту операцію, яку я збирався зробити. Як тебе сильно любить Бог!

– Пане лікарю, вас також! І вам також хоче зробити операцію заміни серця, щоб ви могли кричати і проголошувати, що Ісус живе і зцілює на прославу Отця!"

Як жінка, хвора на кровотечу, доторкнулася до краю одежі Ісуса і була зцілена, так і Йоланта наблизилась до покриття Ісуса, якому ім'я Марія, доторкнулась до нього і повернулося до неї здоров'я. Марія стала як одяг Господа, який зцілює всіх, хто торкається до нього з вірою (Мк.6,56).Саме вона має найсильніший дар зцілення. Силу молитви до Марії підтвердили передусім молитви за звільнення, щоб Ісус розірвав кайдани і ланцюги, які поневолюють нас, пригноблюють гріхом або іншими переслідуваннями ворога.

В багатьох випадках ми бачили ефективність вервиці. Йоланта дала також ще одне свідчення: "Одного разу до нашого маленького магазину привели чоловіка, який вже 8 днів нічого не їв. Ситуація була серйозною, я сказала, що покличу чоловіка, але його не було. Я хотіла уникнути важкої молитви за його зцілення, на яку сама не була здатна. Але в той момент я почула внутрішній голос:

– Йоланто, хто тут зцілює: Я чи ти?...

Я попросила у Бога вибачення і визнала, що то Він сам зцілює. Почали молитися. Той чоловік став на коліна, і я поклала на нього руки. Як тільки я це зробила, чоловік закричав і скинув з себе мої руки. Я дуже перелякалась і не знала, що робити і що говорити. Єдине, що могла, це з великим переляком промовляти "Богородице Діво". Як тільки я почала молитву, той чоловік ослаб, а коли дійшла до слів "Благословенна ти між жінками", почав молитися разом зі мною. Після закінчення молитви він попросив:

– Дайте мені їсти!"

В тому, як сильно Марія може заступитися за нас у свого Сина, з усією силою своєї любові, ми переконалися більше на практиці, ніж теоретично.

Є. Уповання на Бога.

Ми можемо просити Бога, але не можемо примушувати Божу руку давати. Він має щодо нас набагато кращі плани, ніж ми думаємо (Єф.3,20). Господь має владу нас вилікувати, обдарувати міцним здоров'ям, дати життя вічне, де немає жалю, ні плачу, де не ллються сльози. Тому здатність віддати себе в руки Божі з повною довірою теж лежить в основі зцілення. Ця посвята самого себе Богові вже сама по собі є великою ласкою. Той, хто віддає себе Богові, знаходить глибокий спокій, якого світ дати не може.

Я рекомендую в цьому випадку молитву Кароля де Фоуцаулд: "Отче, віддаюся в Твої руки, вчини зі мною все, то тільки захочеш.

Дякую Тобі. Я готовий на все. Приймаю все, щоб сповнилася воля Твоя у мені і у всіх творіннях.

Не прагну нічого іншого, Отче. Доручаю Тобі свою душу. Віддаю її Тобі зі всією любов'ю, на яку тільки здатний, бо люблю Тебе і прагну віддатися Тобі, поручити себе в Твої долоні безмежно, без міри, з нескінченною довірою, бо Ти – мій Отець".

Така посвята супроводжується хвалою, і виявляється фізичними і внутрішніми зціленнями, які нам навіть не снилися. Завжди прославляти Бога – це все. Те, чого не можна отримати, просячи, завжди можна отримати, прославляючи.

Багато людей, які просили, молилися, благали, отримали зцілення у тій же хвилині, коли починали прославляти Бога, віддаючись повністю в милосердні руки Отця. Це підтверджує таке свідчення: "Я хворів 4 роки на виразку шлунку і під кінець 1981 року змушений був піти до лікарні, бо виразка тріснула, що супроводжувалось сильною кровотечею. Лікар-спеціаліст дав мені ліки, прописав дієту, але у зв'язку з тим, що я часто подорожував, щоб проповідувати Слово Боже, я не міг її дотримуватися. Через рік проблема повторилася. Я поїхав до лікарні, де мені зробили обстеження – ендоскопію. Це було в травні. Виявлено 4 виразки шлунка, виразку дванадцятипалої кишки, запалення шлунка і пухлину. Лікар сказав мені, що я мушу згодитись на операцію і призначив тиждень для підготовки до неї, бо хотів робити операцію без поспіху. Я вийшов з лікарні, але опівночі знову почалася кровотеча. Я злякався, що буду змушений повернутися до лікарні на операцію. Однак, моя проблема полягала в іншому – це була проблема віри. Я був засмучений і навіть трохи ображався на Бога. Мушу визнати, що я почував себе покинутим Богом. Замість того, щоб молитися і просити, почав нарікати:

– Боже, Ти мене не розумієш... Адже Ти добре знаєш, що через мої подорожі по різних містах і країнах, які я здійснюю, проголошуючи Твоє Слово, я не можу дотримуватись дієти. Ти знаєш, що під час реколекцій і конференцій часто не маю часу поїсти. Ти добре знаєш, що не можу зробити того всього, що чекає від мене лікар, але Ти можеш мене зціли ти, щоб я далі міг проголошувати Твоє Слово. Бачиш, Господи, я так хочу, щоб Ти мене зрозумів...

Тоді почув виразний голос:

– Чому боїшся ночі, яка веде до нового дня?

Ці слова були для мене Духом і Життям. Повірив Богові і повністю віддався Йому, не ставлячи жодних умов для Його планів, які Він, безперечно, має як для мого життя, так і для моєї смерті. Для мене вже не мало значення, чи буду я зцілений. Головне, щоб Його воля щодо мене здійснилася. Нехай діється, що хоче, я в Його руках і належу Йому. Я підписав Йому чек "in blanko", щоб Він чинив зі мною, що захоче. Божа дорога, безперечно, краща за мою. Була ніч, але я твердо вірив, що наближається ранок, і мене чекає нове творіння. Тому я ліг спати і спокійно заснув. Відтоді я зрозумів, що щось сталося в моєму житті. Через декілька тижнів я почував себе так добре, що облишив ліки і не морочив собі голови дієтою. Через 6 місяців поїхав на реколекції до Х'юстона. Я пригадав, що Господь вимагав від Своїх учнів подорожувати без грошей, в цілковитій залежності від Нього. Я ще опирався і хотів пройти детальне обстеження печінки. Згодом я цілковито здався на ласку Його обітниць, і не взяв грошей на обстеження. Дивовижним способом Бог покрив усі витрати моєї подорожі і кошти за обстеження в клініці. В результаті лікар сказав те, про що я вже давно знав:

– Немає потреби в операції, рани загоїлись.

Щасливим я повернувся до Мексики, черговий раз впевнившись, що коли хто-небудь віддається Отцю Любові, то нічого йому не бракуватиме. Це було два роки тому, а зараз я почуваю себе здоровим, і мене нічого не турбує, що б я не їв.

Ж. Молитва мовами.

Молитва мовами є чимось чудовим. Коли ми не знаємо, як треба молитися, "Сам Дух заступається за нас стогонами невимовними" (Рим.8,26). Ми не будемо тут виправдовувати і обґрунтовувати молитву мовами. Вона реальна в сучасній Церкві. Я хочу тільки поділитися тим, що став свідком набагато більших зцілень, коли молилися мовами, ніж коли молилися звичайно.

Одного разу мене запросили взяти участь в телевізійній програмі в Боготі в Колумбії, і просили, щоб я помолився за хворих. Цікавим було те, що програма тривала тільки одну хвилину і називалася "Хвилина Божа". Я був вражений, що часу надто мало, а тому сказав:

– Ви показуєте рекламу пива 3 хвилини, а Богу даєте тільки 1 хвилину...

Почав програму, дуже поспішаючи. Коли закінчив молитися за хворих, подивився на годинник і побачив, що мені ще залишилося аж 30 секунд. Виникла проблема, що робити з такою "купою часу" перед телекамерами. Почав молитися мовами. За словами отця Діего Ярамілло, великого харизматичного проповідника того краю, у цей момент багато людей були зцілені. Молитва мовами полегшує діяння слова пізнання і харизматичного розуміння. В такі моменти ми дуже наближені до Бога. Він може легше нами послуговуватися, ми тоді повністю в Його розпорядженні.

Під час другого харизматичного конгресу мене попросили помолитися за хворих. На Службі Божій були присутні 55.000 чоловік. Я довго молився мовами, і мені приходили слова пізнання, які я потім переказував. Одне а них було таким: "У цю хвилину Бог зцілює сімдесятичотирирічну жінку, яка сидить перед телевізором у себе в квартирі. Бог повертає їй в цю хвилину зір".

Після закінчення Служби Божої священик, який мені дуже довіряв, підійшов до мене і запитав:

– Ти випадково не збожеволів? Як можна оголошувати перед 55 тисячами осіб, що одна невідома сидить перед телевізором?

Його запитання було таким логічним, що я не знайшов виправдання. Наступного ранку я поїхав відвідати родичів у місцевість, розміщену за 200 кілометрів від Монреаля. Коли приїхав, мені сказали:

– Отче, тут недалеко живе жінка, до якої вчора перед телевізором повернувся зір...

Її звали Йозефа Едмонд Поулін, і вона дійсно мала 74 роки. У неї була хвороба сітківки ока. Після спеціального лікування лікарі визнали, що хвороба прогресує і є невиліковною. Приятелька порадила їй сісти перед телевізором під час трансляції Служби Божої за зцілення на конгресі у Монреалі. Коли я промовляв слова пізнання, вона відчувала велике тепло в очах. Я спитав її, чи може вона читати. Жінка відповіла, що ні. Тоді я сказав:

– Господь не чинить нічого наполовину. Зараз помолюся, щоб ви могли читати Слово Боже.

Через 3 дні ця жінка зателефонувала мені, щоб повідомити радісну звістку: вона може читати Біблію.

Дар мов дозволив мені розуміти волю Божу.

3. Відречення від злого.

Коли людина залежна від сил темноти, це перешкоджає визвольним діям Бога. Для цього слід зректися впливу будь-якого окультизму, чарів, магії, ворожбитства та інших різновидів ідолопоклонства чи забобонів. Не можна одночасно служити і належати двом панам. Або з Христом, або проти Нього. Разом з Ним збирати або проти Нього розсіювати.

Цей пункт дуже важливий, тому що завдяки силам темноти також можна отримати певного роду зцілення. Щоб уникнути таких проблем, потрібно абсолютно зректися будь-якого зв'язку з окультизмом, амулетами, спіритизмом, чарами і всім, що привласнює собі роль Бога.

Розділ VIII
П'ЯТЬ ЛИСТІВ

В цьому останньому розділі процитую фрагменти листів, відправлених до родини і приятелів, в яких я розповідаю про своє служіння протягом останніх 3 років.

Занхец 30 грудня 1980.

Дорогі брати і приятелі!

Я хотів би описати вам декілька епізодів з моєї подорожі до Африки – до Камеруна і

Сенегалу. Я відлетів туди 4 грудня. Після 18-годинної подорожі дуже змучений прибув до Камеруна о 7 годині вечора за місцевим часом. Я прагнув тільки одного: лягти в ліжко, але в аеропорту мене чекала "мила несподіванка". Коли я показував свій паспорт мені повідомили, що в мене немає візи. Я відповів, що вдома мене запевнили, що громадянинові Канади не обов'язково мати візу, щоб поїхати до Камеруна. Я пояснював їм це дуже наполегливо, але безрезультатно, бо в тій місцевості, виявляється, недавно було введено новий закон щодо цього. Мені просто сказали:

– Ви не можете сьогодні покинути аеропорт. Переночуйте тут і ранішнім рейсом летіть до Швейцарії, щоб відкрити візу, а тоді зможете повернутись...

А до Швейцарії потрібно було летіти 7 годин літаком...

Одне французьке подружжя потрапило в подібну ситуацію. Однак вони мене запевняли, що, незважаючи на все, їдуть до Камеруна, бо зв'язалися з французьким посольством. А я тим часом молився до Бога:

– Господи! Я не маю з ким навести контакти, тільки з Тобою. Якщо Ти передбачив ті реколекції в Камеруні, то відкрий мені двері. Та якщо це не йде від Тебе, то й мені нічого тут шукати. Все віддаю в Твої руки!

Ще хвилину молився мовами. І раптом біля мене опинився могутній поліцейський, так, ніби я хотів кудись втікати. Я подумав, що коли не можу проголошувати Євангелію в Камеруні, то принаймні наверну цього поліцейського-мусульманина, і почав розповідати йому про Ісуса і про Його чуда. Через декілька хвилин поліцейському захотілося спати ще більше, ніж мені. Раптом задзвонив телефон, і було дано наказ впустити мене в країну. Один з поліцейських зайнявся оформленням візи, докладаючи всіх можливих зусиль. Я поїхав, щоб виспатись. Вранці знову повернувся в аеропорт, щоб розпочати подорож вглиб країни. Французи ще сиділи там із змученими і сумними обличчями. Їм не дозволяли перетнути кордон, і вони були змушені повернутись в Париж. Використавши це, я сказав їм:

– Я не доручив свою справу в руки людей, а лиш у Божі руки – і ось можу в'їхати в Камерун. Мій Бог впливовіший, ніж французьке посольство...

Перша євангелізація в Африці пройшла дуже гарно. Складалося враження, ніби я знову в Домініканській Республіці. Обличчя людей були прості і радісні, а мешканці краю – симпатичні і відверті. Тут був такий самий клімат, такий самий краєвид, такий самий діяльний Бог, Який творив чуда. Кожного суботнього вечора ми відправляли Службу Божу за хворих, і Бог почав повторювати ті самі чуда і зцілення, які відбулись в Піментелі 1975 року. Ми бачили багато чудових зцілень. Одним з них було зцілення п'ятирічної дівчинки, яка не могла ходити і яка, завдяки Божій ласці, отримала цю здатність. Вранці, під час Служби Божої в катедрі, я запросив матір дитини засвідчити це перед присутніми. Потім попросив, щоб вона сказала дитині йти до вівтаря. Дівчинка зробила це на очах у всіх, люди плакали і прославляли Бога. В катедрі злинула буря оплесків. Ісус показав Себе в Африці, як Той, Хто живе.

Під час реколекцій найкраще благословення пережив один місіонер, який вирішив покинути своє служіння, щоб одружитися. Кілька приятелів запросили його перед прийняттям остаточного рішення взяти участь в реколекціях. Він покаявся і навернувся до Господа. Він знову віддав своє серце Богові і підтвердив свою волю йти за Ним дорогою священства. Реколекції закінчилися Службою Божою на полі з участю понад 3.000 чоловік. 30 священиків відправляли Службу Божу, і Господь знову почав підтверджувати проголошення Слова Божого знаками і чудами. Через слово пізнання Він промовив до нас: "Тут знаходиться 16-річний хлопець, якого Бог зцілює, бо у нього хворе ліве вухо." Очевидно, той хлопець не почув цього звернення, бо дійсно був глухий, але це зовсім не перешкодило Богові діяти. Під кінець Служби Божої до вівтаря підійшов молодий хлопчина, який розповів, що йому 16 років і він був глухий на ліве вухо. Це його Бог зцілив. Всі прославляли Бога. Зранку зцілення продовжувалися в катедрі в Луанді. Бог зцілив одного банківського урядовця, який 3 роки був короткозорим. Наступного дня він розповів на роботі всім своїм колегам про чудо, яке вчинив Господь і всі прийшли на Службу Божу ще в той самий день. На ній було понад 3.000 осіб. Отож ми були змушені виставити вівтар поза катедру, бо вона не вміщала всіх. Під час Причастя Бог зцілив одну дівчинку, в якої була паралізована рука. Один поліцейський був "звалений Духом" і зцілений від захворювання хребта. Настоятелька сестер-монахинь в Африці пережила також момент "повалення Духом" і була зцілена від виразки. Сталося так багато зцілень, що неможливо їх тут перелічити. Протягом кількох днів ми пережили всі знаки, які вказували, що

Ісус є Месією: сліпі прозрівали, криві ходили, глухі чули, а убогим проголошено Добру Новину.

Потім я подався до Сенегалу, де також сталося багато зцілень, які нагадали людям, що Ісус Живе! Один місіонер Найсвятішого Серця Ісусового, побачивши одне з тих великих чуд і ентузіазм, який воно викликало у людей, сказав нам:

– Це якраз те, чого ми потребуємо! Я вірив, що Господь прийде до нас таким способом, бо коли мусульмани побачать, що Ісус творить чуда, то переконаються, що Він живий і є Кимось більшим, ніж звичайний пророк... Власне, цього нам дуже треба... – і не переставав повторювати цих слів, бачачи, як творяться чуда, і що віра людей постійно зростає.

Але в якій країні не творяться чуда?... Не знаю такої країни в цілому світі. Префект Сангмеліма був протестантом, але прийшов особисто, щоб попрощатися зі мною і подякувати мені за зцілення своєї дружини, яка мала хвору печінку, і своєї сестри, у якої були проблеми з системою кровообігу. Він був дуже зворушений і тримав "маленький" подарунок для мене на згадку про перебування в Сенгмеліме: справжнє ікло слона. Воно не помістилося в моїй валізі, а тому я загорнув його окремо і продовжував з ним подорож. Однак я змушений був заплатити додаткову суму за великий багаж, бо ікло було дуже тяжке. Виходячи з літака, я ледь його не забув. В одній руці я носив свою маленьку валізу, а в другій – "маленький подаруночок", який починав мене обтяжувати і був дуже дорогим. Коли я приїхав до свого нового місця призначення, одна людина, яка розумілася на таких речах, захоплено сказала мені:

– Отче, це ікло дуже цінне. Сподіваюся, що ви не будете мати проблем в аеропорту, бо митники дуже прискіпливі, коли йдеться про вироби із слонової кістки.

Моє життя змінилося – я змушений був купити спеціальну валізу і дбати про неї більше, ніж про власну. Мав щоразу більше проблем в аеропортах. Доводилось платити за багаж, приїжджаючи та від'їжджаючи. Я був змушений молитися так:

– Боже, я був свідком, як Ти відкривав очі сліпим. Зараз прошу Тебе, закрий очі цим панам, щоб не помічали цього ікла. Бо Ти добре знаєш, що це тільки "маленький подаруночок".

Коли я поселявся в якомусь будинку, то мусив стерегти це "святе" ікло, ховаючи його під ліжко. Повертаючись з конференції чи з проповідей, я в першу чергу нахилявся під ліжко, щоб відшукати "подаруночок". Не раз милувався ним кілька секунд, гладив і обережно клав на місце.

Одного разу під час молитви я подумав про це ікло та про клопоти, яких воно мені завдало відтоді, як я почав з ним подорожувати. Тоді я голосно вигукнув:

– Боже! Ти все-таки був правий, коли мовив: "благословенні убогі", бо коли я не мав ікла, то не мав і проблем.

Я пішов і віддав ікло, і до мене негайно повернувся спокій. Зникли всі клопоти, пов'язані з переправою через митницю з великим багажем, розсіяність в молитві. Завдяки цьому випадку я зрозумів, що усякі "слонові ікла", якими є, наприклад, влада, гроші, слава, матеріальні справи – лише джерело нашого поневолення. Найгірше те, що ми схиляємось перед ними, віддаємо їм поклін, а вони відділяють нас від справжнього Бога. Які обтяжливі різноманітні слонові кості! Як багато ми платимо за те, що дуже багато важить! Вони все-таки тяжкі, особливо коли разом з іклом потрібно забрати ще й частину слона. Однак, коли покладаємось на Бога, то не потребуємо матеріального добра – це показав мені Господь, володар всіх речей.

Мій квиток до Камеруна коштував дуже дорого – 1780 доларів. Оскільки це була велика сума для тих людей, які мене запросили, я попросив, щоб вони не давали мені нічого понад вартість подорожі. Всі склалися на мій квиток, зібравши 1800 доларів. Один священик, який довідався про це, сказав:

– Це несправедливо, бо ти тяжко працював, а тут тобі дають тільки 20 доларів. Це навіть менше, ніж 1 долар на день...

Коли я повернувся до своєї парохії, на мене чекала пачка листів. Один з них містив такі слова: "ми вирішили, що вишлемо Вам "маленький подарунок" за всю євангелізацію..."

Слово "маленький подарунок" пригадало мені ікло і при тій думці мене облив холодний піт. Насправді тим подаруночком був чек на 2.000 доларів. Я аж здригнувся. Ніколи не припускав, що Ісус такий точний в розрахунках – адже обіцяв своїм учням стократну заплату... Це правда, що Ісус – ретельний єврей і розуміється на фінансах.

10 грудня 1981 року.

Ля Романа.

В останню неділю року, на свято Царя Христа ми проводили другий крайовий харизматичний конгрес в Санта Домінго. 42.000 осіб представляли 1.500 молитовних груп в Домініканській Республіці. Люди заповнили Олімпійський Стадіон столиці 22 листопада під час великої маніфестації віри на честь Христа Царя. Темою конгресу було гасло: "Ісус Христос – Цар Всесвіту". Все було надзвичайним. Від 9 години ранку аж до 9 години вечора під відкритим небом, у святковій атмосфері ми співали, молилися, слухали проповіді, відчуваючи і насолоджуючись Любов'ю Бога, нашого Отця. Об 11 годині прийшла моя черга: я мав говорити на тему "Ісус живе" і зразу ж після того молитися за зцілення хворих, велика кількість яких прибули з цілого краю. Господь благословив нас по-особливому. О 14 годині 30 хвилин ми дивно це відчули. Тут був один чоловік, який з великими труднощами прибув на конгрес, і отримав тут остаточне зцілення. Через хворобу серця у нього був паралізований лівий бік. Він ходив тільки на милицях, але піднявся на трибуну сам, без підтримки, і ридав, голосно дякуючи Богові за зцілення. В день нашого крайового конгресу харизматичної Віднови новий архиєпископ Екселенція Ніколас де Ісус Лопес виголосив прекрасну проповідь на тему харизматичної Віднови в сучасному світі. Кілька священиків, які вперто боролися проти Віднови в нашій дієцезії, були спантеличені такою ясною і чіткою позицією нашого нового архиєпископа. Хвала Богові!

Повинен вам сказати, що я не парохіяльний священик, чим тішуся, бо важко поєднувати обов'язки парохіяльного священика з проголошенням реколекцій у цілому світі. Мене звільнено від цього обов'язку в квітні, і зараз я – проповідник, маю сталу резиденцію на парохії ля Романа, де священиком отець Думас. Отець Андрій один на 30.000 осіб, і тому я часто допомагаю йому. Завдяки цьому я можу почергово проводити реколекції і працювати в парохії.

Минулого року я проголошував вчення Христа на 5 континентах. Пропускаючи багато важливих справ, хочу вам розповісти, що після екуменічної конференції в Швейцарії я подався до Лісеукс, Марселя і Пара ле Моніал біля Парижу. Потім повернувся в Домініканську Республіку, а згодом поїхав на реколекції священиків до Цея в Колумбії і до Монтерея в Мексиці, де трапилась зі мною цікава пригода. Мій паспорт виявився недійсним, і його відіслали до канадського посольства в Каракас у Венесуелі. День мого виїзду до Мексики наближався, а паспорт ще не приходив. У переддень виїзду я зателефонував до Каракасу, де мені повідомили, що паспорт уже вислали. Не можна було нічого зробити, доводилось тільки терпляче чекати, поки паспорт надійде поштою. Після обіду до мене зателефонували з Мексики, щоб довідатись про номер і годину вильоту. Я відповів, що моя група прилетить без мене, бо я не маю паспорта. Вони засмутилися, бо вже все було приготоване до прийняття 14.000 осіб. Пообіцяли, що проведуть цю ніч в молитві, доручаючи цю справу Богові.

Наступного дня я виїжджав до Домініканської Республіки без паспорта, пояснюючи шерифові еміграції, що канадець може перетнути кордон Сполучених Штатів з самими тільки правами водія (бо літак мав приземлитися в Майямі, хоч летів до Мексики). Шериф мені відповів:

– Якщо підприємство Еастерн візьме на себе ризик поручитися за вас, то я вас пропущу.

Я звернувся до урядовця Еастерн Аір Лайнес, і мені відповіли:

– Якщо бюро еміграції піде на ризик, то візьмемо вас на поруки...

Тоді я помолився, кажучи: "Боже, коли так, то Ти візьми на себе ці два ризики...", і полетів.

В аеропорту всі, хто прибував, показували свої паспорти, візи та еміграційні картки. А я дав тільки права водія. Поліцейський, який займався контролем, запитав:

– Що це таке?

– Мої права водія. Це все, що я маю. Громадянин Канади може перетинати кордон США з водійськими правами.

Поліцейський змилосердився і пропустив мене. Коли я пересів на літак до Мексики, офіцер еміграції, який добре знав право, сказав до мене розгнівано:

– Ви не можете з правами водія їхати до Мексики, і навіть не можете залишитись у Майямі. Цей задум безглуздий. Кожен може отримати права водія в Канаді, та це не означає, що він є громадянином Канади. Кордон Сполучених Штатів можна перетнути, маючи паспорт, а не права водія. Ніхто ніколи не пропустить вас з цими правами до Мексики! Вас відішлють назад!

Мої права водія сплутали з паспортом... Дякуючи Богові, я зміг виїхати, але в Мексиці з'явились не менші проблеми. Я молився так:

– Господи, закрий очі цьому чоловікові, щоб він не помітив, чого мені не вистачає...

Поліцейський, який займався контролем, якраз пив каву і дуже неуважно розмовляв з колегою... Він не розглядав документи, які я йому показав. Він поставив печатку, і я перетнув кордон.

Той самий Бог, який закрив очі поліцейському, у той самий день відкрив очі жінці, яка п'ять років була сліпа. Ісус є Господом неможливих речей. Після реколекцій в Монтереї ми відправляли Службу Божу за хворих на свіжому повітрі: вівтар оточило 6.000 людей, мокрих від дощу, який лив безперестанку. Після Святого Причастя Господь зцілив чоловіка, який онімів внаслідок пошкодження мозку, яке трапилось кілька років тому. Господь розв'язав йому язик, щоб він міг кричати:

– Слава Богу! Слава Богу!

Це дуже здивувало тих, хто знав його, вони підвели цього чоловіка до мікрофона, щоб він засвідчив своє зцілення. Потім двоє паралізованих встали і почали ходити. Один з них прийшов дати свідчення. Багато священиків, які відправляли з нами Службу Божу, були дуже зворушені і плакали. Я сміявся і кричав:

– Ісус живе! Всі це бачите?!

Такий підсумок кількох моїх занять протягом року. Тепер я ні про що інше не говорю, тільки про реколекції. В цьому моє серце, в цьому моє покликання: всюди проголошувати любов і милосердя Ісуса.

Ля Романа 10 грудня 1982 року.

Дорогі родичі і приятелі!

Сподіваюся, що ви всі здорові і сповнені Божої радості. Що ж до мене, то я ніколи раніше не був таким здоровим, як зараз. Я щасливий, що можу повністю віддатися проповідуванню, бо для цього, власне, Господь повернув мені здоров'я 10 років тому. Мрію навіть написати маленьку книжку про те, що бачив протягом 10 років мого проповідування у харизматичній віднові. Не знаю, чи буду мати на це час, але цей задум постійно спадає мені на думку. Вже пробував писати. Книга мала б назву "Ісус зробив мене Своїм свідком".

В кінці листопада повернувся з Французької Полінезії – ця остання подорож була однією з найкращих у моєму житті. Я ніколи раніше не бачив таких симпатичних людей, що з великою охотою сприймають Слово Боже. Я пережив там євангелізацію, щедрість Божої ласки і благословення.

Щоб пояснити вам, як нас приймали люди, скажу тільки, що коли прибули в аеропорт в Таїті о 2 годині ночі, після 16 годин польоту (це в 2 рази довше, ніж від Санта Домінго до Парижу), на моє велике здивування, нас зустрічали понад 200 харизматиків. Вони прибули в аеропорт о такій ранній годині, щоб привітати мене букетами квітів, заспівати "Алилуя". Співали від щирого серця. Вони принесли стільки квітів, що мене майже не було видно з-за них, хіба що мав би шию жирафа... Через 2 дні ми розпочали перший конгрес лідерів харизматичної віднови, на який прибули учасники зі всіх островів французької Полінезії. На І конференції, яка велася французькою мовою, було 200 осіб. Тим, хто жив на дуже віддалених островах, потрібно було 3 дні подорожувати кораблем в один бік, щоб взяти участь у 5-денних реколекціях. Конференція відзначалась піднесеним духом. І не дивно було, що Господь щедро поблагословив нас. Я пережив те, що нагадувало мені Піментел 1975 року.

Перші місіонери прибули до Полінезії, на Таїті у 1834 році. Цього року з приводу 150-ї річниці місії було підготовлено в цілій дієцезії євангелізаційні реколекції. Наші харизматичні реколекції були тільки частиною програми. Вдячність цих людей виявлялася багатьма способами. Я ще ніколи не отримував такої кількості подарунків: 18 сорочок, дві пари штанів, елегантний костюм тощо. В літаку мій багаж на 25 кілограмів перевищив норму, і я змушений був платити великі гроші. Ніколи не забуду людей з Таїті і з інших островів, де я провів більше місяця серед сердець, відкритих для Божого Слова. Після багатьох проповідей, проголошених на різних островах, після відвідання багатьох релігійних спільнот, після Служби Божої за прокажених, після зустрічі з братами-місіонерами, в останній тиждень вечорами я проповідував, молячись за хворих. Щовечора приходило від 3 до 5 тисяч людей. Проповідями ставали свідчення осіб, які були зцілені попереднього дня.

Найбільше враження справило на мене свідчення чоловіка, який був сліпим на одне око і ледве бачив на друге. Найближчим часом його повинні були оперувати. Під час Служби Божої за

хворих, в момент Піднесення, він раптово побачив у церкві яскраве світло, і був зцілений.

Як мене засипали квітами під час зустрічі, а на прощання принесли багато намиста з черепашок. Коли я від'їжджав, частина моїх подарунків не помістилася у валізу.

Спільнота католиків з Китаю подарувала мені для подарунків ще одну валізу, красиву і велику, найкращу з тих, які я коли-небудь мав. Коли я йшов до літака, обвішаний намистом з черепашок, зчинив такий брязкіт, що люди сміялися з мене. Пізніше я поділився тими всіма подарунками з людьми своєї парохії. Це виглядало дуже весело: люди на Карибах в сорочках і намисті з Полінезії.

Ля Романа, 25 жовтня 1985 року.

Дорогі родичі і приятелі!

Я саме приїхав з Югославії і маю велике бажання привітати вас, сподіваючись, що ви в Божому мирі і радості. Думаю, що не маю права мовчати про те, що бачив під час другої євангелізаційної подорожі, яка почалась 18 серпня і закінчилась 15 жовтня, в день Святої Терези з Авіли.

18 серпня я прибув до Франції, щоб взяти участь у зустрічі груп і спільнот харизматичної Віднови в Арсі, де зібралось 4 тисячі людей на щотижневу молитву, роздуми і розважання в Божій радості. Це була гарна зустріч, сповнена Божого благословення.

Звідти я подався до Югославії. Моїми товаришами під час подорожі були о.Ранкоурт з Квебеку і доктор Філіп Мадре, диякон, пастир харизматичної групи "Лев з покоління Юди" у Франції.

Згідно зі свідченнями очевидців, Марія об'явилася в Меджигорії в Югославії, залишивши заклик миру, молитви і покути. Саме тому парохія о.Томіслава Власіка стала центром віри і паломництва, де сталося багато навернень. Ми прибули до Меджигорії в середу о 7 годині, перед Службою Божою. Отець Томіслав запросив нас відправити її разом з ним. На Службу Божу зібралося понад 3.000 людей. До 12 священиків, які сповідали, потяглася довга черга. Це був звичайний вечір. Нам сказали, що в неділю та свята протягом уже 2 років сюди приходять від 7 до 8 тисяч осіб.

Під кінець Служби Божої отець Томіслав сказав мені:

– Хоча реколекції ще не розпочалися, однак чи не хотіли б ви організувати молитву за хворих паломників, яких тут дуже багато?

Я з радістю згодився на цю пропозицію. Один із священиків перекладав мою молитву на мову місцевих мешканців. Почавши з цієї першої ночі, Господь зцілював хворих, які потім давали свідчення. Наступного дня там було 8 тисяч людей, і нові зцілення відбувалися одне за одним. Це зацікавило службу безпеки.

Ми молилися, Бог зцілював, а люди давали свідчення. В ніч з 4 до 5 години там було вже 14.000 осіб, а ми в той час... сиділи у в'язниці. А сталося це так: вранці ми навчали групу молоді, молячись за хрещення Святим Духом. Господь всіх благословив: дехто отримав дар мов, а все зібрання було сповнене радості і спокою. Потім ми пішли снідати, а під кінець сніданку прийшли три працівники служби безпеки і забрали нас з документами на допит. Нас затримали. Ми були ув'язнені в Цитлуку, що знаходився за 7 кілометрів від Меджигорії, де трибунал засудив нас за порушення громадського порядку в Югославії і проголошення проповідей без дозволу уряду. Нас трьох закрили в малому приміщенні. Я був задоволений тим, що поїхав до Югославії не сам. Ув'язнення втрьох було значно легше переносити. Біля п'ятої години стало дуже гаряче, і ми попросили склянку води. Нам відповіли, що не мають склянок. День перед тим, у середу, ми постили на хлібі і воді в намірі за мир на світі, як це практикують монахи, священики і молитовні групи. З нетерпінням я очікував, коли прийде четвер, і ось він настав, але у в'язниці, без хліба і води. О 18 годині 15 хвилин ми помолилися вервицю за Церкву. Ми молилися з усіма братами у в'язниці і закінчили її піснею "Сальве Регіна", коли до нашої камери влетів розлючений поліцейський, кажучи, щоб ми замовкли. Я не знав, що в'язні не мають права співати. Мені здалося, що наш спокій і наша радість справили на них враження.

На стіні висів величезний портрет маршала Тіто. Я запропонував П'єру Ренкаурту сфотографувати мене, щоб мати пам'ятку з югославської в'язниці. Я усміхався і вказував пальцем на маршала Тіто, ніби хотів сказати: "То він винен!" Коли спалахнув фотоспалах, прибіг розгніваний поліцейський, вимагаючи від мене фотоапарат. Я тремтів, як дитина, яку спіймали на гарячому. Я

відкрив апарат і засвітив плівку, йдучи на компроміс.

Після обшуку багажу нам дали 24 години часу на виїзд з країни, погрожуючи, що якщо ми не зробимо цього, то залишимось у в'язниці.

На другий день вранці я попрощався зі священиками і монахинями, які були дуже засмучені тим, що нас так виганяють. Ми поїхали на таксі до Задару, що знаходився за 350 кілометрів. Два американські паломники дали нам 150 доларів, щоб ми змогли оплатити таксі. В Задарі, портовому туристичному місті, о 9 годині вечора ми сіли на корабель, щоб на 6 годину ранку припливти до Ріміни в Італії. Звідти подалися поїздом до Медіолану. Увечері відлетіли літаком до Парижу. Потрібно було 2 дні, щоб повернутись з Югославії, бо у той день неможливо було вилетіти літаком.

Євангелія справджується, коли обіцяє стократну заплату разом із переслідуваннями за Ім'я Ісуса.

В наступному листі обіцяю написати вам про мої пригоди в Конго, де ми перебували на святкуванні 100-річчя євангелізації.

Благословляю всіх вас.

Ля Романа, 15 листопада 1983 року.

Дорогі родичі і приятелі!

Хочу описати вам мою подорож до Африки і кілька чудес, які я бачив на власні очі. Вночі 15 жовтня я відлетів з Парижу до Африки. В моїх планах було проголошувати Слово Боже 15 днів в Конго, а потім ще 5 днів у Заїрі (який утворився з бельгійського Конго). 20 жовтня вранці я прибув до Кінзасу, столиці Заїру. Мене гостинно прийняли отці-єзуїти, особливо отець Ку Фергаяген, опікун харизматичної групи в Кінзасі. Він попросив мене, щоб провести реколекції для лідерів Віднови. Трохи відпочивши після восьмигодинної подорожі літаком, я подався до посольства Конго, щоб подбати про візу. Наступного дня вранці з візою в руках я відплив кораблем до Браззавілля, столиці Конго. Подорож тривала 10 хвилин. Коли я опинився в Конго, то негайно поїхав до Лінзоло, місця паломництва до Марії, за 20 кілометрів від Браззавілля. Там я мав проводити першу реколекцію. На мене вже чекав натовп з 35 тисяч осіб. Після привітання організатора реколекцій отця Ернесто Комбо Чі ми почали проповідь на тему: "Віра в Слово Боже". Як чудово було бачити тисячі людей, що сиділи на землі, на ковдрах або на маленьких кріселках і уважно слухали Боже Слово! Це була велика місія, присвячена 100-річчю євангелізації в Конго, а одночасно 10-літтю харизматичної Віднови в цій країні.

Того ранку я виголосив дві проповіді, а після обіду відправляв Службу Божу з Причастям і молитвою за хворих. Увечері відбулася велика зустріч харизматиків, де були об'явлені всі дари Святого Духа, які Бог захотів зіслати.

Наступного вечора ми виставили Найсвятіші Тайни на вівтарі, біля гроту на свіжому повітрі. О 9 годині відбулися спонтанна молитва, співи і проповідь.

В Конго я зустрів велику і глибоку віру, яку рідко спостерігав під час своїх євангелізаційних подорожей. Уявіть собі віру людей, які перебували 4 дні без житла на реколекціях. Кожен влаштовувався як міг, спав на землі і їв те, що захопив у сумку. Бог – найщедріший, виявив з тієї нагоди Свою Силу.

Уряд у Конго протягом 8 років був у руках марксистів. Після повернення країні незалежності демократія намагалась захопити владу, але уряд раптово занепав, і комуністи взяли керівництво у свої руки. У 1977 році президент Ноугаб, комуніст, був замучений, його уряд скинув інший комуніст. Через 4 дні комуністи прийшли до резиденції кардинала Еміля Біауенда і забрали його нібито на зустріч з вищою владою. Більше ніколи люди не бачили свого пастиря, який, як згадували священики, був людиною надзвичайної гідності.

В 1981 році Папа Іван Павло II відвідав Конго і в Браззавіллі відправив Службу Божу на свіжому повітрі, на велике задоволення людей. Кажуть, що від того часу уряд під керівництвом полковника Дениса Сасова ніби покращив свої стосунки з Церквою, особливо на 100-ту річницю євангелізації. Отже, за таких обставин я був запрошений туди архиєпископом Браззавілля проголошувати Добру Новину протягом 15 днів реколекцій.

В жодній країні я не бачив стільки зцілень, як під час реколекцій в Конго. Єдиною країною, з якою можна порівняти з цього приводу Конго, є Французька Полінезія, де я минулого року 3 тижні проводив реколекції. Там вони також відбувалися в 100-ту річницю євангелізації. Однак знаки і чуда

в Конго були більші.

Читаємо в Ісаї: "Того дня глухі почують слова книги, очі сліпих прозріють із темряви та пітьми. І бідні дедалі більше у Господі веселитимуться, і вбогі між людьми радітимуть Святим Ізраїля" (Іс.29,18-19).

Далі той самий пророк твердить: "Пустиня і суха земля хай веселиться, нехай радіє степ і процвітає нарцисом! Хай квітом цвіте і веселиться, нехай радіє радістю і торжествує! Тоді прозрять у сліпих очі, й у глухих вуха відтуляться. Тоді кульгавий, мов олень, підскочить; язик німого піснею озветься" (Іс.35,1-6).

Тими днями ми були свідками цього всього серед "найубогіших людей". Своє Слово Звільнення Господь супроводив різними знаками і чудами. Євангелія справджується і діє завжди, щоб люди вірили в Бога.

Під час реколекцій в Лінзоло, після молитви за хворих, мені до серця прийшло Боже Слово: "Тут є чоловік, в якого дуже болить хвора права нога. Він не ходить, і ледве стає на праву ногу. У цю хвилину він відчуває велике тремтіння і тепло в цій нозі. Господь зцілює його. Ти, хто відчуває це зцілення, довірся Богові! В Ім'я Ісуса встань і йди!"

В натовпі настала велика тиша. Ніхто навіть не поворухнувся. Мало хто розумів французьку, тому почався переклад на місцевий діалект (перекладав о.Ернесто Комбо Чі, який мене всюди супроводжував). В результаті один чоловік віком 28 років встав і підскочив, як олень. Нога його була забинтована. Він хворів на праву ногу і страждав ще й тому, що втратив роботу. Щоб це підтвердити, він всім показував забинтовану ногу, яка з цієї миті перестала бути причиною каліцтва. Натовп плескав у долоні і прославляв Господа. Всі бачили, як "...ринула хвала Богові разом з дощем благословень і зцілень, якими Господь обдарував цю суху і спраглу землю". На другий день були особисті свідчення. Сліпий прозрів і засвідчив це, дякуючи Богові.

Однак найбільш несподіваним було зцілення десятирічної дівчинки, глухонімої від народження: "Відтуляться вуха оглухлим і язик німого озветься..." Ця маленька дівчинка, глуха від народження, була настільки вражена, коли несподівано почула спів, що в паніці почала кричати, затуляючи вуха, і втікати. Трохи заспокоївшись, наступного дня разом з мамою, що сяяла від радості, прийшла в президію, щоб засвідчити зцілення. Я сказав їй одне слово французькою, яке вона повторила безпомилково. Дівчинка була захоплена тим, що могла повторювати все, наче дитина, яка навчилася вимовляти слова "мама" і "тато". Це зцілення викликало здивування, яке огорнуло всю столицю. Натовп зростав до такої міри, що на кінець реколекцій було понад 50.000 людей.

Реколекції в Лінзоло справили на мене незабутнє враження. В неділю відбулася Служба Божа в катедрі разом з молитвою за хворих. Ми змушені були відправляти її на вулиці, бо всі люди не могли поміститися в церкві. Під час Служби Божої Господь дав знак, що дуже чітко підтвердив правдивість Божого Слова, як це було у випадку з паралітиком: "Так щоб ви знали, що Син Людський має владу на землі гріхи відпускати. Встань, візьми своє ложе та йди додому" (Лк.5,24).

Після молитви за хворих один чоловік, який не міг поворухнутися вісім років, сам не знаючи як, був зцілений Богом. На подив усіх, раптом встав і пішов у напрямі вівтаря, де привселюдно подякував Богові серед плачу і ридань. Він здоровий.

Два наступні дні відбувалися реколекції для священиків і монахів в Браззавіллі. Ми змушені були відправити одночасно дві паралельні Служби Божі в двох різних місцях, куди запросили хворих. Одна з них була відправлена на вулиці перед церквою святого Петра, де зібралось кілька тисяч хворих, які заповнили всю площу. Я виголосив проповідь на тему:

"Євхаристія як тайна зцілення" і Господь прийшов, щоб підтвердити Свою присутність у Святих Тайнах. Спочатку зцілив одну жінку віком 55 років, яку привезли на візку. Вона була паралізована два з половиною роки. Господь підняв її під час Св. Причастя. Я допоміг їй, подаючи руку, щоб вона дійшла до вівтаря, з труднощами долаючи три сходинки. Коли ж дійшла туди, почала з радості танцювати.

Потім другий паралізований чоловік, якого на плечах принесли товариші, встав і повільно наблизився до вівтаря. Кількість зцілень зростала. Господь промовив до Своїх людей: "Підніміть хворі руки і зміцніть струджені коліна, промовте злякані серцем; не бійтесь, говорить ваш Бог!"

У вівторок ми знову не змогли відправити Службу Божу в храмах. Змушені були піти на стадіон в околицях парохії Св. Анни, який вміщав 15.000 осіб. О 3 годині після обіду стадіон був переповнений, і ще багато людей залишилось назовні. Службу Божу відправляли багато священиків

під проводом архиєпископа. Я виголосив проповідь про чуда, на які вказав Ісус учням Івана Хрестителя, коли Його запитали: "Чи Ти є Месія, чи нам чекати іншого?" Ісус відповів: "Ідіть, повідомте Івана, що ви бачили й що ви чули: сліпі прозрівають, криві ходять, прокажені очищуються, глухі чують, мертві воскресають, бідним звіщається Добра Новина" (Лк.7,22).

Після молитви за хворих багатьох людей торкнулася сила Святого Духа. Наступного дня було багато свідчень. Найбільше здивував нас зцілений хлопець, глухонімий від народження. Його батько, професор колегії в Браззавіллі, організував тієї ночі свято, щоб разом зі своїми друзями подякувати Богові за зцілення. На ранок той чоловік, який був членом комуністичної партії, пішов до центрального комітету, віддав свій партійний квиток і сказав:

– Він мені більше не потрібен. Бог існує! Він зцілив мого сина!

З того часу в уряді почалися хитання. Працівники служби безпеки були серйозно заклопотані тим, що діялося. Однієї ночі прийшов один з представників влади застерегти нас, що виникло велике занепокоєння. Він сказав:

– Будьте готові, бо Ленін у небезпеці! На другий день знову прийшов і сказав:

– Все більше зростає критика серед членів партії... Маркс помер... Ми дуже довго сміялися з його звістки. На всіх наших проповідях було багато шпигунів, вони супроводжували нас всюди.

Наступного дня ми сіли в маленький літак, щоб проголосити Боже Слово у віддаленій за 700 кілометрів місцевості Понте Норе у Лютете.

Протягом 10 років євангелізація не бачила стільки Божого благословення, розлитого на людей, скільки отримали люди на першій Службі Божій в Понте Норе – криві ходили, сліпі прозрівали, глухі чули...

Ми хотіли записати всі ті зцілення, які відбулися на першій Службі Божій. Їх виявилося понад 100. Це був справжній подарунок від Милосердного Бога: "Убогі утішилися в Святім Ізраїля".

Свідчення, яке справило найбільше враження, походило від протестантського пастиря, який роками був паралізований від крововиливу в мозок. Перед самою Службою Божою його привезли на таксі, а далі несли на інвалідному візку. Бог, який є справжнім Отцем і хоче з'єднати Своїх дітей у Любові, зцілив того пастира під час Служби Божої. Це справжній екуменізм зі сторони Бога.

Наступного дня під час складання свідчень той чоловік спокійно встав з крісла і попрямував до мікрофона, в який, плачучи, тремтячим голосом і з піднесеними руками голосно дякував Богові. Можете уявити собі радість, що запанувала в наших серцях: "Піднесіть струджені руки, зміцніть ослаблені коліна..."

Праця була втомлююча, але сповнена радості. Чуда і знаки, вчинені Господом, повалили на землю теорію марксистів про смерть Бога. На закінчення відправили Службу Божу за участю 40.000 людей. Я вже втомився і сказав отцю Комбо:

– Вранці буду довго спати і встану пізно!

Однак я не встиг лягти, бо прийшли працівники служби безпеки і забрали мене на допит. Я подумав: "Тільки б не повторилась Югославська історія". Тим часом отці-єзуїти не хотіли, щоб я йшов сам з поліцією, бо пам'ятали, що в 1977 році кардинал прийняв подібне запрошення і був ліквідований. Вони супроводжували мене дорогою до поліцейської дільниці. Там разом з отцями Мартіном і Комбо я дізнався, що ми заарештовані.

Мене звинуватили в нелегальному проникненні в Конго. Фактично, в моїй візі лише бракувало печатки. Тому, комуністична логіка зробила висновок, що я пробрався в Конго човном або вплав. Розпочались довгі допити, під час яких мене хотіли впіймати на слові. Я чітко бачив, що причиною переслідування були, як і в Югославії, мої проповіді. Знаки, які супроводжували проповіді, суперечили марксистському вченню, хоча в час проповідей чи конференцій я ніколи не говорив про політику.

Коли подумав, що клопоту їм завдав Ісус, якого вони вважали мертвим, засміявся. Вони вели себе так обережно, ніби вірили у воскресіння. Під час одного з допитів, який тривав понад дві з половиною години, мене запитали: чи маю я звичку обманювати і чи моє служіння погоджене з Ватиканом. Марксистський уряд слідкував за правовірністю мого служіння!

Потім допитували отця Комбо і отця Мартіні. Коли допитували отця Мартіні, я сидів з отцем Комбо в одній камері і розповідав йому веселі пригоди зі своїх подорожей. Ми разом сміялися і виглядали щасливими. Це роздратувало наших переслідувачів, і нас помістили у різні камери. Ми нагадували дітей у школі, які були покарані вчителем. Це нас розсмішило, і ми не приховували сміху,

бо було б дивно, якби у в'язниці не можна було сміятись.

Після півночі, коли мене добряче покусали комарі, я відважився на таке, що до цього часу не міг робити відкрито: Євангелія вимагає від нас, щоб ми молилися за тих, хто нас переслідує, і тих, хто нас очорнює. Тому я помолився у в'язниці п'ять вервиць за агентів служби безпеки. О п'ятій годині ранку мене відвезли під вартою і без документів до резиденції отців-єзуїтів. Мені заборонили будь-які публічні виступи, попередивши, що в понеділок після обіду викличуть на наступний допит. Одразу ж після прибуття до отців-єзуїтів я ліг спати. Прокинувся близько третьої після обіду, добре відпочивши. Господь вклав у моє серце слова, які осінили мене. Вони лунали в мені дуже виразно, як пророцтво:

– Покуштувавши солодощів Квітної Неділі, чи не здається тобі нормальним спробувати, яка на смак Велика П'ятниця?

Я відповів:

– Добре, Господи, лиш не обмеж нас Великою П'ятницею.

Ці події мали одну мету: перешкодити маніфестації віри, яка передбачалась в понеділок після обіду на стадіоні. Люди з уряду були змучені безперервними новими свідченнями народу Конго про те, що Ісус живе, що Євангелія справджується і що не треба чекати нових спасителів... Ісус сам нас визволяє.

Тієї ночі, яку я провів на допиті в управлінні безпеки, я зрозумів, яка велика злість сатани і глупота людей, що дозволили ввести себе в оману фальшивою ідеологією. Наступної ночі знову прийшли по мене і забрали на тригодинний допит.

У вівторок після обіду зібрався великий натовп на Службу Божу – подякувати за зцілення. Там були навіть люди з Камеруна та Заїру. Коли вони дізналися, що я у в'язниці, пролунало багато голосів проти уряду.

Останній мій допит відбувся у вівторок і тривав від 19.30 до 22-ї години. Повідомили, що я отримаю паспорт завтра вранці. В середу о 10 годині мені повернули свободу. Декілька разів сюди приїжджав архиєпископ, щоб мене відвідати. Це була дуже принизлива історія, особливо для отця-єзуїта. Ми наостанок пообідали разом о 13 годині і відпливли знову до Заїру, до вільної країни: хай живе свобода!

В Заїрі я проводив 3-денні реколекції для лідерів Віднови. Перед початком реколекцій в товаристві отця Куа я поїхав побачитись з кардиналом Малюла з Кінзасу. Зустріч була тепла, кардинал вислухав нас дуже уважно. В декількох словах я розповів йому про те, що Бог вчинив у Конго. Коли розказував про зцілення двох глухонімих, 5 паралізованих, 2 сліпих і багатьох інших хворих людей, він слухав мене з широко відкритими очима. З великою приязню кардинал запитав мене, як це все пояснити. Я відповів:

– Просто Євангелія справджується... Він зразу ж запропонував:

– Відправте Службу Божу в Кінзасі. Визначте таке місце, де могли б зібратися всі.

У неділю ввечері, після закінчення реколекцій для лідерів Віднови, ми відправили Службу Божу за хворих. Про неї було оголошено в усіх храмах міста. Кардинал Малюпа разом з багатьма іншими священиками відправили зі мною Службу Божу за хворих, яких зібралося понад 10.000 на вулиці біля Народного Палацу. Той величезний палац, який міг вмісти на подвір'ї понад 1.000 автомобілів, був збудований Мао-Дзедуном, щоб заохочувати народ до марксизму. Але площа була використана тільки 2 рази: для Служби Божої, яку відправляв Папа, і тепер, у нашому випадку! Таким чином, вороги Євангелії несвідомо зробили послугу Господу.

Я розповів про події, які бачив за 10 років євангелізації, особливо виділяючи події в Конго. Бог так щедро поблагословив нас, що ми були запрошені відправити ще одну Службу Божу за хворих на наступний день на тому ж місці. Того разу кількість присутніх значно перевищила 30.000 осіб. Я пригадав Божі слова, які ми отримали тоді, коли питали Його, для чого посилає нам стільки людей: "Євангелізуйте Мій народ. Я хочу мати народ, який мене прославляє!"

Під час другої Служби Божої були чудові свідчення людей, зцілених в неділю ввечері, і все освітлювала Хвала Богові. На закінчення кардинал поблагословив нас, і почався дощ. Жителі Заїру чекали його вже кілька місяців. Зараз, повертаючись додому, вони співали. Всі вбачали в цьому дощі ще одне благословення.

Цей дещо довгуватий лист є зразком книжки, яку я готую, щоб розповісти всім про радість, яку переживаю, коли бачу і чую, що діється навколо мене з часу мого зцілення, яке відбулося 10

років тому. Разом з ласкою зцілення я отримав також ласку бачити більше, ніж коли-небудь раніше, силу молитви і присутність Святого Духа в сучасній Церкві. Дякую Богові за те, що міг разом з усіма вами пережити Нову П'ятдесятницю!

Благословляю вас від усього серця!

Єднайтеся в молитві.

Розділ IX
ОСТАННЯ ПОДОРОЖ

Хотів би закінчити цю книжку розповіддю про один цікавий випадок. Після серії реколекцій в Полінезії, в яких я брав участь протягом 2-х тижнів, я сів на зворотний літак і зручно вмостився в кріслі. В той час, коли літак злітав понад хмари, так, що здавалося, ніби він торкається неба, я почав слухати касету Джона Літтлетона, який співав: "Твої подорожі ще не закінчились".

Ті слова мене глибоко вразили, вони лунали в моєму серці як пророцтво, і я голосно відповів: "Амінь!"

Чоловік, який сидів біля мене і читав газету, подивився на мене крізь окуляри допитливим поглядом, думаючи, що я збожеволів і розмовляю сам з собою...

Мої подорожі почалися 55 років тому, коли я прийшов у світ як результат безконечної любові Бога. Зараз я здійснюю зворотну подорож до останньої вітчизни, до Небесного Єрусалиму, де немає жалю, ні сліз, ні терпінь, ні хвороб, ні смерті. Щодня я ще більше зближаюся з Домом, завжди відкритим для нас, куди ввійшов Ісус, щоб приготувати нам місце разом зі святими. Мрію про ранок, коли опинюся біля кришталевих воріт і мурів з яшми. Вже бачу як я крокую вулицями з золота понад берегом кришталевого моря в Новому Єрусалимі, оздобленого рубінами, зеленими смарагдами і блакитними топазами. Занурююсь у воду життя, що сяє, наче срібло, і б'є джерелом від престолу Агнця, біля якого дерева дають овочі, що лікують народи.

Подорож вже розпочалася, і немає повороту до того, що проминуло. Як лань прагне води зі струмка, так моя душа і тіло прагнуть відчути радість присутності Живого Бога. Я відчуваю велике прагнення опинитись в Єрусалимі, найвищому понад усе існуюче. І тільки з однієї причини хочу, щоб ця подорож тривала якнайдовше: може запаморочитись голова, коли раптово побачу все це...

В миттєвості ока, на звук труби побачу Його обличчям в обличчя. Він буде мати мене, а я Його, коли опинюся за мурами Єрусалиму... Особисте запрошення було написане Кров'ю Агнця і надіслане мені, щоб узяти участь у Його банкеті... Наречена вже прикрашена коштовностями: дарами і харизмами, убрана в діадему зі сонця. Її сукня оздоблена чеснотами, її очі світяться вогнем Коханого.

Протягом тих останніх років я був свідком справ любові і Божого милосердя. Якщо він настільки могутній у Своїх діяннях, то яким могутнім виявиться особисто?... Якщо промені Його милосердя такі ясні, то яким виявиться Він, Сонце Справедливості? Якщо у вірі можемо побачити Його дороги, то що буде, коли побачимо Його Самого?

Тому у літаку, як на спині ослика, невтомно співаю.

"Я зрадів, коли мені сказали: "Підемо до дому Господнього!

Вже стоять наші стопи біля твоїх воріт, Єрусалиме".

Господи, Боже мій, хочу сказати Тобі ці слова:

Ти мене випробував, Господи, і знаєш.
Знаєш мене, коли сиджу і встаю я.
Думки мої здаля розумієш.
Чи ходжу я, чи спочиваю, Ти добре бачиш;
Тобі відомі всі мої дороги.
Бо ще нема й слова на язиці у мене,
А ти, Господи, вже все знаєш.
Ти ззаду і спереду мене оточуєш,
кладеш на мене Твою руку.
Що за предивне знання! Для мене
занадто високе, недосяжне воно!

Куди мені піти від духу Твого?
Куди мені втекти від обличчя Твого?
Зійшов би я на небо – Ти там єси,
Ліг би я у Шеолі – і там Ти.
Взяв би крила зірниці,
Осівся б на край моря, –
і там рука Твоя б мене водила,
і Твоя десниця мене б тримала.
Сказав би я: "Принаймні тьма мене нехай покриє,
І світло, наче ніч, мене сповиє ",
та навіть темрява для Тебе не занадто темна;
і ніч, немов день, світить.
Так темрява, як і світло.
Ти створив моє нутро,
Ти мене виткав в утробі матері моєї,
Хвалю Тебе, що створив мене так дивно;
Діла Твої предивні,
Ти думку мою знаєш вельми добре.
Кості мої не були сховані від Тебе,
коли постав я таємничо,
коли мене творено в землі глибоко.
Очі Твої бачили мої вчинки,
усі вони записані у Твоїй книзі;
і дні, що Ти мені призначив, коли
ані одного з них іще не було.
Як мені тяжко думки твої збагнути, Боже!
Яка їх сила!
Я полічив би їх, та їх від піску більше;
Якби й скінчив, я був би ще з Тобою.
(Пс.139,1-18).